

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 14

Dimecres, 26 de maig de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió plenària núm. 24

Í N D E X

Manifestació

de condol per la mort de l'exdiputat Sr. Josep Roig i Magrinyà (p. 3)

Projecte de llei

de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial
(tram. 200-00002/07) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 10/1999, del 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos (presa en consideració) (tram. 202-00011/07) (retirada) (p. 13)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les dones immigrades (tram. 300-00287/07) (p. 20)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00520/07) (p. 25)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural (tram. 300-00300/07) (p. 28)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00002/07) (p. 32)

Preguntes

al Consell Executiu sobre les prioritats en política penitenciària (tram. 310-00101/07) (retirada) (p. 38)

al Consell Executiu sobre les previsions de futur en l'àmbit dels col·legis professionals
(tram. 310-00102/07) (retirada) (p. 38)

al Consell Executiu sobre la seva posició comuna envers la construcció del túnel de Bracons
(tram. 310-00070/07) (retirada) (p. 38)

al Consell Executiu sobre la regeneració de les platges de la comarca del Maresme
(tram. 310-00176/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen l'aplicació d'un recàrrec sobre el preu
de la gasolina (tram. 310-00178/07) (retirada) (p. 39)

al Consell Executiu sobre la previsió d'un tribut nou que gravi l'activitat turística
o les pernoctacions en els establiments hotelers (tram. 310-00071/07) (p. 39)

→

al Consell Executiu sobre si el Departament de Medi Ambient i Habitatge comparteix les manifestacions de la Secretaria General de la Joventut a favor del discurs del moviment «okupa» d'instalar-se en cases desocupades per tal de denunciar l'encariment de l'habitatge (tram. 310-00072/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen l'encadenament de l'ordinador del president l'Audiència Provincial de Girona al mobiliari (tram. 310-00073/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre quina funció pensa donar al Consell de la Gent Gran de Catalunya (tram. 310-00074/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre Xarxanet com a plataforma tecnològica al servei del món associatiu i del voluntariat (tram. 310-00075/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre el creixement de les Terres de l'Ebre (tram. 317-00046/07) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre les polítiques europees (tram. 317-00047/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya i sobre quina és la seva agenda política per als mesos vinents (tram. 317-00048/07) (p. 47)

al president de la Generalitat sobre la seva agenda de govern (tram. 317-00049/07) (p. 48)

al president de la Generalitat sobre quines són les causes reals que motiven els canvis en la Secretaria de Comunicació anunciats (tram. 317-00050/07) (p. 49)

Declaració

institucional del Parlament de Catalunya sobre el reconeixement de la llengua catalana a la Unió Europea (tram. 401-00006/07) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana (tram. 300-00294/07) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política teatral (tram.300-00398/07) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de medicaments (tram. 300-00294/07) (p. 60)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals (tram. 300-00392/07) (p. 65)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00521/07) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 302-00040/07) (p. 80)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya (tram. 302-00041/07) (p. 84)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de mitjans de comunicació (tram. 302-00043/07) (p. 89)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 302-00042/07) (p. 92)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, la consellera de Cultura, i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i vil·les que requereixen una atenció especial (tram. 200-00002/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 58).
2. Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1999, del 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos (tram. 202-00011/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les dones immigrades (tram. 300-00287/07). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00520/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00521/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00002/07). Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana (tram. 300-00294/07). Sr. Albert Riera i Pairó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política teatral (tram. 300-00398/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural (tram. 300-00300/07). Sr. Francesc Xavier Ballabriga i Cases, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de medicaments (tram. 300-00324/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals (tram. 300-00392/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 302-00039/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 302-00040/07).

Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya (tram. 302-00041/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de mitjans de comunicació (tram. 302-00043/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 302-00042/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de començar la sessió, i com tots vostès deuen saber, el dia 18 de maig va morir el que fou diputat d'aquesta cambra durant la primera legislatura i conseller de la Generalitat de Catalunya del 1977 al 1980, l'honorable senyor Josep Roig i Magrinyà.

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputat Sr. Josep Roig i Magrinyà

En nom del Parlament de Catalunya i del meu propi, vull expressar el més sentit condol pel seu traspàs a la seva família. Els demanaria que volguessin guardar, tots plegats, un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Gràcies.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple és inclosa en el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, aquesta tarda a les quatre se substanciaran les preguntes adreçades al Consell Executiu, i seguidament, a dos quarts de cinc aproximadament, les adreçades al president de la Generalitat. Els remarco això perquè, com veuran, és diferent del que es fa normalment i habitualment.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, i també pel conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en el sentit que el debat del punt número 5 de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial, es faci abans del debat de les mocions, és a dir, abans del punt dotzè de l'ordre del dia, i que el punt número 9 de l'ordre del dia, és a dir, la interpel·lació al Consell Executiu

sobre les polítiques de desenvolupament rural, se substa-ncii després del punt número 4 de l'ordre del dia.

Podem aprovar aquesta modificació per assentiment? *(Pausa.)* Moltes gràcies. Queda, doncs, l'ordre del dia modificat en el sentit que els he expressat.

————— **Projecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial** (tram. 200-00002/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal. Té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, les idees que mouen aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que avui presentem, un cop disposa del Dictamen corresponent, són ja prou conegudes per aquesta cambra; han estat presentades diverses vegades, de diverses maneres, per diversos grups i diversos dipu-tats. Diputats i diputades, en anteriors legislatures, han intentat allò que ara podria avui convertir-se en una nova llei del Parlament de Catalunya, i especialment, i en l'anterior legislatura, el diputat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi senyor Oriol Nello, avui secretari de Planificació Territorial del nostre Departament. Aquestes idees, doncs, són conegudes, s'originen en un missatge conegut i contenen una proposta reiterada i àmpliament compartida.

Avui, després de diversos intents, aquest Projecte de llei fa el seu darrer itinerari per convertir-se, si vostès el voten, en llei. Avui tenim l'oportunitat de concloure aquest recorregut, de fer-ho amb sentit polític i amb sentit de l'oportunitat, de fer-ho amb el màxim consens i la màxima unanimitat possibles. Presentem una llei senzilla –a problemes senzills corresponen lleis senzilles–, un diagnòstic precís davant de problemes complexos, però una llei senzilla amb un diagnòstic precís i una proposta clara i entenedora, amb un objectiu de referència que marca amb profunditat tota la Llei: afavorir la cohesió social, evitar la segregació dels espais urbans, evitar el diferencial de renda i la fragmentació i degradació de les àrees urbanes que en poden derivar, afavorir l'equilibri territorial, afavorir l'equitat social, la igualació dels nivells de renda i l'accés a un mateix nivell de serveis i de qualitat, garantir alhora diversitat i equitat, evitar les àrees que coneixem socialment segregades, intervenir directament en la recuperació de barris, nuclis, centres històrics, polígons o sectors urbans que poden haver fet crisi, i poden haver fet crisi tot i constatar que això es produeix en un context, si no totalment exitós, sí de canvi profund, radical, de la majoria dels pobles i de les ciutats de Catalunya en els darrers vint-i-cinc anys.

Però justament aquest balanç positiu dels darrers vint-i-cinc anys ens permet identificar amb més claredat els forats negres, els punts foscos, els pous que costa de sortir-ne; actuar directament en els processos de degradació física i d'empitjorament de les condicions socials dels veïns i d'empitjorament dels valors patrimonials, individuals i col·lectius en determinats barris. I no és gens difícil identificar els casos i les causes d'aquests proble-mes: manca d'espai públic, manca d'espai públic adequat; manca de dotacions i de serveis; baixa qualitat de l'edificació; escàs manteniment; poca rehabilitació; tendència a la baixa dels preus i a una valoració signifi-cativament diferent i menor que en l'entorn urbà de referència; concentració i densificació de la població o buidament d'algun d'aquests barris i sectors; risc de gueto.

Aquesta és una llei per neutralitzar aquesta tendència, per intervenir directament, per actuar amb un pla de xoc, per fer-ho solidàriament i institucionalment, amb un missatge molt clar, primer, a tots els ciutadans de Catalunya: el Govern, conjuntament amb els governs locals, diu que no permetrà la degradació, ni la insegu-retat, ni la pèrdua de cohesió social d'alguns barris de Catalunya. El Govern dreça la seva mà als ajuntaments i els proposa la creació d'un fons i dels instruments per, a partir de les propostes municipals, fer front als riscos assenyalats. I el Govern adverteix els agents econòmics que no podran participar d'un procés especulatiu en un context de preus baixos originats en la degradació d'a-quests barris, no a treure doble profit de l'acció públi-ca: baixa de preus primer, intervenció pública després, recuperació dels preus i intervenció en el mercat de forma especulativa i sense possibilitat de corregir algu-na de les perversitats del mercat.

És veritat que ens movem en una aparent contradicció: necessitem, volem, intentarem intervenir per aconse-guir moderació de preus en els sectors de creixement natural i, en canvi, haurem d'intervenir per reforçar el mercat, per frenar la caiguda en els sectors en risc, amb polítiques de foment de la rehabilitació, de l'habitatge accessible, i amb mesures que posin en el mercat tot el patrimoni immobilitzat. Primer, amb la creació d'un fons, com ja he comentat abans, i segon, proposant, a través d'aquest Fons, la possibilitat d'una intervenció integral i transversal, que creï espais públics i que els millori; que doti d'espais comunitaris, verds o no, però al servei de la vida col·lectiva i comunitària; que propor-cioni una millora sensible de la dotació i prestació dels equipaments; que contribueixi a la rehabilitació dels ser-veis comunitaris, a la millora de l'accessibilitat, a pren-dre mesures d'estalvi energètic, a aplicar tecnologies de la informació en la gestió del parc d'habitatges; que contribueixi a assolir l'equitat social.

Aquesta Llei, aquest Projecte de llei que avui presen-tem va ser donat a conèixer el dia 19 de gener d'aquest any, tot just quan es complia un mes de la presa de pos-sessió del Govern; va ser publicat l'edicta d'informació institucional el 22 de gener; vaig anunciar-ne la trami-tació en la meua compareixença aquí al Parlament de Catalunya el dia 26 de gener; el 24 de febrer ja va con-cloure el període d'informació institucional, i el Govern va aprovar l'Avantprojecte de llei en la seva sessió del dia 16 de març. Des d'aquella data fins ara, el tràmit

parlamentari, amb diligència i celeritat, ens permet d'arribar fins a la data d'avui, i volem agrair a la cambra i a cadascun dels grups parlamentaris el rigor i la celeritat amb què han enfocat la tramitació d'aquesta Llei, que, hi insisteixo, es proposa dotar el Govern i els ajuntaments dels instruments necessaris per fer front a la problemàtica que he comentat de determinat barris, viles o àrees urbanes que coneixen processos de degradació física i d'empitjorament de les condicions socials; que es proposa intervenir en la resolució d'aquests problemes d'ordre urbanístic o social i evitar la tendència al seu agreujament, i que es concentren en com a problemes en àrees velles i centres històrics, en àrees nascudes com a espais d'urbanització marginal i en certs polígons d'habitatge en els quals, per raó dels preus relativament més baixos que en d'altres zones, tendeixen a concentrar-se sectors de població amb escàs poder adquisitiu.

Els instruments per fer front a aquesta problemàtica són la creació d'aquest Fons a través d'un programa que permetrà intervenir en la rehabilitació urbanística, econòmica i social en les àrees que ho requereixin. El Fons es dotarà –s'ha començat a dotar en l'Avantprojecte de llei de pressupostos– a través dels pressupostos de la Generalitat i servirà per donar projectes que presentin els ajuntaments, bé sigui directament, bé a través d'altres ens locals, comunitats, mancomunitats o consells comarcals, perquè puguin realitzar projectes d'intervenció integral en aquests barris situats en els seus respectius termes.

La Llei i el reglament que se'n derivarà estableixen quina serà la tipologia i el tipus de problemàtiques que determinen l'elegibilitat d'un territori com a àrea urbana d'atenció especial; la sol·licitud d'inclusió en el programa haurà de partir, però, de l'ajuntament respectiu. Vull assenyalar que si ho hem volgut fer així, i no determinar d'entrada quin és el conjunt d'àrees que es troben en risc de degradació, ha estat precisament, per raons molt evidents..., si un dels problemes principals a què aquests barris han de fer front és –alguns d'ells, com a mínim– el de l'estigmatització social i el risc de l'evolució negativa dels preus, cal evitar que qualsevol actuació pugui empitjorar aquesta situació.

Establerts els objectius, els instruments, l'elegibilitat i l'abast, la Llei determina el procediment de participació a través de la presentació de projectes. La participació que tindrà la Generalitat tindrà un finançament d'entre el 50 i el 75 per cent del total del projecte, el termini d'execució del programa de cada projecte aprovat serà de quatre anys i l'assignació es farà a través d'una comissió mixta entre Generalitat i governs locals, que en farà, a més a més, la seva avaluació i el seu seguiment.

Aquesta és, senyores i senyors diputats, una llei per a l'esperança, una llei per a l'optimisme, una llei per a la solidaritat, per a l'equitat social i per a la convivència. L'espai urbà, gros, petit o mitjà, és un marc de convivència; la convivència, un valor que es guanya cada dia, que atorga als ciutadans el dret a viure i gaudir d'un marc de referència comunitari. El dret a la ciutat, el dret a la convivència, el dret a la civilització urbana és el dret a la igualtat en la diversitat.

Senyores i senyors diputats, els demano el vot favorable per a aquest Projecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial com un signe de solidaritat amb tota la ciutadania de Catalunya i com una resposta a una problemàtica específica que ens crida a tots a participar-hi d'una forma directa, a través de totes les polítiques, de tots els departaments i de tots els governs locals, i ara a través d'aquest Fons específic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, honorable conseller. Passarem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. En primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Manel Ibarz, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, molt honorable president. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula per defensar les esmenes que el Grup Parlamentari Popular manté vives al Projecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen atenció especial. Ho faig després que la Ponència hagi treballat per apropar les posicions dels grups parlamentaris, la qual cosa ha permès la incorporació de nombroses esmenes i, com a conseqüència, la millora del text que va presentar el Govern. I en la mesura que això ha estat possible fer-ho en un clima de diàleg serè, me'n congratulo.

Ara bé, aquesta voluntat de diàleg no obsta, però, perquè el Grup que m'honoro a representar mantingui algunes discrepàncies, que de forma molt succinta exposaré en tres punts, que coincideixen amb el sentit de les esmenes que em proposo defensar.

El primer grup d'esmenes fa referència al fet que, a parer del Grup Popular, el Projecte hauria de deixar més clar que el Fons i els programes que es desenvoluparan per a la seva aplicació atenyen exclusivament a les administracions públiques de Catalunya –a la de la Generalitat, que és la que la crea i la que hi destina els recursos econòmics del seu pressupost, i les administracions locals, que en són les seves úniques destinatàries–, per no deixar dubtes.

Probablement hi ha altres iniciatives que tenen tot el dret de ser tingudes en compte i que són molt dignes de ser recolzades per la Generalitat de Catalunya, però que no estan contemplades en els preceptes de la norma que ens proposem aprovar.

Entenem que aquest extrem no queda prou explícit en el text i que, malgrat les contínues referències a la Generalitat de Catalunya i a la seva Administració en el seu text articulat, no queda prou clar que en el futur altres entitats o empreses puguin ser destinatàries dels recursos del Fons, contravenint, entenem nosaltres, l'esperit que avui inspira la norma.

Un segon grup d'esmenes tenen com a objectiu definir el procediment de cofinançament dels projectes que podran acollir-se als programes que sorgeixin del Fons. És, si es vol, l'expressió de la voluntat de contribuir a

clarificar el llenguatge i els conceptes que hi ha darrere de les paraules que utilitzem per designar les coses, sobretot les relatives a les administracions públiques i a les seves relacions de cooperació.

Concretament en el cas de la Llei que ens proposem aprovar, el Parlament donarà llum verda a la creació d'un fons a través del qual la Generalitat de Catalunya aportarà recursos econòmics a determinats municipis per finançar conjuntament, amb el percentatge que es determini en cada cas, els programes i projectes de millora de barris i àrees urbanes que requereixin l'esforç conjunt d'ambdues administracions.

Aquesta conjunció de recursos financers procedents de pressupostos públics per finançar projectes, el nostre Grup Parlamentari voldria que es distingís conceptualment d'altres operacions de finançament o de subvenció d'inversions en què o bé alguna de les parts que intervé no és una administració pública o en què una part dels recursos econòmics que es destinen al projecte no són públics. A parer nostre seria un primer pas per introduir a la nostra legislació, a la nostra praxi administrativa i en el nostre llenguatge el concepte de «cofinançament» per distingir unes operacions d'unes altres i contribuir a fer més clares les intervencions administratives que comportin inversió de diners i fer-les més transparents a l'hora de la seva anàlisi.

Un últim grup d'esmenes fa referència a la necessària assumpció de les atribucions per part de l'organisme administratiu a què pertoqui exercir-les i evitar introduir elements que distorsionin el procediment o que dilueixin la responsabilitat del titular de les competències.

Ens referim molt clarament al procediment per a la determinació dels projectes a finançar i a la inclusió en la comissió d'avaluació dels sectors concernits. Perquè entenem que una cosa és fomentar la participació de la ciutadania a través de les entitats representatives i altra cosa és que els responsables de la presa de decisions busquin coartades per eludir les seves responsabilitats i s'escudin en dictàmens, opinions i informes de comissions, entitats, organismes i persones absolutament alienes a les potestats administratives i que en res no contribueixen a la transparència de les actuacions, sinó a mediatitzar-les.

Des del Partit Popular, creiem que els mandats s'han de complir en els termes que són emesos pels ciutadans. I mentre el nostre sistema democràtic no varii, el mandat de governar inclou la presa de les decisions que s'hagin de prendre, també en l'àmbit de l'aplicació dels recursos econòmics, d'acord amb la llei i sense trampes.

Altra cosa –i així consta als grups que donen suport al Govern– és que recolzem la participació ciutadana en el procés d'execució dels programes i en la fase de realització dels projectes, creant les comissions amb la composició i funcions que es cregui convenient per tal que els ciutadans i les seves entitats representatives coneguin la manera com s'inverteixen els recursos procedents dels impostos que paguen.

Dit això, però, vull manifestar que el nostre Grup creu tenir raons per recolzar el Projecte, fins i tot en el cas que no incorporin les esmenes a què acabo de fer referència. A partir de l'aprovació de la Llei que és obje-

te d'aquest debat, la Generalitat de Catalunya destinarà uns recursos a les administracions locals, i, encara que només fos per això, nosaltres donaríem suport a la iniciativa.

I per fer més visible aquesta voluntat, anuncio la retirada de totes les esmenes que mantenia vives el nostre Grup.

El Projecte que votarem, des del nostre punt de vista, podria ser millor, però tot i entendre que parteix d'altres postulats i que persegueix objectius diferents dels nostres, pensem que apunta a una direcció que clarament compartim.

Les senyores diputades i els senyors diputats saben que en una proposició de llei presentada fa pocs dies el Partit Popular proposa que Catalunya avanci en el sentit d'assignar recursos i descentralitzi competències de la Generalitat cap als municipis. Primer va ser l'Estat que ho va fer amb relació a les comunitats autònomes; ara proposem que ho facin les comunitats autònomes amb els municipis del seu àmbit. I com que en aquesta matèria, com en qualsevol altra, tot passa per donar el primer pas, el nostre vot serà a favor de la Llei que el Govern ens proposa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, aquest és el primer projecte de llei genuïnament del nou Govern que arriba al Parlament, sis mesos després de la presa de possessió. Un projecte de llei que ja avanço, d'entrada, que nosaltres hi donarem un recolzament parcial; recolzament parcial, perquè estem d'acord amb els objectius i amb la diagnosi en part que s'ha fet per la intervenció del senyor conseller, però no podem estar d'acord ni amb el procediment, ni amb l'organització, ni amb el finançament que preveu.

Per tant, barris, sí; inversions en barris, i tant; forma de fer-ho, ara en parlarem.

I, per parlar-ne, deixi'm que faci una breu referència als antecedents que ens han portat a aquesta discussió d'avui aquí. Antecedents que comencen amb l'anunci de l'antic conseller de Política Territorial d'importants actuacions en barris ja a partir... –i em remeto a les hemeroteques–, amb la possibilitat d'acollir-se a l'Urban II, a partir de l'any 2000, i per part de l'anterior Govern de la Generalitat, i que van i anaven en la línia de la important inversió que feia l'anterior Govern en barris –i no faré el reguitzell de llista de barris en què es va actuar perquè se m'esgotaria el temps, però en tot cas també els remeto a les hemeroteques–, i l'últim exponent de la qual encara en marxa és al barri de la Mina, barri en el qual només a partir de l'entrada de les altres administracions s'ha trencat l'actitud d'inacció que mantenien les administracions locals responsables fins

aquell moment –ho dic com a exemple de qui tenia voluntat d'actuar-hi o no–, i inversió que anava, per exemple, amb les que es feien a Adigsa, o amb els plans de desenvolupament comunitari, o amb els plans de l'habitatge, actualment en fase de canvi, que ja preveien 425 milions d'euros per al període 2002-2007 d'inversió en el Pla català de l'habitatge, que ara està en procés, també, de modificació.

I també antecedent quant al paper de l'oposició, que el va forçar, a l'hora de necessitat de presentar-se legítimament com a alternativa, a presentar diferents iniciatives la passada legislatura, que tampoc m'hi referiré, perquè són exactament la translació del que avui discutim aquí, però que, en la seva quantia econòmica, i amb mocions presentades en aquest Ple, demanaven al Govern de la Generalitat la inversió de 600 milions d'euros a càrrec de la Generalitat, a les quals, a esmenes d'Iniciativa per Catalunya, assumides pel Grup socialista, deien «com a mínim 600 milions d'euros per part de la Generalitat».

I antecedent també –i amb això acabaré els antecedents– en el programa electoral del PSC, que ja anunciava 542, ja no eren 600 però quasi, 542 milions d'euros, i que a més es deia –declaració de Pasqual Maragall–: «Sabem quant suma tot plegat i com ho pagarem», com a mostra de coneixement exhaustiu, com ja s'havia dit abans, de les finances de la Generalitat i del que feia cada departament; mantenien 542 milions, «sabem quant suma tot plegat i com ho pagarem».

Arribem al Projecte de Llei. Arribem al Projecte de Llei amb un estudi econòmic i financer on comencen les rebaixes. Comencen les rebaixes perquè dels 600 milions passem a –quantificat en el mateix estudi econòmic financer, inversió de la Generalitat– 248 milions d'euros, una tercera part pràcticament.

El fum de la passada legislatura, veiem que quan s'arriba al Govern es va esvaint. No sé com ho hauríem de qualificar això. Fraud electoral? En tot cas, ho deixo sobre la taula... Plantejament poc seriós, poc rigorós: «sabem quant suma tot plegat, sabem com ho pagarem»; doncs, no sabem com ho pagaran, perquè en tot cas el que està clar és que no és el compromís que van assumir i el que van vostès anunciar.

Però deixem de banda l'aspecte econòmic, que em sembla que ja ha quedat prou clar, no?, i anem més al que és el moll de la Llei. Cal aquesta Llei? No, no cal aquesta Llei. El que pretén aquesta Llei ja s'estava fent; altres comunitats autònomes ho estan fent: el País Basc, que vostès posen de model en polítiques d'habitatge, en molts aspectes, no té aquesta Llei, ho està fent a través d'un decret. Per tant, no cal aquesta Llei. Ara, sí que cal –ho repeteixo, perquè quedi clar– actuar en els barris, i tant que sí, com s'anava fent i encara més, per evitar que s'agreguin diferents problemàtiques com les que abans s'han anunciat.

Nosaltres no hauríem seguit per aquesta via, i per això la passada legislatura vam votar en contra d'aquesta Proposició de llei que es va presentar. Ara, el Govern, que és qui fa la proposta, ens posa davant la taula aquest instrument..., no serà per nosaltres que no s'inverteixi en els barris. Per tant: objectius, sí; aposta a

favor d'inversió en els barris, sí; però –ho repeteixo– procediment, organització i finançament, no.

I no és només perquè ho digui jo, sinó els mateixos informes jurídics que figuren en els antecedents de l'avantprojecte. I aquest serà un exercici que abans no passava i ara serà interessant de fer en cada avantprojecte de llei, perquè podrem veure els informes que fa cada departament, els diferents consellers, que tots són del mateix Govern evidentment, però que en aquell moment cadascú diu la seva. I aquí cada departament, en la fase d'avantprojecte, ha dit la seva, malgrat que en tots els casos no ha estat res recollit del que deien ni per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge, ni per part del Departament de Benestar i Família, ni per part del Departament d'Universitats, etcètera.

Deia: informes, per exemple, que diuen que no és necessari fer-ho a través d'una llei; informes, per exemple, i alegacions, que diuen que no ha de ser el Departament de Política Territorial qui encapçali, lideri això, sinó el Departament competent en matèria d'habitatge, o que, com a mínim, de les comissions que s'han de crear, n'han format part el Departament de Medi Ambient i Habitatge, el Departament de Benestar i Família, perquè alguna cosa important hi tenen a dir, entre altres, en aquest Projecte, no?

Per tant, repeteixo, recolzem la Llei pel que fa a voluntat i objectius, no a organització i procediment. La recolzem perquè, a més, ho agraïm, s'han recollit algunes aportacions de les que nosaltres hem fet: la inclusió de la consideració, això a través d'un programa, que els objectius vagin adreçats bàsicament als barris i àrees majoritàriament destinats a habitatge habitual; la supressió que sigui quaranta barris, sinó que sigui als barris que calgui –no ho acotem, no té sentit en una llei acotar-ho a intervencions en quaranta barris, els que calguin–, això també se'ns ha recollit. També se'ns ha recollit pel que fa a garantir més una certa equitat territorial i distribució dels fons a tot el territori. Per tant, això se'ns ha recollit. Ho agraïm, i, per tant, ens permet votar-hi a favor.

També estem a favor que els beneficiaris i executors dels fons siguin els ajuntaments. També estem a favor que hi hagi la possibilitat de delimitar àrees de tanteig i retracte en aquests barris, com demanàvem nosaltres i hem transaccionat. I, per tant, hi votarem a favor, com també, si és tant urgent, que l'entrada en vigor sigui l'endemà mateix de la seva publicació, com també se'ns ha recollit.

No la recolzem respecte a..., deia, per exemple, esmenes o articles vinculats a esmenes nostres com la necessitat de fer un catàleg global per tenir una radiografia global de la situació en aquests barris a tot el país. I nosaltres ho demanem, no se'ns recull, tot i que, curiosament, el Grup Socialista en la passada legislatura va reprovar el Govern per no haver, deia, acabat uns estudis que preveien això recollits en una disposició addicional de la Llei d'urbanisme, pactada en el seu moment per tots els grups, i que, a més, el Grup Socialista, la passada legislatura, instava el Govern que fes aquesta radiografia global.

La passada legislatura això no servia..., era necessari. Ara ens preguntem: ja no és necessari això?, ja no ser-

veix? Entenem que servia abans, hi estava treballant el Govern, és una pena que no s'aprofiti la feina feta, i és una pena que ara no es vulgui tenir aquesta radiografia global a través del catàleg.

És una pena que no es prevegi la possibilitat que ajuntaments sense recursos i amb aquestes problemàtiques hi puguin accedir. Vostè es fixa en un topall del 75 per cent: inversió de la Generalitat entre 50 i 75; nosaltres dèiem entre 75 i el 100 per cent. I és una pena que, a més, no hi hagi recursos previstos perquè els ajuntaments puguin fer els estudis previs per presentar-se en els concursos per accedir a aquests ajuts, que també ho creiem necessari perquè tothom, tots els municipis hi puguin accedir en règim d'igualtat.

I és una pena també que es faci una remissió reglamentària i que, per tant, la Llei no digui pràcticament res respecte de la composició de les comissions que han de vetllar per la decisió sobre quins fons..., quins barris tenen ajuts i a quins es fa el seguiment.

No hi ha participació de la societat civil; es rebutja que hi hagi representants de les associacions de veïns; es rebutja una major presència de les entitats municipals, i es rebutja, per exemple, una participació més directa, a nivell de llei, dels diferents departaments implicats. Hi ha un risc, per tant, greu d'arbitrarietat que en la nostra funció d'oposició mirarem de vetllar perquè no sigui així.

Vull anar acabant, ja, se m'ha dit que tenia deu minuts, però, amb una certa generositat, eh?, i, per tant, si la Presidència em permet, acabo, només dient que no hi donarem suport, tampoc, per la organització. Perquè, a diferència del que demanava el Departament de Medi Ambient i Habitatge, aquí hi haurà dos oficines diferents per gestionar coses que haurien d'anar juntes, amb un greu problema d'ineficiència...

El president

Senyor diputat, la generositat comença a partir d'ara, per entendre'ns. Vostè mateix la gestiona amb la major eficàcia possible.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Confio en el seu bon criteri. Moltes gràcies. I, per tant, vaig acabant fent només unes petites preguntes.

Pregunto, al Grup d'Iniciativa per Catalunya, on són aquelles esmenes que demanaven com a mínim els 600 milions d'euros? Ara ja no calen? On són aquelles proclames a favor de la participació ciutadana en un departament encarregat d'això, quan ara vostès rebutgen que en la Comissió hi hagi aquesta participació ciutadana? On és aquell interès en les polítiques d'habitatge quan vostès baixen el cap, una vegada més, i accepten el lideratge d'un departament a qui no li correspon?

I a Esquerra Republicana –i acabo–, i, en aquest cas, m'imagino que molt breument: on són aquelles crítiques que feien a la Proposició de llei dels socialistes la passada legislatura? O la defensa d'aquells aspectes socials que el seu propi Departament de Família i Benestar Social reclamava? On són les esmenes que Esquerra Republicana ja tenia preparades i al final no ha presentat.

La resposta a aquestes preguntes la sabem tots, no? És..., ara no, perquè el gran objectiu, el que se sàpiga cadascú ja arribarà, però és que els grans objectius s'aconsegueixen amb el dia a dia coherent, votant cada cosa en les iniciatives petites.

Acabo agraïnt al lletrat senyor Muro, als serveis de la cambra i a tots els ponents la seva voluntat de consens malgrat això que acabo d'explicar, que han ajudat que també hi hagués una possibilitat de participació nostra, i, per tant, votació favorable, parcial, a la Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Senyor president, penso que li consta que li hem passat una nota amb les votacions...

El president

Sí, abans... Abans de la votació ho repassarem, de tota manera.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies.

El president

Per al torn en contra i per fixar la posició sobre el text del Dictamen, el grup que no han reservat esmenes tenen, sí, també, la paraula. En primer lloc, ho pot fer el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., avui, senyor president, assistirem a un debat de gran importància al voltant del Projecte de llei de millores de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial.

Un debat que ja es va produir –i no només una vegada, sinó diverses vegades– en la legislatura passada i que va ser liderat per l'actual secretari general de Planificació, el professor Oriol Nello, company i amic, que, justament fa tres anys –tres anys i deu dies–, en aquesta cambra i des d'aquesta tribuna, va presentar la Proposició de llei sobre barris i àrees urbanes que necessiten especial atenció.

En aquella ocasió, la majoria conservadora, insensible a la problemàtica dels barris, fent això que feia la reina Victòria d'Anglaterra, quan passava pels barris pobres de Londres, de dir «tanquem les cortines, perquè no vull veure la misèria», doncs, va rebutjar... (*veus de fons*), dia rere dia, aquesta actitud de voler reformar, millorar la situació dels barris.

Tot això consta, fins i tot, amb una observació que també recordaré, perquè, senyor Puigdomènech, jo vaig molt a les hemeroteques, en què vostè deia «el perill de presentar una llei d'aquestes característiques». Imagini's, senyor honorable conseller, que vostè ara avalarà «el perill» d'intervenir en els barris. Això està dit en aquesta cambra d'una forma, jo ho diria, reiterada, per part de Convergència i Unió, i amb l'aliança conservadora que en aquells moments tenia amb el Partit Popular.

Tres anys més tard, de la mà del primer Govern catalanista i d'esquerres d'ençà de la recuperació de les institucions catalanes, arriba aquesta Llei amb una nova majoria i amb una voluntat política d'incidir en aquesta acció. No podia ser d'una altra manera perquè no podien haver-hi, en aquesta cambra, tres grups polítics amb major sensibilitat amb la problemàtica social i econòmica i urbanística dels barris. I jo em felicito, també, per l'actitud, jo ho diria, de responsabilitat política del Partit Popular de Catalunya, que avui ens dona suport, malgrat les diferències en matisos que puguin haver-hi en aquesta proposta legislativa.

El futur de la societat catalana, president, s'està jugant en els nostres barris, i, o som capaços de reduir la doble velocitat de creixement de certs barris i viles o tindrem un país de dues velocitats de dinàmica urbana, el que és igual o que és sinònim, president, d'injustícia, de subdesenvolupament, de fractura social. Això ha estat entès pel Govern catalanista i d'esquerres, per l'actual Govern de la Generalitat, que va prendre com una de les primeres mesures la presentació d'aquesta iniciativa.

S'ha parlat, en algun moment, president, d'una certa manca de justificació d'una llei de barris, i s'ha tornat a dir avui aquí. La situació de molts barris de Catalunya requereixen una acció de caràcter i un objectiu estructural. I el que fa el Govern de la Generalitat, seguint el model dels fons estructurals de la Unió Europea –aquells fons creats justament per harmonitzar en termes equitatius el creixement dels recursos i de les infraestructures d'un determinat territori, l'estímul de les economies bàsiques i la garantia de la cohesió social al conjunt dels ciutadans i de les ciutadanes–, és crear, per llei, un fons que no només duri allò que pot durar una acció política de govern, sinó que justament pugui transcendir en el temps.

I que, a més a més, opera aquest Fons, amb un principi de subsidiarietat. La Llei garanteix el desenvolupament d'un model d'intervenció que neix de la mateixa realitat, que va de baix a dalt. L'Administració més propera al ciutadà, en aquest cas, els ajuntaments, són els encarregats de pilotar, de dissenyar, d'executar, d'avaluar, de fer la participació dels projectes que es puguin finançar.

El Govern cofinança l'acció, estableix les garanties bàsiques per a la participació de tots els sectors concernits i en coordina el programa, l'execució i l'avaluació. La llei, en aquest sentit, consagra, també, que el principi de subsidiarietat estigui regulat amb un altre principi que és important: la concurrència d'altres subvencions possibles, d'altres administracions o d'altres sectors justament en aquells projectes que es puguin dur a terme.

Un altre tema important que consagra aquest Projecte de llei és un sistema públic d'avaluació de les polítiques del Govern. No estem en unes societats ni en unes administracions massa acostumades a l'avaluació de les seves polítiques; però, en tot cas, l'article 9 i l'article 12 posen les bases perquè aquesta avaluació es pugui fer.

Amb relació al debat de les esmenes, torno a agrair al Partit Popular, no només les aportacions de la Llei, que li han donat claredat al text i cohesió en algun dels seus aspectes, sinó també l'actitud positiva, retirant les es-

menes que quedaven vives. En tot cas, és un símptoma de responsabilitat política que jo crec que és just poder-ho esmentar en aquests moments.

Manifesto, senyor president, que no acceptarem cap de les esmenes de Convergència i Unió que han restat vives fins al debat plenari. I ho fem, bàsicament, i passaré a fer una certa relació d'elles: l'esmena número 2, perquè és equívoca, perquè parla d'allò que justament no diu la Llei. La Llei no està parlant de l'habitatge. La Llei està parlant de la pell dels barris, de les accions conjuntes i comunes. I aquesta és una esmena que ha mantingut el ponent, jo diria que amb un cert punt de malícia, per provocar, evidentment, no sé quines reaccions, també equívokes, amb relació a l'aplicació de la Llei. En aquest sentit, també, rebutgem l'esmena número 9.

Les esmenes 4, 5, 7 i 10 fan referència a la redacció d'un catàleg. Nosaltres, senyor Puigdomènech, i anant a les hemeroteques, li hem de dir que mai, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, va demanar –va demanar-lo– un catàleg. En tot cas, el que va demanar –i està recollit en la disposició final vuitena, apartat 2, de la Llei d'urbanisme– és que el Govern fes els estudis pertinents sobre la situació dels barris que requerien intervenció.

I en la Moció a què vostè fa referència, que es va debatre en aquesta cambra, el març del 2003, tampoc hi havia una referència a un catàleg, sinó una referència a una cosa més greu, que era l'incompliment de l'anterior govern amb relació a l'execució d'aquests estudis, acompanyat d'un altre incompliment que era la manca de presentació de la Llei de l'habitatge.

Després, si de cas, jo també li diré el reguizell d'incompliments que ha estat la política dels últims temps del Govern de la Generalitat en matèria de barris. I després també li'n parlaré, si tinc temps, d'aquest concepte de participació amb relació..., que nosaltres recollim en la Llei, la Llei ho diu, el sistema de participació, ho diu a l'article 9, i ho diu també en l'article 12, el sistema que tots els sectors concernits –associacions, entitats– puguin participar en els comitès d'avaluació.

Ara, el nostre sistema de participació, senyor Puigdomènech, no és aquest sistema que a cop de talonari ens tenia acostumats, als consellers de la Generalitat, a pagar sardinades, cigronades, campionats de petanca en els barris d'Adigsa, sempre quan arribaven les eleccions. Això no és la participació pública. Allò és exclusivament un sistema quasi peronista de clientelisme... (*veus de fons*) que era el sistema habitual a què ens acostumava més d'un conseller que havia format part del Govern de la Generalitat.

Rebutgem –la rebutgem– l'esmena número 11, amb relació a aspectes que justament volen eliminar el desplegament parlamentari. Rebutgem, en aquest sentit, també, les esmenes 9, 10 i 11. Rebutgem l'esmena 19, perquè evidentment vostès plantejaven també que en el sistema..., que no hi poguessin intervenir altres subvencions, en les accions dels projectes de barris, i nosaltres creiem que aquest mínim del 50, màxim del 75, de participació de la Generalitat garanteix no només aquesta possibilitat de participació d'altres fons de subvenció,

sinó també una cosa que vosaltres..., vostès, van demanar, que nosaltres hem acceptat, que és tenir recursos per garantir l'equitat territorial d'aquests fons.

No acceptem l'esmena número 21, perquè vostès volen que per llei es digui qui ha de formar part dels comitès de seguiment dels projectes. Cada vegada que per raons del mateix projecte s'hagi de fer una modificació haurien de tornar al Parlament per fer la modificació legislativa. I això que ens critiquen per reglamentarisme, en el cas d'aquesta Llei.

La 22, perquè torna a fer referència al tema del catàleg, igualment que la 23, i la 24 perquè planteja, eh?, que, evidentment, nosaltres reduïm el període de redacció del reglament, quan tots sabem que els passos han de ser convenientment, doncs, atesos, perquè aquesta Llei pugui ser, pugui tenir un desplegament reglamentari de forma adequada.

Jo, per a finalitzar la meua intervenció, voldria fer referència a coses que vostè s'ha deixat en el tinter, també, senyor Puigdomènech. Hi ha una comunitat autònoma que té llei de barris, que és la Comunitat de Madrid, del 19 de juny de l'any 2000, i, tant que vostès s'emmirallen en les polítiques nacionalistes del Govern d'Euskadi, mai no han après que allà, a Euskadi, des de l'any 2000 hi ha un programa de barris, eh?, el programa Izartu, que vostès es van negar de forma reiterada a acceptar que es fes aquí, a Catalunya. I li puc dir, per exemple, incompliments flagrants, fins i tot, d'una proposició no de llei, votada en la Comissió primera, en aquest Parlament, la 1651, presentada pel Partit Popular, que va rebutjar la que corresponia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, finalitzo de seguida.

El president

Gràcies.

El Sr. Labandera Ganachipi

Vau rebutjar la socialista, va acceptar la del PP i posàveu, a més a més, alguna floritura com vincular els fluxos migratoris a l'increment de la delinqüència i la drogoaddicció. Les hemeroteques diuen, senyor Puigdomènech, unes veritats incontestables.

Per acabar, agraeixo el treball dels ponents del Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa per la seva complicitat política i, a més a més, per aquesta confiança en el desenvolupament del treball legislatiu, al lletrat senyor Xavier Muro, a la lletrada Carme Sardà, del Departament de Política Territorial, també, en la seva diligència; al president de la Comissió i ponent del Partit Popular, senyor Manel Ibarz, també, per la seva disponibilitat en tot moment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...manifestada perquè la Llei pogués desenvolupar-se; al senyor Puigdomènech, perquè tampoc ha fet obstaculització del procediment legislatiu, tot s'ha de dir. I, per finalitzar, jo vull agrair al conseller Nadal la seva valentia, el seu coratge a tirar endavant una legislació (*remor de veus*) d'aquestes característiques, que el Govern anterior no va fer mai en vint-i-tres anys, i al senyor Oriol Nello, que jo diria que és aquell poeta dels barris que ha tingut la magnífica tossuderia de treballar en favor dels barris de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

(*Aplaudiments i remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, si ho permeten, continuariem el debat. (*Pausa.*) És el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Rios.

El Sr. de los Rios i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant la creació per part de la Generalitat d'un fons per finançar projectes d'intervenció integral en barris i viles que mereixen una especial atenció, sent els ajuntaments els que podran presentar aquests projectes. I una comissió formada per la Generalitat i d'altres entitats, per exemple, veïnals, serà qui decidirà quins d'aquests projectes entren dins d'aquest fons. Des del Grup d'Esquerra Republicana valorem aquest Projecte de Llei com a necessari i oportú. I ho considerem així perquè àrees importants de les nostres ciutats i viles pateixen problemes d'ordre urbanístic i social, que es mantenen i s'estan agreujant amb el pas del temps i als quals s'ha de fer front de manera immediata.

Feta aquesta introducció, ens agradaria destacar, en primer lloc, l'alt grau de diàleg previ, com no podria ser d'una altra manera, que hi ha hagut entre tots els grups parlamentaris que conformen aquesta cambra, fet que ens ha permès arribar al Dictamen de la Comissió amb un alt grau de coincidència i de transacció.

Ja entrant específicament al que seria el cos d'aquesta Llei, des d'Esquerra Republicana volem subratllar els següents punts. En primer lloc, quant a l'elaboració de projectes. Els projectes que podran presentar els ajuntaments no necessàriament hauran de ser elaborats pels mateixos ajuntaments. D'aquesta manera queda la porta oberta perquè altres administracions, com, per exemple, consells comarcals, diputacions o la mateixa Generalitat, puguin col·laborar amb els ajuntaments en el moment de l'elaboració del projecte de millora. D'aquesta manera entenem que s'aconsegueix que els ajuntaments que no tinguin una estructura tècnica com la que tenen els ajuntaments de les primeres ciutats del Principat de Catalunya també puguin tenir tot el recolzament tècnic a l'hora d'elaborar un projecte per a un barri que pateix dificultats.

En segon lloc, quant als municipis que poden acollir-se al fons, entenem que la gran varietat de tipologies de

municipis existents es tradueix també en una gran varietat de tipologies de problemàtiques a resoldre, i és en aquest sentit on volem destacar que no només estem parlant d'àrees compreses en aquells municipis més poblats de Catalunya, com, per exemple, àrees al voltant de la ciutat de Barcelona, sinó que també ens estem referint a àrees que pertanyen a viles mitjanes i capitals de comarca que, en alguns casos, veuen com els seus nuclis històrics estan entrant en processos de degradació.

En tercer lloc, voldríem fer una referència al que entenem per equitat territorial en l'adjudicació dels fons. En aquest aspecte, i molt lligat al punt anterior que acabo de comentar, volem destacar el fet que en la ponència s'hagi especificat molt més el que s'entén per equitat territorial, quant a la selecció d'aquests projectes. En aquest sentit, el text transaccionat afegeix que «es garantirà la distribució dels recursos del fons al conjunt del territori de Catalunya». Entenem que serà en la redacció del reglament, com pertoca, on s'haurà de calibrar d'una manera exacta i precisa aquesta distribució de projectes, respectant aquesta equitat territorial fixada per la Llei que avui estem debatent.

Un quart punt seria quant a la definició de les àrees d'atenció especial. En aquest sentit valorem molt positivament que la Ponència reculli la condició que, efectivament, es tracti d'àrees urbanes majoritàriament destinades a habitatge habitual. Amb aquesta aportació, entenem que queda totalment tancada la porta a interpretacions que no són les que realment persegueix aquesta Llei.

En cinquè lloc, ens agradaria fer un esment a la futura redacció del reglament. D'acord amb la funció que pròpiament té, el reglament concretarà i determinarà gran part dels anunciats d'aquesta Llei. Ja en algun moment de la meua exposició n'he fet referència, però m'haurien de permetre fer algunes reflexions addicionals que, al nostre entendre, s'haurien de tenir en compte en el moment de la seva redacció, i, en concret, m'estic referint a l'avaluació i seguiment dels projectes. Entenem que el reglament haurà de fer un esforç per establir una sèrie de criteris d'avaluació que siguin transversals i homologables.

L'objectiu que perseguim amb aquesta proposta seria poder avaluar amb facilitat el funcionament d'aquest fons en la seva globalitat, això sí, al cap dels anys, i en el seu cas, poder prendre mesures correctores que ajudin a millorar i perfeccionar el mateix concepte del fons. En aquesta línia hauríem d'aprofitar els suggeriments apuntats pel Tribunal de Comptes europeu, quan ha analitzat els criteris d'avaluació del programa Urban, de la Unió Europea, programa que, en definitiva, és una font d'inspiració d'aquest Projecte de Llei que avui estem debatent.

Altres temes que també ens agradaria, doncs, que es tinguessin en compte a l'hora de redactar aquest reglament serien la mateixa composició del comitè de selecció i mantenir aquest criteri de transversalitat que porti cap a mesures integrals.

Ja per acabar, des del Grup d'Esquerra Republicana rebutgem les esmenes presentades per Convergència i Unió. En el cas del Partit Popular, doncs, ja han estat

retirades. I en aquest cas, doncs, ens agradaria apuntar la interpellació directa que ens ha fet el senyor Puigdomènech. En primer lloc, doncs, recordar-li que aquella Proposició de Llei presentada, molt semblant a aquest Projecte de Llei, l'any 2001, concretament el 16 de maig de 2001, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana, en aquell moment, hi va donar recolzament. Per tant, aquí no hi veig cap tipus d'incoherència, tot al contrari, una gran coherència el 2001 i amb el que estem dient en aquest moment. I, en segon lloc, sobre aquestes suposades esmenes que tenia el Grup d'Esquerra Republicana, en primer lloc, li agrairia que si les té, doncs, que me les faci arribar, més que res per al meu propi coneixement. Però, si més no, el que sí que li poden dir és que totes les aportacions que des d'Esquerra Republicana hem fet a aquesta Llei, en aquests moments les podrà veure en el mateix text d'aquest Projecte de Llei que en aquests moments estem debatent.

De totes maneres, permeti'm apuntar que en el cas de l'esmena presentada per Convergència i Unió, referent a la creació d'un catàleg, entenem que amb aquest catàleg es trencaria el concepte del flux d'iniciatives de municipis de baix cap a dalt, cap a Generalitat. En aquest aspecte entenem que un catàleg l'únic que faria seria encotillar i limitar la iniciativa dels mateixos ajuntaments a l'hora d'elaborar un projecte per a una àrea d'atenció especial i així sotmetre a consideració del fons projectes de millora.

Ja per acabar, i en resum, aplaudim la iniciativa d'aquest Projecte de Llei, ho repeteixo, per necessari i oportú i, consegüentment, el recolzarem amb el nostre vot afirmatiu, en total coherència amb el que vam fer l'any 2001.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. El nostre Grup entén que la Llei de barris ha de ser un primer pas en un nou discurs a Catalunya sobre el que han de ser els espais de convivència que constitueixen els nostres pobles i ciutats, així de clar. Per tant, des del nostre punt de vista, el més important d'aquesta Llei és la identificació del problema que hi ha al darrere. Aquest problema s'anomena segregació urbana i es refereix a aquest creixent fenomen de concentració de poblacions desfavorides en espais concrets del nostre territori que es caracteritzen per la seva degradació física i també social, amb una freqüent generació de racisme davant d'aquest abandó, mentre en altres espais es desenvolupen els barris rics o, com a mínim, els menys estigmatitzats.

En tant que aquest Projecte, que ens presenta el Govern, pretén abordar aquesta realitat, que no ens satisfà, introduint el concepte de diversitat urbana enfront d'unes lleis del mercat que per definició generen segre-

gació, compartim la idea que hi ha al darrere d'aquesta Llei.

També ens agrada la iniciativa, en el sentit que significa intervenir en el parc d'edificis existents, que suposa, doncs, un gir en una política urbanística que s'ha basat en el creixement sense control i el negoci, obviant que urbanisme és també societat, gent i persones, no només ocupació indiscriminada de sòl i construcció de nous edificis. Entenem que l'actuació en el parc construït és fonamental per demostrar als ciutadans que les coses seran diferents amb la nova majoria parlamentària, i que actuar als habitatges no pot desconèixer actuar també en el seu entorn, perquè creiem en una definició d'habitatge que va més enllà de l'espai de les quatre parets on viu la persona o la família, per abastar allò que se n'ha dit l'hàbitat, l'entorn on cadascú desenvolupa la seva vida més enllà del seu domicili.

Apostem, doncs, per un nou urbanisme sostenible, no només ecològicament, sinó també socialment, que permeti aquesta diversitat social en l'espai urbà. Ens aproximem, amb això, a una idea ja bastant treballada i reflexionada en el país veí, a França, on s'ha parlat de la malaltia dels suburbis i que va provocar una frase, al nostre entendre, lapidària, de l'anterior alcalde d'Orleans, quan va dir: «El futur de la societat francesa es juga, en una part no menyspreable, en els mil barris que van malament.» Segurament a Catalunya podem fer també una consideració d'aquest estil.

Per altra banda, compartim l'abast integral de l'actuació que es proposa a aquests barris, perquè l'experiència ens indica la insuficiència d'una renovació física dels espais sense tenir en compte la situació més personal i social dels residents. Els ho diu una persona que va treballar nou anys al barri del Raval i que està convençuda de la necessitat de les intervencions integrals, però que, alhora, és molt conscient també de la dificultat de gestionar amb èxit aquestes operacions. La dificultat és molt important, per això ja coneix, el Govern, que la nostra preocupació especial és la gestió del fons d'ajut als barris.

Demanam un especial esforç per exigir que les actuacions que resultin seleccionades siguin executades amb una gestió eficient i també transparent, amb criteris objectius d'actuació i fixant determinats mètodes de treball ben pensats. Creiem que la renovació dels barris no és només un tema de diners. Són imprescindibles, però cal que la gestió sigui eficient, i això és determinant.

I en aquesta línia, també, voldríem dir que hem de tenir en compte que les coses han canviat des del punt de vista de la participació dels ciutadans en les decisions de l'Administració. Mentre als anys vuitanta, quan l'Administració es plantejava una operació d'aquests tipus, el més important era escollir bons gestors i executar bons projectes, avui la realitat s'ha tornat més complexa. Avui és necessari tenir bons gestors, tenir bons projectes, però a més aconseguir que els ciutadans sentin que participen de les decisions. Les coses han canviat i són avui així, per molt que ens sembli més complicat de gestionar; i més encara són així en un tema com el de barris. Les persones que han patit la degradació no poden sentir-se al marge d'una actuació que precisament pretén posar fi

a aquesta degradació. Sota aquest punt de vista, suggerim que en les actuacions hi hagi una especial cura a fer possible fins i tot, en la mesura del possible, una oficina en el mateix àmbit on s'ha d'actuar, per tal de fer més fàcil aquesta necessària implicació dels ciutadans afectats.

Respecte als posicionaments dels grups de l'oposició entorn d'aquest projecte, únicament voldríem fer un parell de breus comentaris.

Pel que fa al Grup Popular, doncs, realment, hem de reconèixer que en aquest cas han optat per una actitud constructiva, han aportat millores puntuals al text i s'han mostrat conformes amb la idea base de la Llei de barris. A més, ara ens han anunciat que retiraven les esmenes que mantenien vives, i, per tant, res a dir.

I respecte a la posició de Convergència i Unió, ens trobem, una mica, que és l'estratègia aquesta de sempre, de discutir petits detalls, no?: discutir imports amb arguments una mica desviats, per cert; referència als programes electorals dels partits que formen la nova majoria parlamentària; burxar amb volgudes, però de moment inexistents, diferències entre Política Territorial i Medi Ambient i Habitatge... I, és clar, francament, el que ens agradaria saber és quina és la seva opinió sobre el tema de fons. Què pensen vostès de la situació de degradació urbanística i social dels barris? Per què no l'han volgut veure tots aquests anys i no han intervingut integralment de forma efectiva? Què pensen de la segregació urbana? Perquè no oblidem que hi ha segregació urbana també quan s'autoritzen, una darrera l'altra, urbanitzacions d'alt *standing*, sovint acompanyades del camp de golf corresponent; això també és segregació urbana. I allà a fora, al carrer, a les universitats, als fòrums de debat públic, hi ha un munt de persones estudiant, reflexionant, escrivint sobre aquests temes. Què pensen vostès d'això, del tema de fons? Saben que existeix aquest debat? Quina és la seva aportació a aquest debat de fons? En parlen? S'han format algun criteri entorn d'això, entorn del concepte d'hàbitat, entorn de l'anomenat «dret a la ciutat»? Què és per vostès la solidaritat urbana?

Res d'això apareix en el seu discurs, i, per tant, em temo que l'escassetat d'idees de fons, les conceptuals, és gairebé preocupant. I en aquest context, els detalls de confrontació que plantegen, els trobem per sota del que els ciutadans mereixen. Voldríem que el Parlament servís per debatre sobre política i polítiques en el sentit més noble de la paraula, no per embolicar-nos en picabaralles una mica de pati d'escola i plantejaments massa interessats que generen cansament i poca cosa més.

Però retornant al tema que ens interessa, que és el Projecte de llei de barris que ens ha presentat el Govern i que ja ha passat per ponència, el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa aposta clarament per la filosofia de lluita contra la segregació urbana que l'impregna; demana al Govern una especial atenció a la gestió dels diferents programes a finançar, i recolza sense matisos un canvi de rumb en l'actuació urbanística i social de la nova Catalunya. Votarem a favor del Projecte de llei de barris.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Han estat retirades les esmenes del Grup Parlamentari Popular. Per tant, començaríem la votació votant les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Les votarem totes en conjunt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 11 abstencions i 67 vots en contra.

Es passa a la votació del text del Dictamen. A veure si ho dic bé. El Grup de Convergència i Unió ha demanat votació separada dels següents articles: article 3; article 5, apartat 2; article 8, apartats 1 i 2; article 9, apartats 2 i 4; article 10 i article 12, apartat 2, i disposició final segona. Correcte? *(Pausa.)* Votariem en un sol bloc aquests articles, en primera instància.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 79 vots a favor i 40 en contra.

Seguidament passariem a la votació de la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial ha estat aprovat per 119 vots a favor.

Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1999, del 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos (presa en consideració) (tram. 202-00011/07) (retirada)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1999, del 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos.

(Remor de veus. Pausa.)

Per presentar-la té la paraula l'illustre senyor Joan Bertomeu, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular de Catalunya presentem aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1999, del 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos. L'esmentada Llei 10/1999 constitueix el marc legal a Catalunya pel que fa al control, les mesures de seguretat i l'exercici de la potestat sancionadora de l'Administració en matèria de gossos perillosos. Aquest marc legal s'ha de completar amb la Llei 50/1999, del 23 de desembre, sobre règim jurídic de la tinença d'animals potencialment perillosos, que atribueix a l'Estat amb caràcter bàsic les

competències sobre les normes de comerç d'animals perillosos, especialment pel que fa a les transaccions internacionals i la fixació de les condicions higienico-sanitàries, i són aplicables la resta d'articles d'aquesta Llei només amb caràcter supletori i per raons d'ordre públic.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Després de transcorreguts més de quatre anys de la vigència de la Llei 10/1999, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, continuem amb gran preocupació assistint a diferents episodis de violència protagonitzats per gossos perillosos. Quina és la conclusió que en podem traure, d'aquest fet, davant l'alarma i el rebuig social que generen conductes agressives protagonitzades per aquests animals? Que la vigent Llei no ha assolit plenament els seus objectius, atès que s'ha prestat més atenció als aspectes sancionadors i a les mesures de seguretat aplicables –aspectes, sense cap mena de dubte, necessaris i importants, però del tot insuficients–, per davant de les mesures preventives i de control animal.

Des del Grup Parlamentari Popular de Catalunyaensem que la Llei ha de respondre de forma contundent davant els fets agressius en què participen gossos qualificats com a potencialment perillosos permetent l'adopció de mesures d'ordre públic –activitats sancionadores, mesures de seguretat, assegurances de danys–, però oferint alhora la possibilitat d'adoptar mesures preventives i de control veterinari que impedisquen en un futur la comissió de conductes d'aquesta naturalesa.

El Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la reforma legal que proposem persegueix dos objectius. Lo primer d'ells és millorar els aspectes relacionats amb les mesures d'ordre públic, incrementant la quantia de les sancions, reforçant les mesures de seguretat aplicables i modificant la regulació sobre el procediment administratiu destinat a la persecució de conductes negligents. I el segon objectiu és introduir a la Llei mesures de caràcter preventiu que permeten incrementar el control veterinari sobre els comportaments de les espècies de gossos catalogades d'acord amb la Llei com a potencialment perillosos.

Aquests dos objectius, el que pretenen és evitar que en el futur es continuen produint fets agressius en els quals participin gossos perillosos, moltes vegades incitats per propietaris o posseïdors negligents o que propicien conductes intencionades.

Atesa l'evolució dels fets que moltes vegades presenciem els ciutadans i ciutadanes vers conductes agressives i provocatives d'aquests animals, el Grup Parlamentari Popular de Catalunya creem necessari ampliar la definició legal de «gossos potencialment perillosos», amb la necessària combinació d'una enumeració més àmplia de comportaments animals que suposen una perillositat i agressivitat evidents amb la tradicional enumeració de races de gossos que *a priori* poden considerar-se potencialment perillosos. Mantenim, respecte a aquests darrers supòsits, la possibilitat que el Govern de la Generalitat, mitjançant decret, amplie o reduïska la llista de races.

A l'article primer –«Definició i àmbit d'aplicació de la Llei»–, com vostès deuen haver comprovat, il·lustres diputats i diputades, el que proposem amb la relació detallada és ampliar la relació de gossos que tenen la consideració de perillosos, deixant al mateix moment la possibilitat d'ampliació d'aquesta llista en els casos que detallem als apartats *a*, *b* i *c* del citat article, que van de cara a la seguretat de les persones o a la provocació de danys.

A l'article segon proposem modificar l'article 3 de la Llei 10/1999, per reforçar les mesures necessàries per poder adquirir gossos perillosos, dotant al mateix temps de competències els ajuntaments dels municipis de residència del sol·licitant, per poder atorgar la corresponent llicència.

A l'article 3 proposem modificar l'article 6 de la Llei 10/99, proposant ampliar les mesures de control veterinari en quatre apartats.

A l'article 4 proposem ampliar l'article 7 amb tretze apartats, per indicar quines són les infraccions greus.

En l'article 5, proposem la modificació de l'article 9 de la Llei 10/99, per ajustar el procediment sancionador al que disposa el Decret 278/1993, del 9 de novembre, aplicable als àmbits de competència de la Generalitat.

I, per últim, en los articles 6, 7 i 8 proposem modificar els articles 10, 11 i 13 de la Llei 10/1999, referents a les infraccions, fixant un augment dels imports de les sancions i indicant els òrgans competents per imposar aquestes sancions.

Són moltes i molt diverses les opinions que es tenen dels gossos perillosos. Els problemes del comportament animal han existit sempre. Alguns creuen que els problemes de comportament poden venir donats per l'abandonament de gossos menors de cinc anys, fet que provoca que estiguem davant d'un problema de salut pública important. Altres creuen que el tractament que viu l'animal provoca experiències traumàtiques al gos, que es deriven en ansietat, que com a conseqüència té un comportament agressiu. També hi ha qui descarta la possibilitat del comportament agressiu dels gossos del fet que pertanyin a una raça concreta, més aviat apunta a situacions de temor i ansietat, una cosa que pot passar a qualsevol gos.

Senyors i senyores diputats, tots som conscients que els últims anys, com a conseqüència de ferides sofertes per atacs de gossos, moltes persones han perdut la vida, i, entre elles, la majoria són criatures. Això ha provocat una alarma social, i és la que ha fet que aquesta cambra i altres, en lo seu moment, prenguessin mesures per a intentar paliar aquests fets i aprovessin lleis i decrets. Però la Llei 10/1999 necessita una modificació, i és per això que el Grup Parlamentari Popular de Catalunya presentem la present Proposició de llei en la qual esperem rebre el recolzament i l'aprovació de tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun grup parlamentari vol fer el torn en contra? (*Veus de fons.*) Torn en

contra? O volen fixar posicionament? (*Pausa.*) Doncs, correspondria fixar posicionament per part dels grups parlamentaris. Començaríem pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria començar esvaint aquesta certa expectativa positiva que tenia el portaveu del Grup Parlamentari Popular en aquesta Proposició de llei.

El nostre Grup Parlamentari no hi podrà votar a favor, no hi votarà a favor. I, bàsicament..., per diverses raons, però m'agradaria poder-les concretar en dues, que són les que vostès mateixos plantegen a l'exposició de motius. De fet, la seva intervenció, bàsicament, s'ha centrat en els elements que es reflecteixen a l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei.

Què ens diuen a l'exposició de motius? Ens diuen que cal l'actualització de la Llei per dues raons. Primer, perquè l'actual Llei no ha funcionat, perquè l'actual Llei no ha estat capaç de fer front a una alarma social que es va suscitar l'any 1999 quan aquest Parlament, a través d'una ponència conjunta, la va fer. I, per tant, nosaltres discrepem en aquest punt.

I segon, la voluntat d'adaptar la Llei a les previsions d'una normativa bàsica que es desenvolupen a l'empara no d'una llei estatal, sinó d'un decret –i després en parlarem–, cosa que, des d'un punt de vista de l'autogovern de Catalunya, que fins i tot a través de decrets es fixin normes bàsiques que condicionin lleis que ja van ser prèviament elaborades, doncs, no ens sembla el mecanisme més escaient. Però em referiré a cadascun dels dos punts.

Li deia que no compartíem aquesta tesi que l'alarma social continuï sent tan vigent com ho era abans de la Llei. Considerem que la Llei ha estat capaç de fer front a determinades circumstàncies. Escolti, els episodis d'agressions de gossos perillosos, nosaltres considerem, i ho considerem amb dades sobre la taula, que s'han reduït de manera significativa. S'han reduït del tot? No, rotundament no, perquè malauradament encara hi ha determinades actituds, i vostè hi feia referència, i amb això sí que hi estem d'acord, de determinats posseïdors, de determinats propietaris, de la gent que els condueix pel carrer, que no és la més adequada, que vulneren d'una forma evident la Llei. Però considerem que s'han reduït de manera molt important els casos d'agressions.

Perquè, què deia la Llei, quins instruments ens donava la Llei actualment vigent?

Primer element, caracteritzar, dir exactament què enteníem per «gossos perillosos». I utilitzàvem tres criteris en el terreny d'allò que s'aproximava a l'objectivitat. El primer, determinades races. I aquest potser és el punt que era més polèmic de la Llei, i que si algun cop s'hagués de tocar la Llei, potser ens hauríem de plantejar d'incorporar, de seguir incorporant el criteri de races. Per què les posàvem? Bàsicament perquè la seva majoria eren races d'estàndard de lluita, eren estàndards racials de lluita; per tant, estem parlant d'una composició

morfològica, d'una potència de la mossegada d'aquests animals extraordinària. I, per tant, els incorporàvem en aquest element.

Episodis d'agressions que poguessin ser constatats; per tant, buscar un determinat criteri de seguretat jurídica. I, en darrera instància, un aspecte que vostès plantegen que desaparegui, que són gossos ensinistrats per a l'atac o la defensa, i, per tant, es considera que hi pot haver una presumpció lògica de perillositat.

Definit això, establim tot un seguit de mesures que són mesures que en un determinat moment hi havia algú que deia que eren extraordinàriament costoses –nosaltres considerem que no–, que eren: conducció a la via pública d'aquests gossos amb corretja i morrió –em sembla que és d'una lògica i una sensatesa important–, que les instal·lacions a les quals siguin estiguin senyalitzades i perfectament tancades, la creació d'un registre al qual només es pot accedir a través d'una assegurança prèvia, control de centres de cria –això és molt important, de poder fer aquest control de l'intercanvi en determinats casos– i regulació de l'ensinistrament.

I aquesta Llei es desenvolupava a través del Decret 170/2002. Escoltant la seva intervenció, a nosaltres ens ha fet l'efecte, potser ens equivoquem, però ens ha fet l'efecte que vostès no s'han llegit aquest Decret de la Generalitat de Catalunya. Ens ha fet l'efecte. Perquè moltes de les coses que vostès plantegen ja estan incorporades en aquest Decret que desenvolupa la Llei. Hi són. I a més a més amplia l'abast de la Llei a determinats aspectes que fins i tot van més enllà de la Llei espanyola.

Per tant, home, si tenim un decret i aquest decret justament ha sigut l'element que ha donat una força important al compliment de la Llei, per què hem de modificar la Llei en els termes que vostè planteja? Si ens hagués dit: «Home, volem modificar la Llei per incorporar les previsions del Decret i donar-hi una força legislativa», potser n'hauríem pogut parlar. Però justament vostès ignoren aquest Decret.

Què diu el Decret? Home, bàsicament fa tres progressos importants. El primer, la creació d'una comissió que fa seguiment de totes les incidències que hi ha en relació amb la qüestió dels gossos perillosos. Té una funció assessora i fa un seguiment de la potencial perillositat de les races. Aquesta Comissió està formada per quatre representants de les entitats municipalistes –els ens locals tenen un paper molt important en el desenvolupament d'aquesta Llei–, dos del Col·legi de Veterinaris i dos de les universitats catalanes.

Hem de lamentar, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, des que hi ha el nou Govern –des que hi ha el nou Govern–, no s'ha reunit aquesta Comissió, ni s'ha nomenat un responsable o un president responsable que en faci la dinamització i que faci les convocatòries. Amb l'anterior Govern, aquesta Comissió es reunia cada dos mesos. En aquests moments, des del mes de desembre, aquesta Comissió no s'ha reunit.

Per tant, aquí també advertiment al Govern. Tenim una llei, tenim un decret. Apliquem-lo, exercim-lo. Perquè, si no, el que deia el representant del Partit Popular pot-

ser sí que es compleix. Si ens relaxem pot tornar a aparèixer aquesta alarma social. Per tant, demanem al Govern, a les forces parlamentàries que donen suport al Govern que instin el Govern justament a exercir els compromisos d'aquest Decret i que aquesta Comissió sigui plenament operativa. Per tant, creació d'una comissió.

Segon, comunicació de les agressions, ja sigui d'ofici o per denúncia, i, en aquest cas, previ un informe veterinari per part dels ajuntaments que en tenen les competències, que les han demanades a través de decret, doncs, es poden incorporar en el registre general.

Aquí serà, a través d'aquestes comunicacions, on hem descobert una cosa, que és que la major part dels atacs no han estat propiciats per les races que hem llistat a la Llei, i, per tant, potser aquí, de la mà d'aquesta Comissió, valdria la pena de treure'n determinades races. Per exemple, n'hi ha una, el bullmastiff, que sembla, doncs, que és una raça que no ha comportat mai cap episodi d'agressivitat. Per tant, si hem d'anar a modificar la Llei, home, qüestionem-nos això de les races, qüestionem-nos aquest element previ de partida.

Parlava de la creació de la Comissió, de la comunicació de les agressions, i el tercer element, que és on Catalunya va més enllà de l'Estat, que és que la llicència ha de ser no només per a la tinença d'aquests animals, sinó també per a la seva conducció a la via pública. Perquè, què ens trobàvem? Que a determinats col·lectius que utilitzaven determinades races de gossos perillosos per atemorir, per intimidar la gent, a aquests col·lectius, diguem-ne, extremistes, home, qui tenia la llicència? Tenia la llicència un familiar, de tinença. Però, tanmateix, qui conduïa aquests animals amb una actitud absolutament irresponsable? Aquests posseïdors temporals que conduïen aquests animals amb la voluntat d'intimidat la gent, no?

Per tant, escolti, si algú ha de modificar la Llei, que sigui l'Estat espanyol que incorpori determinats aspectes de la Llei catalana i del Reglament del Decret català que van més enllà i que s'han demostrat més eficaços.

I aquest és el segon argument... El primer: no compartíem que la Llei no ha funcionat, ni que el Decret no ha funcionat. I el segon element: escolti, que sigui un decret espanyol, no una llei, un decret, el que digui què és norma bàsica, per un mínim sentit de la dignitat parlamentària legislativa, a nosaltres ens sembla inadmissible. Justament una de les raons per les quals el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi votarà en contra, miri, escolti, aquest tema, un tema de dignitat nacional també: que sigui un decret que ens determini què és norma bàsica i què no, quan nosaltres hem fet abans la Llei, quan nosaltres ens hem anticipat, quan nosaltres hem desplegat totes les mesures, escolti..., doncs, no hi trobarà el suport del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I acabo simplement amb una darrera reflexió. Que les lleis s'han d'anar actualitzant? Si. Però el que els demanàvem i el que plantejaríem a la resta de grups parlamentaris és que, si arribés el cas, si veiéssim que aprofundint en els actuals instrument no ens en sortim o tornen a aparèixer episodis importants d'agressions de gossos perillosos, en matèria d'animals, ja sigui de gos-

sos perillosos, de protecció dels animals, en aquest Parlament hem utilitzat una forma que és la ponència conjunta, que hem volgut sempre establir uns nivells previs de consens. I, per tant, no creiem que la forma d'una proposició de llei d'un sol grup parlamentari o d'un projecte de llei del Govern fos la més adequada. I, per tant, ens agradaria, si és el cas, de plantejar-ho en termes d'una ponència conjunta.

En qualsevol cas, torno a ratificar el nostre vot contrari. I simplement fem una recomanació, que és que es puguin mirar el Decret i que ens ajudin a garantir que el Govern realment el compleix.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir al representant del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, il·lustre senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera i González

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem en contra de la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1999, del 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, que presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular perquè no estem d'acord amb la seva oportunitat ni amb el seu contingut, perquè si del que es tracta és d'adaptar la Llei catalana 10/1999 a la Llei estatal que va ser aprovada sis mesos després, considerem que aquesta adaptació no és necessària, ja que la Llei estatal 59/1999, del 23 de desembre, conté alguns preceptes de caràcter bàsic i la resta corresponen a la competència exclusiva de l'Estat en matèria de seguretat pública, i, per tant, són aplicables a Catalunya en tot allò que no prevegi la normativa pròpia. I pel que fa al desenvolupament reglamentari, el Decret 170/2002, de l'11 de juny, que desenvolupa la Llei catalana és una transposició del Reial decret 287/2002, del 22 de març, que desenvolupa la Llei estatal.

Per altra banda, si es tracta de fer més rigorosos els requisits de tinença de gossos perillosos, he de dir que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi hem estat sempre partidaris d'intentar donar resposta a la demanda social de més seguretat enfront dels lamentables successos protagonitzats per gossos, hagin estat considerats prèviament com a perillosos o no.

Està bé que intentem –i ara utilitzaré les paraules del diputat socialista que va defensar la postura del nostre Grup en el debat en aquest Parlament de la Llei 10/1999–, esta bé que intentem, doncs, establir unes mesures, unes cauteles i unes garanties per a les situacions de risc, però sent conscients que difícilment evitarem totes les desgràcies, que algunes d'aquestes desgràcies es produiran en unes circumstàncies que l'abast de les lleis no afectarà.

Si hagués de donar la meua opinió personal, no només sancionaria la tinença irresponsable de gossos perillosos, fins i tot prohibiria la mera tinença de gossos, i no només dels perillosos, sinó també de tots aquells que no vinguin d'una gossiera municipal o d'un refugi d'una

protectora d'animals, mentre aquestes instal·lacions estiguin plenes de gossos abandonats pels seus amos, que han de romandre engabiats de per vida i que, si volem que estiguin en les condicions establertes per les lleis que nosaltres mateixos hem aprovat, suposen una despesa pública i privada difícil d'assumir.

Però no crec que s'hagi de crear inseguretat jurídica a tots els ciutadans posseïdors de gossos amb conceptes tan indeterminats, d'apreciació subjectiva i de difícil acreditació, com gossos que «s'apropin a persones o a altres animals domèstics amb una postura clarament amenaçadora o amb actitud aparent d'atac», com diu literalment la Proposició de llei, i gossos amb tendència o disposició «a provocar danys o a amenaçar». Conceptes que el Grup Parlamentari Popular introdueix en aquesta Proposició de llei i que, a més, complicarien molt la seva aplicació efectiva.

Tant en el debat de la Llei catalana com en el de la de l'Estat, diferents diputats de diferents grups parlamentaris van coincidir a destacar que, a més del control dels propietaris dels gossos, els veritables problemes que s'haurien d'abordar per eliminar les causes que originen les situacions de risc, provocades per gossos, eren: les lluites de gossos, que havien de ser prohibides; el control de l'ensinistrament de gossos per a atac i lluita, i el control de la cria de races perilloses.

La primera, les lluites de gossos, ja ho prohibeix la Llei, i les altres dues, l'ensinistrament de gossos per a atac i lluita i la cria de races perilloses, necessiten autorització i el compliment d'una sèrie de requisits. Així mateix, el Decret 170/2002, d'11 de juny, sobre mesures en matèria de gossos considerats potencialment perillosos, afegeix nous requisits com la necessitat d'obtenir llicència específica per a la tinença d'aquests gossos, entre d'altres. No podem anar modificant contínuament les lleis, tenint en compte que en quatre anys hem fet un reglament i una llei catalans i que s'han aprovat una llei i un reglament estatal.

Potser fent-les complir seria suficient, fent un seguiment del compliment de les lleis ja aprovades, fent més campanyes de sensibilització, etcètera. Per això, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi vam presentar, en la passada legislatura, cinc preguntes al Consell Consultiu sobre el compliment de la Llei 10/1999; concretament, sobre les sancions imposades, el compliment per part dels ajuntaments, les llicències administratives concedides i els centres autoritzats per emetre certificats d'idoneïtat dels propietaris de gossos considerats perillosos.

De les respostes del Govern es dedueix que no es va fer cap seguiment per part dels departaments competents; que les dades estan disperses pels ajuntaments, i que només sabem el nombre de sancions imposades, desagregades per comarques, tal com va donar el Govern, sense especificació del motiu ni del subjecte de la sanció, corresponents a l'any 2000, que van ser un total de 135 sancions per un total de 33.235 euros, i, l'any 2001, un total de 413 sancions per un total de 93.938 euros.

De totes maneres, no neguem la possibilitat d'haver de modificar aquesta Llei en un futur. El Decret 170/2002, sobre mesures en matèria de gossos considerats poten-

cialment perillosos, crea una comissió assessora, que ja l'ha mencionada el diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que coincidim amb ell que s'ha de tenir en compte; Comissió creada per assessorar en els aspectes relatius a l'aplicació del Decret mencionat, i pensem que els seus informes poden ser la base per a una valoració d'una possible modificació de la Llei 10/1999, però no només puntual, ni en el sentit que ara demana el Grup Parlamentari del Partit Popular, sinó una modificació més exhaustiva i adaptant els principis de la Llei estatal 50/1999 a la realitat catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon, ara, la intervenció al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fer-la, té la paraula l'illustre senyor diputat Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, els beneficis que comporten els animals de companyia a la societat són tan evidents que una àmplia majoria de ciutadans tenen o han tingut animals de companyia. Aquesta realitat no es corresponia abans de la Llei de protecció dels animals amb el desplegament legislatiu que regula aquest sector en el nostre país. Però sí que és just de reconèixer que no es corresponia abans, però tampoc ara, al desplegament administratiu necessari, i, per exemple, ni tan sols es coneixen moltes de les dades estadístiques que ens ajudarien a cercar les millors solucions a cada problema.

I faig aquesta introducció perquè em sembla que a més a més de les lleis sobre la matèria que tractem avui, hauríem de relacionar-les amb la seva aplicabilitat amb les mitjans i recursos necessaris; sense fer-ho podem fer lleis que descriuïn una realitat ideal, però que no resolguin els problemes dels quals estem parlant.

Disposem de molta legislació, de vegades no reglamentada, i aquesta legislació ha mostrat la seva ineficiència vist el percentatge de nuclis zoològics controlats, el nombre d'animals identificats i censats o el nombre de procediments administratius o penals resolts en temes que preocupen enormement la societat, com puguin ser l'abandonament, la crueltat envers els animals o el control dels gossos anomenats «potencialment perillosos».

En aquest sentit, creiem que cal un marc legal clar i senzill, també una mica estable –també una mica estable–, perquè anar canviant lleis que encara no s'han aplicat provoca confusió i, fins i tot, indefensió de l'administrat, i un marc administratiu i penal que tingui en compte els diversos aspectes que afecta la realitat de l'animal de companyia i la implicació de les diferents administracions per dotar aquest marc dels mitjans humans i materials necessaris per aconseguir els seus objectius.

El control sobre la tinença de gossos potencialment perillosos requereix, fixi's bé, el control sobre la cria, sobre la importació, sobre la comercialització, sobre el seu ensinistrament, sobre el control sanitari comporta-

mental. Hi ha molta feina de desplegament d'aplicació a fer. El control de la tinença de gossos potencialment perillosos també podria ser un exemple de la dificultat de regular una situació provocada per una minoria i en què les solucions precipitades poden acabar afectant una majoria responsable, sense aconseguir el desitjat control del problema.

El proponent representant del Partit Popular ja esmentava, per exemple, que no hi havia un acord clar sobre si l'assumpte era molt atribuïble a races o no i sobre quines races eren atribuïbles o no; per tant, atrevir-se, a vegades, a ficar per llei aquest tipus de qüestions, pot ser contraproductiu. No ens sembla ajustat, doncs, criminalitzar sense més races de gossos en comptes d'identificar, corregir, prevenir comportaments individuals com a única solució justa i no discriminatòria.

Ja per tot això, per aquestes mancances que observàvem en el desplegament reglamentari de la Llei 10/99, Esquerra Republicana va presentar una proposició de llei la passada legislatura, concretament el mes de maig de 2002 –i dic el mes perquè és important el matís–, ja que ens trobàvem a tres anys de tenir aprovada la Llei i aquesta encara no estava desplegada reglamentàriament, i nosaltres no hi podíem intervenir gaire en els reglaments, perquè estàvem a l'oposició, a diferència de vostès que, com que donaven suport al Govern, se suposa que una miqueta sí que hi podien influir, no? No era el nostre cas, nosaltres no hi podíem intervenir. Per tant, com que no vam poder fer-ho, vam fer-ho a través de Proposició de llei. Però ens va passar que, no sabem si arran de la nostra Proposició o no, el Govern va reaccionar i va desenvolupar reglamentàriament la Llei 10/99, pocs mesos després de la nostra Proposició. Aquesta Proposició, ja li ho deia, que anava, tenia alguns aspectes que eren a mig camí entre els objectius d'una llei, d'un reglament. El Govern va fer el reglament, ens vam donar per satisfets, i, per tant, no vam insistir en aquesta Proposició.

I també seria bo recordar com sorgeix la Llei del 99 i en quin moment, no?, i quina ha estat la seva interacció amb les lleis espanyoles. Cal recordar que Catalunya es va avançar a emmarcar legalment aquesta problemàtica, i que quan ho va fer també hi havia dues proposicions de llei, del nostre grup i del Grup Socialista, i els dos la vam reiterar en benefici d'una ponència conjunta, una actitud una mica diferent de la que ens trobem avui, no? I, un cop Catalunya va tenir la seva Llei, aleshores, seguint una pràctica legislativa..., bé, que va ser famosa, de l'anterior Govern de l'Estat de fer lleis bàsiques que ho envaïen tot i no només ja lleis bàsiques, sinó que també, a través del desplegament reglamentari, doncs, es va entrar en aquesta matèria.

I aquí una reflexió, que és important, quan parlem de drets dels animals, de fer, dir: «Home, què hauria de dir la Llei bàsica? Quin sentit té fer una llei bàsica sobre... aspectes tan detallats sobre el tema dels gossos potencialment perillosos, i, en canvi, no hi ha cap Llei estatal que digui una cosa tant...», que sí que s'entendria que fos llei bàsica, com que «els animals són éssers sensibles amb capacitat de sentir el patiment...». Això sí que és un principi. Això sí que seria apropiat. No va ser el cas. Després de la Llei catalana, doncs, vingué l'estatal

amb el seu corresponent Reglament, i després el Reglament català ja va recollir allò que havia de recollir.

Per tant, la Proposició d'avui aporta inestabilitat en el marc legislatiu en un àmbit on les lleis no s'han arribat a desplegar i aplicar suficientment fins ara, amb les mesures administratives corresponents, i, per tant, no la veiem oportuna.

El Parlament de Catalunya creiem que ja va fer els seus deures en el seu moment, potser qui no els va fer va ser el Govern, i aquest Govern..., doncs, ara esperem que això canviï, no?

Creiem que cal treballar sobre les actituds dels propietaris, i a través de la Llei 22/2003, la Llei de protecció dels animals, ho podem fer i en el sentit adequat. Per tant, no és tampoc necessari seguir insistint en la culpabilització dels animals.

Fixi's que tots els altres animals són potencialment perillosos, segons l'actitud que els animals humans tinguem vers ells, no? I, si no, doncs, un exemple podria ser el pobre *bos primigenius taurus*, més conegut com a brau, un pacífic remugant a qui l'acció humana ha mitificat com un animal de terrible violència. Fixi's, un pacífic remugant que, si fos per ell, només agrediria l'alfals i l'ordi, no?

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Introdueixen, per altra banda, si entrem en l'articulat, en la seva Proposició en els articles, en l'article 1 els apartats b i c, conceptes indeterminats. Per tant, una altra vegada compliquem el marc legislatiu, i això no creiem que sigui la manera útil, no? Bona part de les mesures noves que presenten ja estan recollides al Decret 170/2002, aquell Decret que va fer que nosaltres retiréssim la nostra Proposició no de llei. I, aleshores, és clar, jo em miro la seva Proposició no de llei i em miro una que vam presentar la passada legislatura, em sembla que era el maig del 2002, també, igual que nosaltres, i resulta que van presentar la mateixa Proposició de llei que presenten avui, el maig de 2002, abans que el Govern tragués el reglament.

Clar, el senyor Rull els preguntava si s'havien llegit el Reglament, i jo interpreto que era impossible haver-se llegit el Reglament quan encara no existia quan van presentar aquella Proposició de llei, que vam presentar el 2002, que és idèntica a la d'avui, només canvia en allò que diuen en l'exposició de motius que fa tants anys que tenim la Llei 10/99, on diuen que fa quatre anys..., poden tornar-ho a modificar, fa cinc anys ja, de la Llei 10/99, perquè estem al 2004, no? D'altres mesures referides a normes de procediment sancionador general serien igualment aplicables encara que la Llei no les recollís expressament.

Per tant, i a tall de conclusió, nosaltres creiem que no hem de descartar la modificació de cap llei, però el que sí que és necessari és que això es faci quan aquesta s'hagi utilitzat realment, es coneguin i s'hagi utilitzat tot el que ja hi ha; no cal introduir més inestabilitat.

I, després, també, respecte als apartats que li deia que eren conceptes jurídicament bastant indeterminats, hauríem d'entendre, com a legisladors, que no podem escriure lleis que descriguin el que voldríem que fos rea-

litat sense tenir en compte la seva aplicabilitat. Apliquem el marc legal que tenim, doncs, i en el qual Catalunya va ser capdavantera i es va avançar, i, si volem, després, fem un possible reestudi, una possible modificació més exhaustiva, més estudiada, més apropada a la realitat, però apliquem el que tenim. No creiem que sigui oportú tirar endavant un text que es una repetició del de 2002, que, per tant, coses que diu després el Decret ja les va recollir, i que abans que el Decret sortís, per tant, no es podien haver dit. Crec que ho hauríem d'emboïllar més el panorama legislatiu sinó que el que necessitem en aquest cas són mitjans, voluntat d'aplicació i compliment, que potser fins ara no ho havíem tingut en la mesura necessària i que amb el nou Govern, catalanista i d'esquerres i, si m'ho permeten, animalista, doncs, sí que hauria de tenir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. És cert que en alguns aspectes no acaba d'estar ben resolta la regulació de la tinença de gossos potencialment perillosos. També és cert que hi ha una preocupació social important sobre el tema que, a més a més, doncs, periòdicament creix quan hi ha, malauradament, algun episodi de violència protagonitzat per un gos o per més d'un. També és cert que no hi ha consens encara en quins han de ser els gossos considerats potencialment perillosos, insisteixo en l'«encara», perquè jo crec que podem aconseguir-ho. Com saben, doncs, el debat està amb si s'ha de fer per races, si s'han de considerar pels seus comportaments, si s'han de tenir en compte les dues coses o si s'han de tenir en compte altres paràmetres com poden ser, doncs, característiques físiques.

Sigui quin sigui el debat, jo no descarto que amb un cert temps pel mig puguem arribar a un acord.

I, finalment, també és cert que és necessari concretar millor alguns aspectes relacionats amb la tinença i el control, és a dir, hi han uns gossos que tenen unes capacitats de produir danys a persones o, fins i tot, a altres gossos i que, per tant, s'ha de concretar bé, doncs, de quina manera es regula, com s'han de conduir pel carrer, com s'han de criar, etcètera. Moltes d'aquestes coses ja estan regulades i hem d'esperar, com s'ha dit anteriorment, doncs, valorar més bé què està passant.

De fet, l'objectiu és evitar que es tornin a repetir o que es vagin repetint episodis d'aquest tipus. I entenem que la Proposició de llei del Grup Popular deu tenir la voluntat de tornar a posar sobre la taula aquests temes. Això no està malament o, millor dit, això ens semblaria bé si partíssim de zero, però no hi partim. És un tema que s'arrossega per aquest Parlament –això de s'«arrossega» en el bon sentit de la paraula– des de fa algunes legislatures, és un tema que no ens ve de nou i que, per tant, entenem que és necessari tenir present per on varen anar els debats anteriors, com es van pren-

dre les decisions que, per cert, en va sortir una llei que va ser avançada en el temps i en els continguts, i quins acords es varen fer.

I, precisament, en aquest aspecte dels acords jo voldria insistir-hi. És a dir, els cinc grups parlamentaris jo crec que vàrem coincidir a dir que aquest no és un tema que tingui molt a veure amb ideologies. Molts de nosaltres, independentment de la ideologia, compartim els criteris relacionats no només amb la tinença de gossos perillosos, sinó també amb la protecció dels animals. I per aquesta raó ens anàvem repetint, i ho repetíem aquí i en els treballs de la Ponència, que era bo treballar-ho des del consens, igualment com vam fer quan vàrem fer aquesta Llei de la qual avui es planteja la modificació o quan vam fer la Llei de protecció dels animals. I, per cert, durant els treballs de la Ponència conjunta per elaborar la Llei de protecció dels animals a l'anterior legislatura, doncs, vàrem valorar la conveniència o no d'incloure en el debat tornar a treure el tema dels gossos potencialment perillosos, i vam concretar que no era el moment i que si es tocava seria, en tot cas, més endavant però que ho havíem de fer a través d'un mecanisme conjunt, és a dir, que hi intervinguéssim tots els grups.

Avui tenim una proposta que nosaltres entenem que no s'ajusta a això que havíem quedat, és cert que no hi va haver cap votació ni hi ha cap resolució, però era una cosa en què havíem acordat que aniríem junts. I a part que no ens agradi per aquest aspecte més formal, nosaltres entenem que el que avui es planteja des del Grup Popular és una proposta que, segurament, es queda en aspectes molt concrets, en alguns casos no coincidim en com s'aborda, per exemple, doncs, n'hi han alguns que són subjectius i de difícil aplicació, ja ho han dit altres diputats que m'han precedit. I, a més a més, com també s'ha dit, se solapa o es repeteix el que ja diu el Decret 170, de 2002.

Per tant, nosaltres no diem que no s'hagi de tocar mai aquesta Llei, que sigui una llei intocable, el que diem és que quan es faci s'ha de fer d'una manera molt més reflexionada, primer, per evitar que s'hagi de modificar d'aquí a quatre dies, i després perquè s'han d'incorporar molt més les reflexions o la valoració de què és el que ha anat passant des que es va elaborar la Llei, des que hi ha els decrets fins ara.

Nosaltres creiem que el que hauríem de tenir molt clar és que, a part que a nosaltres ens arribin informacions i dades de tot el que està passant, com s'ha dit, hi ha la Comissió Assessora, que es va crear arran del Decret 170, de 2002, que se suposa –i nosaltres insistim que sí que s'ha de treballar en aquest tema– doncs, que ens ha de fer arribar les seves conclusions.

Bé, de tot plegat ja en deuen haver deduït que nosaltres tampoc donarem suport a aquesta Proposició de llei del Grup Popular. I més encara, suggerim al Grup Popular que s'ho repensi, i que en comptes d'anar per lliure retiri la proposta i s'avingui a plantejar el tema conjuntament amb la resta de grups d'aquesta cambra. És a dir, hem de valorar quin és el procediment més oportú. És un..., ja he dit anteriorment que en això de la protecció dels animals i de com reaccionar davant d'aquest problema dels gossos potencialment perillosos hi ha

hagut aquesta voluntat des de fa diverses legislatures i, per tant, creiem que seria una bona manera de tornar a recuperar aquest esperit que teníem els cinc grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Luna, demana la paraula?

El Sr. Luna i Vivas

Sí, senyor president, per contradiccions amb la intervenció que ha tingut el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Té un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Simplement era per notificar-li que vostè ha parlat dels orígens d'aquesta Llei i ha tingut, per a mi, una falta d'informació o no una informació sencera. Aquesta Llei neix, la Llei de protecció dels animals, per dues proposicions de llei que presenten Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Popular, no el Partit Socialista. I és aquí quan Convergència i Unió, en aquells moments que estava governant, demana que es faci una ponència conjunta. Però són dues proposicions de llei que presenten el Partit Popular i Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. *(Pausa.)*

El president

Esperi's un segon que, en tot cas, li respon al senyor Amorós i després fan la resposta de la senyora Font.

Senyor Amorós, té la paraula, un minut.

El Sr. Amorós i March

Senyor Luna, agraeixo la informació que em dona referida als orígens de la Llei de protecció dels animals. Quan he fet jo referència a les motivacions que la van originar em referia a la Llei 10/99, que és la que tracta sobre gossos potencialment perillosos. En aquesta sí que hi havien dues proposicions de llei anteriors, com a mínim n'hi havien dues, una era d'Esquerra Republicana, l'altra del Grup Socialista; no tinc notícia que n'hi hagués una del Partit Popular, si hi fos, doncs, em semblaria molt interessant per a la història d'aquest Parlament. Vostè s'ha referit a la de protecció dels animals, jo em referia a la de gossos potencialment perillosos.

El president

Senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, per posicionar-nos sobre la proposta que se'ns ha fet per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb la qual nosaltres estem disposats a retirar realment aquesta Proposició de llei en pro, realment, que amb tots els grups parlamentaris poguéssim arribar

a un acord, al mateix acord a què es va arribar amb la Llei de protecció dels animals.

Per tant, si és així la voluntat dels grups que es puguin parlar i consensuar, nosaltres estem disposats a retirar aquesta Proposició de llei.

El president

I això com ho fem, és a dir? (*Rialles.*) És clar. Els grups manifesten aquesta voluntat, ho dic perquè qui ha de retirar la Proposició de llei són vostès, si vostès diuen «la retirem», doncs, la retirem.

El Sr. Luna i Vivas

Nosaltres diem que la retirem, en pro, realment, que poguéssim parlar després amb els grups parlamentaris per poder arribar, doncs, a un consens entre tots per poder tirar endavant aquesta modificació de la Llei de protecció dels animals del Parlament de Catalunya.

El president

Per tant, entenc que la retiren i així, doncs, queda retirada.

Interpellació al Consell Executiu sobre les dones immigrades (tram. 300-00287/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les dones immigrades, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Carme Porta. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats. Substanciem avui aquesta interpellació sobre la situació de les dones migrades, però donat que un dels temes que més destaca en la seva problemàtica és un fet que afecta tot el col·lectiu de dones, i donats també recents esdeveniments en què diferents dones de Catalunya han trobat la mort en mans dels seus companys, hem pensat, i així ho vam comunicar al Govern, centrar la interpellació en el tema de la violència exercida contra les dones. És evident que les dones emigrants també la pateixen, a pateixen molt especialment, i que en aquest cas no es pot fer una política segregada tot i que sí específica, però no segregada. Per tant, centrarem en aquest tema la nostra interpellació.

La violència ha de tenir un tractament transversal i, en aquest sentit, cal tenir en compte els col·lectius més vulnerables, i les dones emigrants viuen, precisament, en una alta situació de vulnerabilitat pel seu estatus legal. Tanmateix, les vivències, però, en la violència difereixen entre les dones migrades i les dones autòctones, i caldria aprofundir en aquest sentit, més si tenim en compte la tendència a la homogeneïtzació que es fa des dels serveis públics que massa vegades no recullen la diversitat. Per tant, ens agrada insistir en el fet que no

cal una política segregada i, per tant, nosaltres ho centrarem en els aspectes de les línies fonamentals, les línies estratègiques del nou govern pel que fa a la violència de gènere.

Precisament, aquests dies estem veient a Televisió de Catalunya una campanya impulsada en col·laboració amb l'Institut Català de la Dona. Per a nosaltres, a banda de la necessitat evident de sensibilització de la població i el fet que cal col·laborar estretament amb els mitjans de comunicació, tant públics com privats, per tal de poder abordar el tema de forma seriosa i sense espectacularització, la campanya que omple la setmana de TV3 ens és del tot satisfactòria pel que fa a continguts. Se'ns fa evident que el canvi de discurs en temes de gènere en el si del nou Govern no és només un canvi formal a nivell institucional, sinó que abasta les polítiques de gènere de forma molt especial.

Massa vegades en aquest Parlament havíem dit que calia un abordatge seriós del tema de la violència, no victimitzador, i tenint en compte que les dones que ho patien, que ho pateixen, necessitaven, necessiten, vaja, reconèixer-se i reconèixer la situació que estan patint; poder trobar la força necessària però també el suport institucional i les eines per acabar amb la situació de violència que estan vivint.

Des del nou Govern s'està actuant des del primer moment, amb les dones al centre de les polítiques de gènere, de les polítiques d'acció del Govern, i fent l'objectiu de minvar progressivament la violència exercida contra les dones fins a la seva eradicació, un objectiu prioritari. Ja es pot copsar aquesta prioritat des de l'Acord de govern catalanista i d'esquerres, però s'ha fet evident en totes les actuacions que s'han portat a terme.

Donat que nosaltres sempre havíem estat un Grup crític amb la gestió de l'anterior Govern pel que fa a aquest tema, ens interessa molt com desenvoluparà l'actual Govern les diferents actuacions en aquest àmbit, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya pensem que s'ha actuat de forma immediatista, i més efectista i efectiva, i no creiem que hi hagués un coneixement exhaustiu en la gestió anterior del que volia dir el fenomen de la violència en tota la seva magnitud. Les actuacions que es prenen sempre es feien a remolc d'algun fet o alguna proposta. Des d'aquest Parlament s'han impulsat moltes mesures que no sempre s'han complert, o bé, s'han pervertit en certa manera. Volem creure també que això no es feia amb mala fe sinó que es feia amb bona voluntat, pensant que s'actuava de la millor manera, malgrat saltar-se el consens que sempre han tingut aquests temes a la cambra. Si no fos així, al maltractament psicològic i físic que han patit moltes dones, doncs, en els darrers anys, doncs, també hauríem d'afegir-hi o podríem afegir-hi el maltractament institucional que els donaven unes males polítiques públiques.

El canvi, per nosaltres, ha estat evident, però ens agrada saber com estan actuant vostès, senyor conseller, per elaborar les seves línies d'intervenció. Hi ha compromisos sobre la taula que cal complir i accions que necessiten una actuació d'urgència, però també som conscients que canviar tota una manera de fer i de pensar de l'Administració costa molt.

Per exemple, com pensen abordar el nou Pla contra la violència exercida contra les dones? Tenen dades pròpies, objectives, de les dones que pateixen situacions de violència? Es contempla la violència en tota la seva amplitud? Quines són les premisses per a l'elaboració del nou Pla? I també si han fet una avaluació del protocol d'actuació de l'anterior Govern, un protocol que el nostre Grup Parlamentari sempre havia cregut insuficient, atès que només tenia en compte o només se centrava en el que era l'àmbit de la llar, la violència exercida a la llar, i no en altres aspectes també importants, però, tot i així, ens agradaria saber quina ha estat la seva aplicació i com s'avaluen els resultats de l'aplicació d'aquest protocol.

La necessitat d'acció transversal, com he dit a l'inici, i global per a l'abordatge de les situacions de violència és important, i aquest era un dels compromisos recollits precisament en l'Acord de govern. Durant l'anterior legislatura, en la Moció 15/VI, que precisament vaig defensar jo mateixa, amb la diputada Carme Valls, es van proposar tota una sèrie de mesures que contemplaven aquesta acció integral, la col·laboració amb els ens locals i comarcals, amb les entitats de dones, amb els mitjans de comunicació, els estaments judicials, els cossos policials, entre d'altres.

I es va arribar fins i tot a crear una comissió interdepartamental, que la nostra valoració és que no va funcionar excessivament bé, perquè pensem que no es va impulsar amb prou convenciment, i voldríem saber si vostès pensen potenciar-la, reformar-la, i si han fet algun tipus d'avaluació del seu funcionament i dels seus resultats. Com pensen abordar la relació i la coordinació amb els diferents agents implicats?

En aquest sentit, també ens agradaria saber com pensen abordar l'aplicació de la transversalitat que garanteix un bon seguiment i coordinació, així com una atenció de qualitat i uns recursos a ple rendiment. Com es coordinarà aquesta acció transversal en els diferents departaments del Govern?

També cal abordar el Pla des d'una òptica territorial, una òptica que no sempre s'ha tingut, i ara per ara el que sabem és que hi ha moltes comarques que mai han tingut serveis ni recursos de suport a aquestes dones que pateixen violència. Per altra banda, també hi ha protocols locals i comarcals que s'han impulsat, i ens agradaria saber quin coneixement tenen dels que han funcionat i dels que no, si han funcionat a ple rendiment, si els resultats són positius i si es pensen impulsar des del nou Govern de la Generalitat.

Per altra banda, cal una acurada formació de les professionals i els professionals que intervenen en tot el procés d'atenció i suport, i també és cert que no sempre, això, s'ha complert, no? Això, de ben segur, ha afectat l'aplicació de les propostes polítiques que es feien des de l'anterior Pla d'actuació contra la violència de gènere, però també la qualitat i la coordinació de les diferents i els diferents professionals.

Pel que fa a la protecció de les dones que pateixen violència –ha estat un tema que en aquest Parlament hem discutit també altres vegades–, és evident que hi ha diferents mètodes, a banda de la protecció directa, pel que

fa als cossos policials, però des de l'anterior Govern només es van arribar a fer unes proves amb els braçalets, que van ser unes proves minses, unes proves que van afectar quantitativament molt poca gent, però de què també voldríem saber una mica la valoració qualitativa o quines són les mesures que es pensen impulsar i com es pensa abordar el tema de la protecció des de l'actual Govern.

Ens preocupa també com veuen l'aplicació d'una política integral i, per tant, els canvis de fons, però també ens preocupa el calendari d'actuacions que es preveu. Ens agradaria que ens poguéss fer, si més no, cinc cèntims –atès que el temps sempre, i amb les preguntes que li estem plantejant, doncs, evidentment és molt curt–, doncs, de quin és el calendari previst per a l'elaboració i la implementació del nou Pla per a la prevenció i l'eradicació de la violència exercida contra les dones.

Tanmateix, ens interessa molt especialment la Llei de prevenció i actuació per a l'eradicació de la violència exercida contra les dones perquè..., vostès coneixen l'esborrany que va quedar sobre la taula en aquest Parlament, atès que coneixen els treballs de la Ponència que es va fer, una ponència que, tot i que va costar molt tirar endavant, molt, arribar a un consens per posar-nos d'acord sobre les bases de la Llei, sobre la base precisament de la integralitat de la llei que elaboràvem, a darrera hora aquest consens es va veure trencat i, per tant, la llei, aturada, perquè el Grup majoritari a la cambra, que en aquell moment formava part del Govern de la Generalitat, el Grup de Convergència i Unió, va presentar un text alternatiu, un projecte alternatiu al text consensuat per tots els grups, i va torpedinar –perquè ja ens trobàvem a les acaballes de la legislatura, de fet–, doncs, la possibilitat d'aprovar la llei a la sisena legislatura. Molta gent ens va tirar en cara, a totes les diputades i diputats d'aquest Parlament, que precisament aquesta cambra fos incapaç d'arribar a fer una llei que moltes dones agrairien, i ens interessa molt especialment com està la redacció del projecte de llei i quan es pensa presentar a aquesta cambra.

I, en tot cas, com veig que se m'ha acabat el temps, abans que el president em cridi l'atenció, doncs, jo acabaria aquí i seguiria en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè ha intuït perfectament que l'allau de qüestions que m'ha plantejat presenta una certa dificultat de ser resposta en la seva globalitat de la manera que aquesta cambra es mereix. Per tant, li demano excuses si alguna de les preguntes, en aquesta intervenció, no té resposta, si més no en un primer moment.

Jo primer vull fer, de bell antuvi, una constatació que em satisfà enormement. En una de les línies polítiques

que més s'evidencia el canvi del nou Govern és en la de la política de gènere; en un dels organismes on és més clara la diferència entre un anterior projecte polític i l'actual projecte polític, de modernitat, d'arrelament social, és en l'Institut Català de la Dona.

Aquests dies s'han publicat a la premsa diversos elogis sobre l'actuació de l'Institut Català de la Dona, sobre aquesta renovada actuació. Li aconsello per exemple, senyora diputada, que llegeixi l'elogi que en va efectuar l'*ABC* no fa massa. Era un elogi absolutament, jo crec, fonamentat i fonamental per estar convençut que anem pel bon camí. El fet que l'*ABC* titllés de feminista l'Institut Català de la Dona jo crec que marca molt clarament aquest canvi d'etapa.

En aquest canvi d'etapa, precisament –precisament–, s'insereix un encàrrec que el Govern ha efectuat des del primer dia a l'Institut Català de la Dona, que és de liderar i coordinar les actuacions contra la violència de gènere, i liderar-les i coordinar-les a través de dos instruments concrets, que són el Pla integral contra la violència vers les dones i la Llei integral contra la violència vers les dones. Pla integral i Llei integral que, si els terminis es compleixen –i, de moment, els que estaven planificats ho estan fent–, podrem presentar el proper mes d'octubre.

Per nosaltres, la violència contra les dones s'identifica en manifestacions diverses i conseqüències específiques, des de paràmetres i àmbits en els quals les dones reben aquesta violència, que és psicològica, que és física, que és sexual, que és a l'entorn domèstic, que és a l'entorn laboral, que és a l'entorn públic. Fins ara, les propostes del Govern de la Generalitat abordaven només les perspectives domèstiques o familiars i deixaven de banda les altres, que són igualment fonamentals, o, per dir-ho d'una altra manera, la violència és una i s'expressa en àmbits diferents i de formes diferents, però no es pot abordar una política contra aquesta violència si només es pretén fer-ho des d'un paràmetre concret o en un àmbit concret.

Per tal d'elaborar aquest Pla integral i aquesta Llei integral, el primer que calia –i vostè ho ha dit– era efectuar una diagnosi de l'estat de la situació, que és el que ha efectuat l'Institut Català de la Dona en un primer moment. Ha efectuat reunions amb les mateixes oficines territorials de l'Institut Català de la Dona, que –permeti'm que li ho digui– el fet de dir-ne «oficines territorials» forma part, diguem-ne, d'un cert optimisme lingüístic; una de les mesures primeres que ha d'emprendre l'Institut Català de la dona és tenir oficines territorials, tenir-les i, per tant, tenir personal preparat i adequat, no nomenat amb criteris polítics, sinó amb criteris tècnics, i suficient. Aquesta diagnosi de l'estat de la situació s'ha fet a través de les oficines territorials, a través del Col·legi de Psicòlegs, del Col·legi d'Advocats, l'Oficina d'Atenció a la Dona, i s'ha recollit informació molt diferent. S'han visitat els territoris, perquè certament –certament– les actuacions territorials han estat molt diverses i molt poc equilibrades, i s'han reunit amb diversos departaments de la Generalitat, especialment amb Benestar i Família, Interior, Justícia, Sanitat, Ensenyament i Cultura.

I les conclusions d'aquesta primera etapa de la diagnosi no poden ser menys favorables, són certament preocupants. Pel que fa als recursos d'atenció, s'ha constatat una manca de definició, dificultats d'accés, dificultats en les derivacions, manca de coordinació entre els serveis i manca de serveis especialitzats. Pel que fa als protocols i tipus d'atenció, s'ha constatat que estaven elaborats sense comptar amb els professionals de referència; eren poc vinculants; no reflectien les diferents realitats; la informació no arribava als professionals, i hi havia una manca de coordinació i lideratge i una manca de veritables circuits de coordinació.

Per tant, la diagnosi en aquest primer nivell apunta que cal resoldre la manca de recursos especialitzats a urgències i a primària, la manca de la interdepartamentalitat del compromís i la coordinació amb els ens locals, els grans desequilibris territorials i la manca en alguns sectors, en general, d'una formació especialitzada i capacitadora per als i les professionals i agents que hi intervenen, així com la necessitat de donar un nou impuls a la Comissió Interdepartamental i Interdisciplinària contra la Violència de Gènere.

Constatat això, és a dir, que fèiem poc i no ho fèiem bé, com a resum –que fèiem poc i no ho fèiem bé–, constatat això, s'ha elaborat una segona etapa de diagnosi, en la qual estem ara, que ja tenim unes primeres conclusions però no les tenim definitives; que s'han efectuat reunions de treball amb cossos policials, reunions de treball amb jutgesses i jutges, reunions de treball amb fiscals, reunions de treball amb el Col·legi d'Advocats, reunions de treball amb ens locals, en especial la Diputació de Barcelona, però no només, sinó també amb municipis d'arreu del país. I a falta de conclusions finals podem avançar que es constata que fins ara s'ha actuat només en intervencions de caire penal, però s'han oblidat mesures socials, mesures econòmiques, mesures educatives i mesures culturals.

La diagnosi que estem elaborant permetrà un millor coneixement dels recursos existents a Catalunya i dibuixar un marc d'intervenció que ofereixi atenció integral, eviti la revictimització i faciliti un millor aprofitament dels recursos públics.

Això què vol dir? Això vol dir que de moment –de moment– estem treballant en convenis amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb el Col·legi de Periodistes, amb el Consell de la Informació, amb l'Ajuntament de Barcelona, per tal d'aconseguir la tolerància zero vers la violència, el treball amb els diferents mitjans per obtenir una informació curosa sobre els actes de violència a les víctimes i el treball amb els diferents mitjans per aconseguir inserció gratuïta d'informacions o d'anuncis sobre el tema. Estem elaborant un protocol interinstitucional sobre resposta a la Llei de protecció i allunyament, i tenim com a prioritat avançar en la implantació de mesures i dispositius possibles per tal de garantir la seguretat de les dones, i estem creant una oficina sobre violència en l'àmbit familiar dins del Departament de Benestar i Família.

El que estem plantejant és un pla integral que inclogui una llei, que presenti un mapa dels actuals recursos, públics i privats, que efectui una anàlisi d'equipaments d'acollida i models d'intervenció, que aprofundeixi en

el coneixement d'aquests recursos, que marqui pautes de formació dels professionals i les professionals que treballen en la matèria, que creï –ja ha creat– un consell assessor amb persones expertes, representants municipals i entitats de dones, un consell assessor de la llei amb juristes expertes, convocar una comissió interdepartamental, que ja està convocada, per fer el seguiment d'acords i protocols, efectuar una campanya de sensibilització, de gran abast, d'informació, d'elaboració de materials didàctics, de campanyes mediàtiques; en definitiva, del que es tracta és d'abordar la violència de gènere des de quatre grans àmbits: el de l'atenció, millorant, diversificant i ampliant la xarxa de recursos públics i privats per a la protecció i atenció, tot garantint l'accessibilitat als recursos i l'adequació de l'atenció a les diferents necessitats de les dones; com a segon àmbit, la coordinació i la cooperació entre tots els ens locals i els àmbits socials, sanitari, policial, judicial i associatiu amb relació a la prevenció, la detecció i la intervenció; com a tercer àmbit, la prevenció i la sensibilització, amb estratègies educatives, preventives i de sensibilització, i, finalment, l'àmbit de la recerca i el coneixement de la realitat, aprofundint en l'anàlisi de tots els paràmetres que intervenen en la problemàtica i sistematitzar l'obtenció de dades estadístiques fiables.

La violència de gènere, la violència cap a les dones és una xacra social en creixement que exposa un sentiment de propietat d'una persona vers una altra persona, que fa que aquest sentiment de propietat, qui se sent propietària actuï amb una violència que no té cap explicació i que és absolutament lesiva, no només per a la persona que ho rep sinó per a tota la societat, i cal que hi actuem amb contundència, amb plena i absoluta contundència, no només perquè tota violència és execrable, sinó que la violència que es fa des d'aquesta concepció patrimonial de la vida d'una altra persona ho és encara més en una societat que volem justa i lliure, que és el compromís i l'eix central de treball d'aquest Govern.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, de fet, tot i que la seva diagnosi, com ens prometia, ha estat breu, el que sí que d'alguna manera ens demostra és que tenen molta feina per davant, i que hi ha coses en què cal una intervenció urgent, no?, perquè el que és esfereïdor de la situació és com se la van trobar, no?, d'alguna manera aquesta descoordinació, aquesta..., allò que deia abans, no?, que allò que suposava bona fe no deixa de ser un mal disseny d'una mala política que pot produir situacions poc desitjables, però és que, a més a més, estem parlant de la vida de moltes dones i infants, del seu dolor i de les conseqüències que això provoca en el seu entorn immediat i per a la societat en general.

Nosaltres confiem, tenim la plena seguretat que amb el que ja ens ha començat a dissenyar vostè, el que avui

ens ha començat a explicar, superarà amb escreix l'acció de l'anterior Govern, i que la política de l'actual Govern serà molt millor i contundent, molt més respectuosa i convençuda.

Em semblen imprescindibles, precisament, accions com les de Televisió de Catalunya, de sensibilització de la població vers les situacions de violència, i per això em sembla imprescindible també i important el treball de sensibilització a tots els nivells. De fet, vostè ha parlat del tema de la sensibilització de cara a fer una bona prevenció, però, sens dubte també, de cara a fer una bona detecció dels casos. Anteriorment es desenvolupaven les propostes a partir dels casos atesos pels diferents serveis i basats en les denúncies, i no pas en la pròpia detecció dels professionals i les professionals. I en aquest sentit, una bona formació dels professionals, i sensibilització, són importantíssimes a nivell escolar, a nivell veïnal, educatiu, de mitjans de comunicació i de la societat en general. De fet, aquest article a què vostè feia referència a l'ABC, ja ens marcava una línia del que s'estava fent en aquest àmbit de la formació, i per tant que s'estava tirant pel bon camí.

Abans li he plantejat això: en diferents àmbits, quina era l'avaluació que es feia, del que s'havien trobat, de la gestió, de les propostes... Però hi ha dues coses importantíssimes en què nosaltres sempre hem incidit, que són l'avaluació dels programes i el pressupost. I aquí m'agradaria també incidir-hi, no?, que hi ha un tema importantíssim, que és el tema de..., tot i que ara s'estan impulsant des del Govern de l'Estat algunes intervencions, com és el tema d'agilitar el divorci i aquestes coses, que possiblement tindran el seu impacte, per a nosaltres el que és totalment evident és que el que fa falta per a les dones que ja s'han separat i que segueixen patint violència..., fa dos dies teníem un cas a Manresa, no?, que una dona acabada de separar va haver-se de despenjar per la finestra amb llençols, perquè precisament el seu ex li va incendiar la casa. Això vol dir que no estem parlant només de violència a la llar, estem parlant d'una manera d'actuar dels violents, d'una manera d'actuar d'aquests agressors que va més enllà, és a dir, el divorci no és..., o l'agilitació del divorci no pot ser l'única via, sinó que hi ha una via que és l'econòmica, la necessitat d'intervenció de l'Administració, és a dir, la necessitat que l'Administració tingui un bon pressupost per a aquests programes, però, a més a més, de la necessitat d'un suport econòmic o d'una independència econòmica d'aquestes dones.

Centrant-me en el que li anava a plantejar, perquè me n'he anat... El tema d'avaluació de programes i el pressupost. La interdepartamentalitat, per a nosaltres, és imprescindible, com ja he anat reiterant, per al bon funcionament d'un pla integral. I també ha de ser possible una avaluació coordinada del pla de treball. I nosaltres hem demanat moltes vegades que aquesta avaluació no depengui exclusivament dels departaments afectats o de propostes d'anàlisi quantitativa més que no d'anàlisi qualitativa del tipus de servei o del tipus de recurs, o fins i tot de la qualitat de l'atenció, sinó que se centri també en una avaluació externa feta per, o be comissions independents, o pels mateixos grups de dones que estan intervenint en el disseny del Pla i en els seus con-

tinguts, no?, i que llavors, en aquesta avaluació, és imprescindible, evidentment, que hi hagi una tercera opinió d'alguna manera, no que des de cada departament es faci la seva avaluació i que això sigui el que valgui.

I per una altra banda, pel que fa al pressupost, és evident que res que no tingui al darrere un pressupost és possible. Per això, nosaltres sempre havíem reclamat la possibilitat de comptabilitzar el pla de forma transparent, de cara a saber el que realment s'invertia en la lluita contra la violència exercida contra les dones. Mai ens va ser possible que els comptes es presentessin de forma clara en aquest àmbit, i en les liquidacions, això tampoc va ser mai així. Llavors, nosaltres, donat que des del nou Govern s'apunten aquests canvis ideològics i de sensibilitat com per fer possible una nova política, també pensem que aquesta nova política serà possible en l'àmbit pressupostari, i m'agradaria que ens ho concretés...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

I aquí acabo, senyor president.

Moltes gràcies per la seva paciència.

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aprofitant l'avinencesa de la presència entre nosaltres del conseller d'Economia, parlar de temes pressupostaris sempre és millor. Certament, les polítiques necessiten un pressupost, sinó esdevenen només teoria. Ja és un pas endavant, perquè elaborar una teoria millor sempre és més gratificant que elaborar-la pitjor, però si no hi ha pressupost, no hi ha teoria aplicable.

El pressupost per al 2004 que el Govern ha presentat aquesta mateixa setmana conté un augment pressupostari, diguem-ne vegetatiu, de l'Institut Català de la Dona, superior a l'augment de l'IPC, però no gaire més enllà, per dos motius. Primer, perquè de l'avaluació de l'estat de l'Institut Català de la Dona trobat pel nou Govern es detecten les insuficiències que jo abans he marcat, però que no eren insuficiències pressupostàries, perquè es va trobar una bossa de diners. Una bossa de diners que no estava pressupostada, però que es va trobar, i que, per tant, part d'aquesta bossa de diners s'ha utilitzat i s'utilitzarà el 2004; era d'anys anteriors que s'havia acumulat. I per tant, diguem-ne, en favor de l'eficiència pressupostària, més val gastar la bossa no utilitzada d'anys anteriors que fer un augment. I en segon lloc, perquè, com jo li he dit, és a partir d'octubre que disposarem d'aquestes eines que són al Pla integral, i que són la Llei, és el més aviat que podem tenir-ho, i és a partir de l'octubre que hauré d'aplicar aquesta nova política, i per tant, diguem-ne, és en el pressupost de 2005 on realment hi haurà d'haver les partides reals d'aplicació del Pla, perquè és el primer any en què

podrem fer-ho de manera sencera, en tot l'any pressupostari, i en tot cas el novembre, desembre, amb l'augment pressupostari que preveu el 2004, considerem que ja és suficient, més la bossa de diners trobada.

A veure, de les coses que estem fent, si jo li poso unes dates veurà el que li estic dient, i, a més, també veurà els mecanismes d'avaluació. Quan li he dit que feiem un mapa de recursos existents, d'aquest mapa en disposarem el mes de juny. També li he dit que analitzaríem els acabaments d'acollida i els models d'intervenció a través d'uns indicadors concrets que, al maig, tindrem completats. Que també aprofundiríem en el coneixement dels recursos, protocols i circuits locals existents en aquest moment. I en aquest sentit, el 17 de juny hi ha una trobada entre regidores de la dona, responsables de polítiques específiques de la dona, municipals i de consells comarcals i de diputacions, amb l'Institut Català de la Dona, ja per tancar aquest coneixement, el 17 de juny.

Que en el tema de la formació dels professionals ja s'ha programat per a finals de maig, aquest mateix mes, un curs de formació per a totes les tècniques de l'Institut Català de la Dona com a primer pas, les pròpies tècniques que treballen el tema i que també hi assistiran altres professionals de diferents departaments de la Generalitat. Que es crearà un consell assessor, format per persones expertes, representants de municipis i entitats i grups de dones, per tal d'elaborar el primer esborrany del Pla. Aquest Consell va tenir la seva primera reunió el 19 de maig, i finalitzarà els seus treballs el 22 de juny.

Un consell assessor compost per juristes i expertes en el tema de la violència contra les dones, que finalitzarà els seus treballs el mes de setembre. El 9 de juny s'ha convocat la Comissió Interdepartamental, per tal d'establir la coordinació necessària per discutir, consensuar i treballar també pressupostàriament, departament per departament, el nou Pla integral. Aquesta Comissió, un cop acabi aquesta feina inicial, serà una comissió..., passarà a ser interdisciplinària, que és el que vostè reclamava, i, a més a més de tots els representants de tots els departaments de la Generalitat, hi haurà representants d'associacions de dones, persones expertes, professionals de la judicatura i dels cossos policials, altres agents socials i ens locals, que serà la que podrà fer l'avaluació, en part, externa del que li estava dient.

Una campanya de sensibilització, que s'acabarà el novembre, però que, com vostè ja sap, en aquests dies ja ha començat amb la setmana que TV3 està dedicant precisament aquests dies al tema de la violència contra les dones.

Una jornada internacional, amb l'objectiu de compartir amb professionals de renom internacional i de d'entitats de dones d'arreu, i de Catalunya especialment, el 25 i 26 de novembre. En aquest sentit, puc dir-li que tenim el compromís del senyor Jorge Corsi, assessor de l'ONU en matèria de violència de gènere, de supervisar la redacció final del nostre Pla contra la violència de gènere.

I ja li he dit que tot això es tancarà, en aquest primer pas, el mes d'octubre, quan tinguem enllestit el nostre propi Pla contra la violència vers les dones i l'avantprojecte de Llei de violència contra les dones, que això s'emmar-

ca en un pla encara més general de l'Institut Català de la Dona, que tindrà per nom: «Les dones a Catalunya. Pla d'acció, desenvolupament i participació», que serà el Pla d'actuació de l'Institut Català de la Dona, i que tindrà, com a primer component, perquè serà...

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

...el més necessari, aquest Pla i aquesta Llei integral contra la violència de gènere, contra la violència cap a les dones.

Espero que, en el transcurs d'aquests propers mesos, aquesta planificació no només es compleixi, sinó que doni uns bons fruits, que tinguem un pla que sigui útil, una llei que ens sigui útil, i per tant puguem disposar de les eines necessàries perquè, des del nivell de les nostres competències i, si convé, molt més enllà, puguem aconseguir, jo no sé si dir l'eradicació de la violència contra les dones, perquè seria...

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

tal com entenem la situació ara potser excessiu –senyor president, ara acabo–, però sí posar el nostre gra de sorra molt important en la disminució d'aquesta violència, si més no.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00520/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, presentem aquesta interpel·lació per tal de conèixer les perspectives actuals i de futur immediat que té el Govern pel que fa a les finances de la Generalitat. I enfocarem, amb els breus minuts que tenim, sobre tres fases que jo considero que des del punt de vista analític són les adequades. Primera, conèixer o, en tot cas, que la cambra pugui conèixer amb més amplitud els resultats de l'informe economicofinancer, que es va rendir a la Comissió. També, com condicionen, els resultats de l'informe, el Projecte de pressupostos per a enguany, per a l'any 2004. I després també agrairiem

alguns comentaris, per part del conseller d'Economia i Finances, amb relació a com casen aquestes perspectives amb les que en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, doncs, es van parlar, i molt específicament, també, sobre els criteris d'aplicació del concepte d'estabilitat pressupostària que tots vostès coneixen.

El primer que cal dir és que el passat dimarts, com vostès saben, en seu de la Comissió d'Economia i Finances, vàrem assistir, jo crec, a un acte important, que va marcar una fita, en el sentit que va ser, després del Govern, el Parlament qui primer va conèixer els resultats de la dita auditoria..., en definitiva, tècnicament és una anàlisi economicofinancera dels comptes de la Generalitat.

Tant el president del grup d'experts, el senyor Serra Ramoneda, com l'interventor general i cap de la Unitat Especial, van col·laborar en la rendició d'aquest informe –el senyor Portabella–, conjuntament, evidentment, amb el responsable polític, que és el conseller. I vàrem detectar una situació que jo crec que amb tota la cura es pot definir de preocupant. Tampoc no cal avançar altres qualificatius, que es podrien..., suposo que per alguna veu interessada..., doncs, d'una situació crítica... És preocupant, delicada, crec que era molt ajustada, la qualificació de les finances de la Generalitat.

I, també, el que vàrem poder veure és que, tot i havent-hi moltes fórmules i moltes maneres d'explicar el tancament d'un exercici i el balanç de la situació financera, unes més amables, diguem-ne, per al gestor, i altres més reals, el que sí que està clar és que els indicadors són els que són, i, en definitiva, no ens han de portar a engany. I, una vegada analitzats amb profunditat, com s'ha fet, els comptes de la Generalitat, hàviem de posar cada cosa en el seu lloc.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I cada cosa en el seu lloc vol dir que teníem un anunci d'un superàvit comptable de..., al voltant d'uns 300 milions de pessetes –287, si no vaig errat–, però que, una vegada imputats tots els conceptes que comporta el tancament, aquest superàvit es va tornar en dèficit, per gairebé 1.200 milions d'euros. I que l'endeutament, una vegada computades totes i cadascuna de les fórmules d'endeutament, en definitiva, el que deu la Generalitat, sigui la via que sigui, sigui l'instrument que sigui, va passar de 9.000 milions d'euros a 17.363, la qual cosa és, com vostès poden fàcilment deduir, gairebé el doble, no?

Altres qüestions que jo penso que també són importants de ressenyar..., és el que en termes col·loquials, en comptabilitat, se'n diuen «les factures del calaix»: tots aquells compromisos que en un exercici es contreuen però que no es comptabilitzen a fi i efecte que surti un resultat més nítid. Això comporta una suma total de 3.000 milions d'euros i unes despeses ja compromeses en altres exercicis, que vol dir que el marge de maniobra de la formulació pressupostària està compromès, de 2.000 milions d'euros.

Bé, tot això, com he dit abans, compromet la formulació del pressupost d'enguany. I, per tant, no són unes dades positives per començar una nova acció de go-

vern. Ara bé, jo penso que l'actitud i el pronunciament, per part dels responsables de la Conselleria, sí que ha estat positiva, en el sentit de dir que no ha de paraitzar, aquesta situació heretada, l'execució dels compromisos programàtics del Govern catalanista i d'esquerres. Però s'han d'aplicar una sèrie de mecanismes per tal de fer viable la incorporació de tots aquests programes en el pressupost.

Per tant, la situació és recuperable, des del punt de vista tècnic. I, en aquest sentit, jo voldria, senyor conseller, assenyalar que aquest és l'interès intrínsec de la interpellació, de com podem sortir-nos d'aquesta situació heretada, tot sabent que el Projecte de pressupost ja comporta algunes maneres de poder-ho fer. En definitiva, del que es tracta és de com ens plantejem un pla financer, per tal de sanejar aquesta situació, i que es pugui –tot complint, doncs, els criteris d'estabilitat, i plantejant algun objectiu de dèficit, menor que el que ens hem trobat– arribar a un escenari d'equilibri al final de la legislatura tot i tenint marge suficient per complir els compromisos programables.

Bé, ens agradaria, doncs, saber en quina mesura queda compromès el marge d'actuació. Ens agradaria també conèixer exactament quines són les decisions, a part d'aquestes, diguem-ne, que ja s'han anunciat en premsa, per tal de poder incorporar tots aquells, diguem-ne, projectes, tots aquells objectius que les diferents conselleries han plantejat. Sabem que s'ha fet un èmfasi especial en els àmbits socials, la sanitat, l'educació, etcètera, però en definitiva voldríem, si us plau, que la conselleria, el conseller, vaja, personalment, ens pogués explicar això.

I com que veig que s'encén lo llumet, només dir que ens interessaria molt saber quins són, diguem-ne, els termes en els quals se va celebrar la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, i també com es va tractar l'escenari d'estabilitat pressupostària –com vostè sap, no només per un interès de com afecta les finances de la Generalitat, sinó també a altres finances, de les altres administracions, de l'Estat, perquè, en definitiva, doncs, s'aplica a tothom–, i com, complint els preceptes del Pacte d'estabilitat i creixement, tenim en compte els dos preceptes, el d'estabilitat, que és bo en si mateix, intrínsecament, i el de creixement; o sigui, coadjuvar, diguem-ne, en el conjunt de la Unió Europea i, molt particularment, en cada estat, precisament, a aquest creixement que força falta fa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara donar resposta a la interpellació formulada, per part del Govern. Té, per fer-ho, la paraula l'honorable conseller, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Senyor president, il·lustres diputats, il·lustre diputat, efectivament, com vostè ha assenyalat, el Govern, complint un compromís assumit davant d'aquesta mateixa cambra, va comparèixer, a través de la meua persona,

dimarts de la setmana passada, el dia 18 de maig, per donar compte a la cambra, a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, de l'informe econòmic i financer que s'havia lliurat al mateix Govern el dia abans. D'aquesta manera, es complien escrupolosament els terminis que havíem establert. Recordi, el senyor diputat, que vam encomanar a una unitat especial dirigida per l'interventor general i supervisada per una comissió d'experts encapçalada pel professor Serra Ramoneda, que entregués aquest informe no més tard del 15 de maig. Efectivament, complint aquest termini, es va fer entrega de l'informe al Govern.

Jo vull destacar el fet que, efectivament, es volgués informar immediatament el Parlament; ens semblava que era l'obligació del Govern, complint també un compromís de transparència total respecte a l'objectiu d'aquest informe. És natural –ningú pot, suposo, estranyar-se'n– que el Govern, en començar el seu mandat, volgués tenir una informació fiable, veraç, documentada, de quina era exactament la situació dels comptes de la Generalitat en el moment de començar aquesta legislatura, el seu mandat.

I per això es va encarregar aquest informe, demanant que..., el seu propòsit, el propòsit de l'informe, era el coneixement de l'estat de les finances de la Generalitat. S'ha parlat de si hi havia o no hi havia irregularitats, de si l'informe n'havia detectat o no n'havia detectat. No era l'objecte de l'informe, detectar irregularitats o detectar situacions de frau o de corrupció. Perquè tampoc no era l'objecte del Govern utilitzar aquesta qüestió per dur a terme determinats processos de destapar escàndols o caces de bruixes de qualsevol mena. Però sí que volíem saber, com és lògic, per poder fer les coses ben fetes, quina era la situació, exactament, en el moment de començar.

I per això es va encarregar..., es va muntar un dispositiu que em sembla que ens permet..., ens tranquil·litza a tots, ens ha de tranquil·litzar a tots. La fiabilitat de les persones que han dut a terme aquest informe, la seva credibilitat, està fora de discussió: és una unitat especial encapçalada per l'interventor general –amb això es va voler recolzar al màxim la confiança, l'autoritat d'aquells que tenen per missió vetllar precisament pels comptes i pel control dels comptes i del pressupost–, i, d'altra banda, la comissió d'experts, encapçalada pel professor Serra Ramoneda i composta per persones d'indiscutible prestigi.

Els resultats són coneguts. L'informe va posar de manifest l'existència d'un dèficit relativament important, un dèficit de 1.177 milions d'euros l'any 2003, que representa el 0,86 per cent del PIB. Per tant, un dèficit que incompleix el que estableix la Llei d'estabilitat pressupostària, a la qual vostè s'ha referit. L'informe deia que l'any 2003 s'havien gastat 1.177 milions d'euros més dels que s'havien ingressat. No és una bona targeta de visita. No és un bon balanç. No és una bona gestió pressupostària. És una gestió manifestament millorable. És el menys que s'ha de dir.

L'informe posava també de relleu un endeutament important, sobretot per les vies no comptabilitzades a efectes del SEC 95, podríem dir per vies que no són ni

l'endeutament financer estricte ni el que té lloc en el sector públic administratiu de la Generalitat, i posava de manifest, també, la importància de la despesa desplaçada, entorn de 3.000 milions d'euros –aproximadament, vol dir despesa que es fa durant l'exercici però no es comptabilitza pressupostàriament.

Bé, el balanç d'aquesta situació és el que hem denominat com un balanç preocupant, resultat d'una gestió que realment no és com havia d'haver estat, tenint en compte, a més, que realment no es pot dir que l'any 2003 aquesta despesa s'hagués traduït, s'hagués visibilitzat d'una forma de la qual tots poguéssim felicitar-nos, amb moltes inversions, moltes carreteres, molts hospitals o moltes escoles. És una situació preocupant, una situació que cal redreçar, però no és una situació alarmant. No és una situació alarmant, perquè els comptes de la Generalitat, el pressupost de la Generalitat estan en mans d'un govern que sap el que ha de fer. I la mateixa existència de l'informe ens ha de tranquil·litzar; ens demostra que sabem on som, que sabem el que hem de fer i que estem en condicions de fer les coses adequades per tal de redreçar la situació.

El primer pas és el pressupost de l'any 2004. Fa una setmana ens vam assabentar de quina era la situació. Tenim el pressupost. Evidentment, el pressupost, l'hem de fer a partir d'aquesta situació. No solament era necessari saber on érem per poder fer el pressupost –que ho era, evidentment, era necessari–, sinó que a més el pressupost és la resposta, ja, a aquesta situació. És un pressupost que ens permet dir: «Mirin, estàvem amb un dèficit del 0,86 per cent del PIB i ara, aquest any, fent les coses que hem de fer» –que farem, perquè el Govern sap el que ha de fer i està gestionant bé les coses–, «acabarem amb un dèficit molt inferior a aquest: un dèficit del 0,58 per cent del PIB.» L'hauem reduït en 27 punts –27 per cent– en termes absoluts i en prop d'una tercera part, el 32,7 per cent, en percentatge del PIB.

És el que ens toca fer. És el que haurien d'haver començat a fer aquells que gestionaven aquest pressupost ja fa un any. Hi havia una llei d'estabilitat pressupostària que era d'aplicació, i que ells havien votat i havien defensat. I no havien presentat recurs d'inconstitucionalitat quan el podien presentar. Per tant, aquest són els menys apropiats per dir ara: «El que han de fer vostès és endeutar-se encara més.» Home, em sembla que els governs hem de complir les lleis, les hagin o no les hagin votat, els agradin o no els agradin. Les han de complir. Però encara les han de complir més, i no han de fer recomanacions en sentit contrari, aquells que van votar aquestes lleis que ara diuen que s'incomplixin. Aleshores, això sí que ja, realment, va contra tota mostra de coherència política. Hem de complir-les i ho estem fent.

Naturalment, hem de redreçar la situació, i això és el que farem amb aquest pressupost. I per això els ingressos augmentaran més que les despeses –el 9,6 per cent els ingressos, el 7,1 per cent les despeses–, per això rebaixarem el dèficit amb els imports que he dit, per això l'endeutament net d'aquest exercici serà clarament inferior al de l'exercici passat. Però, a més, hem de fer una altra cosa. Hem de redreçar la situació, i per això la redrecem, per poder aplicar el programa de govern,

per poder aplicar el programa amb el qual aquest Parlament va ratificar el Govern que avui tenim a Catalunya, ens va donar la confiança de governar i això és el que hem de fer, hem de redreçar les coses per tenir el marge suficient per fer les polítiques que volem fer. Per això, també, aquest pressupost ja mostra un clar canvi de tendència en el sentit que la despesa de capital augmentarà bastant més que la despesa corrent: 13,4 per cent la despesa de capital, 7,4 per cent la despesa corrent.

Per això, també posem l'accent en el que són les grans línies del nostre programa de govern: les polítiques socials, la competitivitat, les infraestructures. Certament, amb un pressupost que és un pressupost de transició, és de transició perquè ens ve bona part ja compromès per despeses que estaven ja adquirides en el moment de començar l'exercici. I com que és un govern responsable, aquest Govern, que honora els compromisos que la institució havia adquirit, nosaltres els hem d'honorar i, per tant, una part important de la despesa que podem fer amb aquest pressupost no l'hem poguda decidir amb total llibertat, amb total autonomia, estava ja aquí. Per això és un pressupost de transició. Però és un pressupost de transició que marca ja una inflexió, que marca ja un canvi de prioritats i unes pautes que són aquelles que han de presidir l'acció del Govern al llarg d'aquesta legislatura amb aquestes grans prioritats que jo he volgut assenyalar.

La línia d'actuació en matèria estrictament pressupostària serà, doncs, aquesta, redreçar les coses, ho hem de fer. Ens veiem obligats per aquesta Llei d'estabilitat pressupostària que abans vostè assenyalaria, senyor diputat, a presentar un pla de reequilibri pressupostari, és a dir que amb uns anys determinats arribarem a l'equilibri, hi arribarem a partir d'un dèficit important. No és senzill fer-ho, però ho hem de fer perquè hi ha una llei que ens diu que ho hem de fer. I, per això, junt amb els pressupostos hem presentat ja aquest escenari d'equilibri pressupostari, fem un gran esforç aquest any 2004, després disposarem ja d'una major tranquil·litat i una major comoditat per anar reduint el dèficit.

Però, naturalment, també sabem que junt amb això hem de fer altres coses. Hem de revisar el sistema de finançament, però tindrem tanta més autoritat per revisar aquest sistema, per defensar les nostres raons, com millor gestionem aquest pressupost. Com més siguem capaços de demostrar que nosaltres estem fent el que hem de fer i redreçant les coses, més autoritat tindrem quan ens asseguem a la taula de negociació per revisar el sistema de finançament. Per això hem de fer nosaltres els nostres deures. I per això l'anterior Govern tenia poca autoritat quan parlava de la revisió del sistema de finançament, perquè ell no feia els deures que ell també havia de fer.

I, després, naturalment que hem de tractar de flexibilitzar, de modificar, de canviar aquest criteri d'estabilitat pressupostària. Compte, hem de canviar la Llei d'estabilitat pressupostària per servir millor l'objectiu de l'estabilitat pressupostària, perquè, com vostè assenyalaria, moltes vegades les fórmules rígides, encotillades, dogmàtiques, fonamentalistes fan un flac favor a aquells objectius que diuen servir.

I aquest és també, responent la seva pregunta, el nostre capteniment. I és també el capteniment del Govern, del senyor vicepresident del Govern, el senyor Solbes ho ha dit ja, ell creu..., ell és un ferm defensor, tots ho sabem no?, de l'estabilitat pressupostària, això ningú ho discutirà, però és conscient que l'instrument de la Llei no és el més apropiat. Amb tot, ara estem naturalment complint la Llei, i en el darrer Consell de Política Fiscal i Financera, d'acord amb el que diu la Llei, es van fixar uns objectius, que són uns objectius d'equilibri, i es va fer constar que hi havia comunitats, entre elles la nostra, que no podrien complir aquest objectiu ja l'any 2005 –presentarem, no hi ha més remei, l'any 2005 un pressupost amb dèficit– i que, per tant, a aquestes comunitats s'aplicaria allò que disposa la Llei. És una situació, naturalment, que ens obliga a fer un esforç addicional, però estem en condicions de fer-lo, i no dubti el senyor diputat que el farem.

Moltes gràcies senyor president, gràcies senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Correspon ara, en torn de rèplica, al senyor diputat. No vol utilitzar-lo? *(Veus de fons.)* Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural (tram. 300-00300/07)

En conseqüència, passàrem al següent punt de l'ordre del dia, que, com vostès saben, ha estat alterat l'ordre del dia anteriorment i, per tant, correspondria substanciar el que en l'ordre del dia inicial està fixat com a punt novè i que consisteix en una interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de desenvolupament rural, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I té per fer l'exposició d'aquesta interpellació la paraula l'illustre senyor diputat Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president... Senyores i senyors diputats, conseller, la recent aprovació de la reforma de l'Organització Comuna de Mercats de l'oli d'oliva, popularment coneguda com OCM de l'oli d'oliva, ha generat i està generant una gran inquietud i una gran preocupació en el sector, i ho està fent precisament pels interrogants i les incerteses que obre per al futur. El Parlament no pot estar al marge d'aquesta inquietud, en la mesura que a Catalunya afecta prop de trenta mil pagesos, amb menor o major mesura, que afecta dues-centes almàsseres, moltes d'elles són cooperatives, que afecta moltes comarques catalanes de les demarcacions de Tarragona i de Lleida, 120.000 hectàrees, amb tot el que això representa des del punt de vista territorial, de teixit productiu, d'impacte econòmic, d'impacte social, paisatgístic, ambiental; en definitiva, per a una part molt important del que és el nostre món rural.

I aquesta inquietud que té el sector, i que vostè amb tota seguretat haurà constatat, prové bàsicament de dos aspectes o de dos punts. El primer és que tothom se n'a-

adona; és a dir, tothom ha pogut constatar que la reforma s'ha tancat amb un fracàs pel que eren els interessos, les expectatives i les necessitats del sector a Espanya. Després de l'aprovació de la reforma de l'OCM de l'oli, l'Estat espanyol seguirà ingressant al voltant de mil milions d'euros, que és la quantitat que fins ara estava rebent, més un petit increment de vint milions d'euros, als quals després m'hi referiré.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, s'ha perdut una oportunitat històrica de reparar un greuge que en el seu moment es va plantejar com una cosa provisional, com un tema..., aquestes coses provisionals que al final s'acaben convertint en definitives, un greuge de l'Estat espanyol amb relació als altres països productors, als altres grans països productors i competidors dels nostres, molt especialment amb relació a Itàlia i Grècia, i en menor mesura, per raó de la menor dimensió que té el seu sector, doncs, amb Portugal i França.

Tothom sabia i tothom sap a Europa que el tractament de l'oli d'oliva a Espanya és injust i que la quantitat nacional sobre la qual es calcula la quantitat estatal assignada, sobre la qual es planteja l'ajut, és clarament inferior a les necessitats del sector. Si vostè repassa les estadístiques de producció mitjanes dels últims anys, s'adonarà que Espanya ha ultrapassat en més d'un 40 per cent la producció assignada, mentre que Itàlia i Grècia, que són els altres dos grans competidors que ho han fet en una mesura molt inferior, al voltant del 15 per cent, que es podria entendre que és una xifra raonable.

Aquesta distribució clarament injusta, juntament amb un sistema d'ajut basat estrictament i exclusivament en la producció, ha fet que en el conjunt de l'Estat 1 milió 300.000 hectàrees, del total de 2 milions 300.000 hectàrees que hi ha en producció, hagin rebut un ajut mitjà per superfície, per hectàrea, de 228 euros, quan la mitjana europea és gairebé el doble, està a 428 euros l'hectàrea.

Va ser precisament per corregir aquest clar desequilibri en aquesta atribució que, en el seu moment, el ministre Arias Cañete va demanar, va posar un llistó inicial de negociació per aconseguir 200 milions d'euros addicionals –en el seu moment inicial va demanar 200 milions d'euros addicionals–, després aquests 200 milions van baixar a 119 i al final han acabat en 20 milions d'euros. S'ha d'admetre que com a resultat de la negociació no es pot considerar que sigui un resultat brillant; jo m'atreveria a dir, per posar-hi una mica d'humor, que ha estat en la línia marxista de constitució de resultats, facció Groucho, en el sentit que hem aconseguit arribar al no-res des de la més absoluta..., des del no-res hem aconseguit arribar a la més absoluta misèria. Però això ho dic... No, no, però, perdoni, no estic dient, no estic fent cap imputació de responsabilitats, que quedi clar, vull dir, no..., estic constatant senzillament un fet. És evident que la senyora Espinosa acabava d'agafar la maleta, com aquell que diu, i ja va haver de volar cap a Luxemburg. Estic constatant un fet. Que quedi clar que no estic imputant una responsabilitat. Ara, convindrà amb mi que el resultat final de tot aquest procés, i vull reiterar això, que no estic imputant cap mena de

responsabilitat, és un fet objectiu acabat absolutament en no res. I la prova que ha acabat en no res és que la ministra en el Consell de Luxemburg va votar en contra de la proposta i després va abstenir-se en el Comitè Especial per no cobrar aquests 20 milions que, en fi, que en principi havia rebutjat. Constato un fet, però, ho repeteixo, no imputo responsabilitats.

Ara bé, el problema que planteja aquesta situació és que a nivell de Catalunya l'Estat s'ha quedat sense marge de maniobra per resoldre el problema i el greuge que es planteja per als productors catalans.

Vaig llegir unes declaracions seves, l'endemà o l'endemà passat que s'havia aprovat la reforma, en les quals deia que feia una valoració positiva del resultat per a Catalunya, una valoració correcta, però no així per al conjunt de l'Estat. Jo, de l'anàlisi dels textos que s'han aprovat i, a la vegada, de la situació del sector, doncs, més aviat no hi veig cap raó objectiva per a aquesta valoració optimista. En tot cas, escoltaré amb la màxima atenció els seus arguments, si és que avui segueix pensant que això és així.

Perquè vostè sap que la situació d'injustícia que es produeix a l'Estat en relació amb altres països es reproduceix a la vegada a l'interior espanyol. I, per què es reproduceix a l'interior de l'Estat? És reproduceix perquè l'ajut, en la forma en què està concebut actualment, és un ajut basat estrictament en la producció, és un ajut basant en la producció que, a part d'introduir una forta distorsió en els mercats, provoca una injusta assignació dels recursos i és ineficaç des del punt de vista d'una política d'equilibri territorial i desenvolupament rural, i evidentment i clarament perjudicial per al sector a Catalunya, des del punt de vista que Catalunya produeix una bona qualitat, però una baixa quantitat per hectàrea.

En aquest sentit, hi ha un estudi, que vostè amb tota seguretat coneix, perquè em consta que en el Departament hi és, que va elaborar un conjunt d'organitzacions representatives del sector, entre elles, la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, que porta per títol: *Per a una organització comuna del mercat de l'oli d'oliva equilibrada i per a tots*, i en el qual fa un estudi comparatiu dels ajuts i on es constaten unes diferències que són abismals entre les diferents zones productores espanyoles. Aquest sistema que li comentava abans que fa aquesta diferència, aquesta mitjana de 228 euros sobre un 1 milió 300.000 hectàrees perquè arriba a la mitjana comunitària, produeix coses tan xocants com, per exemple, que una hectàrea d'oli d'oliva a Jaén tingui un ajut mitjà de 728 euros per hectàrea, que una hectàrea d'oli d'oliva a Còrdova tingui 603 euros per hectàrea, i, en canvi, aquesta mateixa hectàrea a Lleida o a Tarragona sigui de 204 o 262 euros. La diferència és molt, molt important.

És clar, de la manera que s'ha aprovat la reforma, què és el que passa? Passa que del total assignat a l'Estat, el 60 per cent del conjunt de l'ajut, és un ajut desacoblat, això vol dir que les explotacions rebran el seu ajut en funció de la mitjana de producció dels anys anteriors. I, per tant, això vol dir que consolida i perpetua aquell sistema provisional que era negatiu, el fa definitiu pel que fa referència a aquest 60 per cent. Però, aleshores queda un 40 per cent, que en el cas espanyol són 404

milions d'euros, que correspon al Govern central, correspon a cada estat decidir com ho aplicarà, quin tipus d'aplicació i de distribució en voldrà fer. Ho podrà fer, bé ampliant l'ajut desacoblat, cosa que vol reproduir el sistema de producció, o ho podrà fer en funció d'altres criteris, concretament com ajut a la superfície, com ajut a la valoració de determinades hectàrees, de determinats conreu pel seu valor ambiental o social, i és precisament en aquest 40 per cent que queda per assignar on es produeix l'oportunitat i es produeix el risc per al sector català de l'oli.

És veritat que la decisió no s'ha de prendre fins a l'1 d'agost del 2005. Els estats poden decidir quin percentatge volen aplicar definitivament. I aquí està, encara que sembli que quedi molt de temps, de fet, no en queda tant, el compte enrere ha començat.

Aleshores, tenint en compte això, tenint en compte que hi ha hagut manifestacions per part del Govern central en el seu moment, que l'ajut desacoblat es volia fer arribar fins al 90 per cent, fins al 80 per cent, fins a una quantitat molt elevada, com lògicament demanen les zones altament productores, tenint en compte també, que el sector a Catalunya ha manifestat que per sota dels 300 euros per hectàrea/any, no hi ha possibilitat d'assegurar la viabilitat del conreu, jo li demano: primer, quina valoració en fa el Departament, quina valoració fa vostè de la reforma de l'OCM, tal com s'ha aprovat, és a dir, tal com en aquests moments, doncs, ens consta que s'ha aprovat?; quin criteri pensa aplicar, quin criteri pensa demanar o plantejar que s'apliqui per a l'assignació d'aquest 40 per cent?, i quina estratègia pensa seguir per obtenir aquests objectius?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, el senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, a la compareixença..., a la interpellació que se'm feia aquí era, com han sentit tots vostès, per parlar del capteniment del Govern sobre el desenvolupament rural. És evident que, si de l'anècdota en fem l'objectiu, doncs, podem parlar de l'anècdota, que és lo de l'OCM, de l'oli, que després li contestaré, però em sembla que seria incorrecte no parlar de desenvolupament rural quan se'm va presentar per escrit aquesta petició.

És veritat que la concentració de les activitats econòmiques en el món urbà ha condicionat moltíssim el tema de manteniment d'infraestructures i serveis al territori. I, per tant, existeix una cultura urbana i una cultura rural que, malauradament, amb el procés de l'aplicació dels nous serveis a la societat, cada vegada es van distanciant més. I aquesta situació exigeix, des dels diferents nivells de l'Administració, que s'hagin començat a implantar polítiques adreçades a intervenir amb els processos aquests d'equilibrar el món rural amb el món urbà i corregir aquestes diferències que mostra la trajectòria del temps.

La premissa fonamental que dona sentit a les polítiques agrorurals d'aquest Govern és que no hi ha agricultura sense desenvolupament rural i que no existeix desenvolupament rural sense serveis a la població en quantitat i qualitat.

Per això, en situacions on el retrocés de les activitats agràries ha deixat el camp amb un nombre molt reduït d'agricultors són necessàries actuacions que promoguin la seua continuïtat. En aquest sentit, s'ha de canviar la concepció dels ajuts a les àrees rurals: no són subvencions, sinó ajuts a la inversió. Hem de positivament els recursos públics que es destinen al món rural, perquè, malauradament, i una vegada més, sembla que amb la intervenció que ha fet el senyor Ballabriga, cauríem en el parany dels pidolaires en favor d'un territori, en comptes dels exigents que les condicions de vida d'aquest territori siguin adequades, no?

El món urbà ha de ser conscient del paper fonamental que juga el món rural en el benestar general de les societats i la importància de tenir un medi rural viu. Aquestes polítiques, també les de l'oli, vénen englobades en un desenvolupament necessari als espais rurals, que, si no hi ha aquestes inversions, no serà possible. Aquest nou concepte de desenvolupament rural es basa en l'aprofitament de tots els recursos endògens del territori, en la conservació i la gestió del medi ambiental i del patrimoni cultural rural com a noves possibilitats d'activitats econòmiques i de rendes a més de l'agricultura, tant per als pagesos com per a la resta dels habitants de l'espai rural.

Les reflexions sobre aquest tema, aportacions i orientacions sobre un nou model de desenvolupament sostenible en l'àmbit de l'agricultura i del món rural han de formular-se a partir de les tendències d'evolució actualment observables i les previsions que aquesta evolució permetin avançar. Hi ha diversos factors en aquest sentit: un progressiu augment de la demanda d'aliments i també de produccions i cultius industrials, com a conseqüència del permanent increment de la població mundial i de la seva organització. Cada dia hi ha més gent que menja. Aquests increments de producció s'hauran de tenir cada cop més en condicions de sostenibilitat. És a dir, respectant el medi. I, tot això, dintre un procés de reforma, amb què Europa està embarcada, que és la PAC, orientada a una reducció progressiva dels actuals sistemes de protecció a l'agricultura.

Així doncs, el nostre futur previsible es prefigura en tres tendències principals: d'una banda, existiran noves demandes de qualitat de la societat catalana, coincidents amb les dels nous mercats exteriors, cap a produccions de la nostra agricultura, amb la seguretat alimentària, amb la qualitat, amb la traçabilitat, amb el respecte al medi, la resposta a les quals tindrà de la mà de la intensificació i competitivitat del conjunt del sector agroalimentari; complementàriament, la potenciació d'actuacions basades en el nou paper cada cop més reconegut de la multifuncionalitat de l'agricultura, contribuint a la nova dinàmica de viabilitat integral de les zones rurals, de desenvolupament i equilibri del territori i de conservació del medi ambient, del paisatge, de la cultura i de les tradicions, i, tercer, la necessitat d'un diàleg entre el món rural i urbà que permeti conformar

una política agrària realment adaptada a les necessitats de la societat catalana. Això ho podríem estendre moltíssim en aquest sentit.

I ara faré referència al que vostè ha posat com un exemple del que podria ser una política d'ajuda al desenvolupament rural. I és evident que, en aquest sentit, l'OCM de l'oli no satisfà a ningú, perquè és la que vostès van propiciar, eh? Vint-i-tres anys treballant el sector van propiciar que hi hagués una OCM com la que hi havia. La reforma, ara, a última hora, imputada a la ministra –imputada a la ministra– era la que van defensar a la sectorial vostès. I la polèmica que hi havia en aquest sentit, jo crec que és excessiva.

El passat 22 d'abril..., sí..., el Consell del Ministeri d'Agricultura va votar aquesta OCM de l'oli d'oliva, tabac i cotó. Se sabia. L'anterior ministre, el senyor Arias Cañete, sabia que havia esgotat tots els terminis, no va poder fer cap avenç corregint... El que sí és cert és que històricament era un desequilibri aquí amb el que corresponia a Espanya. L'acord es va prendre per majoria qualificada, i l'Estat espanyol va tindre aquella voluntat d'expressar la seua contundent protesta a la votació contrària que va acompanyar el vot contrari de Dinamarca i Suècia, també. Es van desbloquejar, van desfer la minoria de bloquejar França, Itàlia i Grècia.

Això fa que, d'alguna forma, les expectatives que hi podia haver en un moment determinat que hi hagués més quantitat de diners no hi hagin estat. Però es va aconseguir una cosa que en algun moment havia estat en perill i que havia estat qüestionada, que era el desacoblament, se va aconseguir el desacoblament del 60 per cent. I, per tant, aquesta quantitat assegura, en certa manera, aquesta possibilitat que el Govern, si respecta lo que la sectorial ha aprovat històricament, tingui mantingut aquest 60-40 que ens facilitaria, a Catalunya, que tinguéssim per aquest sentit no la justícia del que correspondria al que és un paquet global d'Espanya, que hauria de ser més alt, sinó un percentatge del que representaria per a la resta del país, que Catalunya encara hi tindria alguna petita part a guanyar.

Tindrem una discussió en aquest sentit de com s'aplica, però, en principi, hi ha el compromís de defensar aquesta necessitat que, precisament, es va introduir per considerar aquestes explotacions d'olivera que eren més marginals, que no eren extensives, que no eren la producció que Andalusia podia aportar.

És cert que històricament potser els deures no s'han fet bé, ni al país, i que, per nosaltres, d'alguna forma, han estat fets de forma..., bé, d'acord i entona amb un to global amb el país, no? Però és cert que mentre nosaltres sabem les limitacions de la nostra producció de l'olivera per la seua especialitat de conreu, sabem que hi havia plantacions intensives a Andalusia que incrementaven la producció andalusa d'una forma extraordinària i que feien que el volum global de l'ajuda per a Espanya disminuís en aquest sentit en la proporció per a cada productor.

En el cas que ara hi ha, podem analitzar-lo, estic disposat que les resolucions que prenguem les tinguem en el mateix tarannà d'unanimitat que hem fet algunes vegades en agricultura, i que puguem portar aquesta defensa

del 60-40, perquè, si fos així –i les meues paraules feien referència a aquesta qüestió–, la quantitat global que Catalunya rebria seria una mica superior a la que ha rebut històricament.

Jo crec que aquest és un exemple que en desenvolupament rural és necessari fer diverses coses: una, no només defensar aquesta capacitat de producció d'uns arbres que no tenen les característiques de condicions ni del tipus de producció d'oliva i la quantitat d'oli que pot sortir d'ella, ni de la capacitat de cultiu, perquè són finques més reduïdes i més marginals, com són les de les Garrigues respecte a les d'Andalusia, i com a més s'ha de fer tota la política, el reg de suport, la política...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Eh...?

El president

Hauria d'anar acabant.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...la política de suport, lo reg de suport, la política d'infraestructures, combinar-ho amb aquelles ajudes addicionals que pugui tindre per turisme, per agroturisme, per activitats del territori, etcètera.

A la rèplica, si vol, li contestaré amb més detall.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller..., bé, en primer lloc, una cosa conseller: no és una anècdota. És a dir, no és una anècdota quan parlem, dins del desenvolupament rural de Catalunya, parlar d'una problemàtica que afecta, en major o menor mesura, 30.000 pagesos. *(Veus de fons.)* Sí, sí, 30.000 explotacions, 120.000 hectàrees, un conjunt de comarques catalanes de Tarragona i de Lleida per a les quals el conreu de l'olivera és un element clau de la seva vida i de la seva..., en fi, de la seva subsistència en molts casos. Per tant, no estem parlant d'una anècdota.

És a dir, vostè ha fet un discurs conceptual sobre el desenvolupament rural, en el qual jo..., moltes de les coses que diu les compartim. De fet, estan en la base de la reforma, estan en la base del discurs del desenvolupament rural, doncs, que una mica a nivell conceptual, doncs, podem estar-hi tots d'acord, però les qüestions importants i rellevants són precisament quan traduïm aquest discurs general als aspectes pràctics i concrets. I és aquí on s'ha de demostrar que passem i que som capaços de passar del discurs, que som capaços de passar de les paraules als fets, no?

Vostè ha insistit que jo imputava a la ministra, doncs, una mala negociació. Jo no he dit això... *(Veus de fons.)* He dit que el resultat final..., no, no..., he dit que el resultat final de la negociació era quin era, no era un altre; és a dir, era quin era i tenia unes conseqüències determinades. Aleshores, el que jo li pregunto i li reitero en aquest segon torn –i espero, doncs, que després m'ho podrà contestar–, és que, ara, de la forma que quedava la reforma, la capacitat de decisió de què passa amb aquests 404 milions d'euros addicionals correspon al Govern central. És a dir, no correspon a la Unió Europea, ara la pilota, per dir-ho en termes colloquials, és a la teulada del Ministeri, i és el Ministeri qui ha de decidir què vol fer i què no vol fer amb aquests diners.

I aleshores, li ho repeteixo, com que la reforma ha acabat amb els mateixos diners que hi havia abans, i, per tant, no hi ha capacitat de maniobra per fer una modificació, per apujar el conjunt de l'ajut a Catalunya sense tocar l'ajut a les altres zones productores, és a dir, sense tocar l'ajut, en aquest cas, a Andalusia, i ja li ho deia abans que les comarques catalanes tenen un ajut que està a la meitat de la mitjana europea i que està molt per sota, està escandalosament per sota, d'altres zones productores de l'Estat. I aquest és un joc de suma zero. Vol dir que allò que apugem a uns ho haurem de retallar dels altres. Vol dir que, si hem de corregir el desequilibri que es produeix a favor dels interessos del sector a Catalunya, necessàriament haurà d'haver-hi algú a qui se li retallin els diners que rep ara. I aquest és el problema.

I jo de la seva intervenció, conseller, no detecto, és a dir, no veig que tingui plena consciència, o almenys que la demostrï, de fins a quin punt aquest és un problema que pot ser seriós i que pot ser greu.

I, deixi'm dir-li una altra cosa, abans li parlava de la inquietud que té el sector amb relació a tota aquesta situació. Part de la seva inquietud –i permeti'm el joc de paraules– prové de la quietud que observen al Departament a l'hora de tractar aquest tema.

Mentrestant es dona una altra situació, que és que el senyor Fernando Moraleda, que és el secretari general del Ministeri d'Agricultura, no va passar ni dos dies que s'havia aprovat la reforma a Luxemburg, que se n'anava a Andalusia i tranquil·litzava els oleicultors de Jerez, dient que no patissin, que estiguessin completament tranquils perquè, com a resultat de la reforma, no perdrien ni un sol euro. Estic segur que això va tranquil·litzar molt els agricultors andalusos, però li puc assegurar que, als agricultors catalans que van sentir-ho, se'ls van posar els pèls de punta, perquè, és clar, ja m'explicaran com és possible de poder corregir el desequilibri i poder augmentar una quantitat que clarament està per sota de les necessitats del sector a Catalunya, sense tocar aquella gent que hi estan absolutament per damunt.

Si com a conseqüència de la inèrcia de la situació, doncs, es mantingués el sistema actual, estariem perpetuant una injustícia que es va produir en el seu moment, que es va produir d'una forma transitòria, que va decidir la Unió. I el que hem de fer ara és actuar sobre el que tenim, i el que tenim és aquest 40 per cent de marge de maniobra, de capacitat de decisió, pel qual el sector

el que li demana és una actitud decidida, enèrgica i intel·ligent en defensa dels seus interessos.

Miri, jo acabo, deixi'm acabar amb una definició que a mi m'agrada molt del que és l'activitat política, i hi faria un afegitó. Diu que la política és l'art de fer possible allò que és necessari, eh? Fem-hi un afegitó: i de fer realitat allò que és possible. Però això no ens vindrà caigut del cel, no ens vindrà, doncs, perquè sí; ens vindrà després de treballar-hi molt i molt. I, per tant, jo el que li demano i el que li plantejo i, a més, li ofereixo és el suport del nostre Grup, precisament, per treballar en aquesta direcció, perquè el resultat final de l'aplicació de la reforma a l'Estat sigui satisfactori per als interessos del sector a Catalunya i n'asseguri la viabilitat.

En aquest sentit, li anuncio que la moció que presentarem, en la qual demanarem el suport seu i de tota la resta de grups de la cambra, anirà precisament en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, president. Senyores diputades i diputats, el senyor Ballabriga fa una interpellació sobre l'OCM de l'oli basant-se en una interpellació que era de desenvolupament rural, quan seria de producció agrària, això. Desenvolupament rural són totes les activitats addicionals, eh?, no el desenvolupament..., la producció agrària.

Però jo li he dit l'anècdota en aquest sentit, que utilitzi un argument per fer qüestió sobre un altre tema. Jo li he dit que jo el remetria a la història d'aquests anys, no?, perquè, la responsabilitat de les ajudes a l'oli, l'han tingut vostès durant tots aquests anys, no? I em diu..., me podria ensenyar quina proposta hi ha de Convergència i Unió, històrica, que sigui diferent de la desacoblament 60-40?, i quin volum de diners demanaven globalment per al país? Sí, estic disposat a veure-ho, perquè tota la informació que em pugui donar reforçarà la meua posició respecte a la negociació amb l'Estat, no? Però hem de convindre que la meua pressió, en pic vaig formar part de les sectorials d'agricultura, va ser a impedir que aquest 60-40 desaparegués, com en algun moment estava plantejat, perquè jo sóc conscient que, si no s'aplica amb aquest desacoblament del 60-40, hi podria haver un perjudici a les Garrigues.

Hem de confiar que un govern que ha set sensible a mantindre una posició per fer possible l'agricultura en aquelles zones on tenen més necessitats agroambientals, bé, serà sensible al fet que aquest desacoblament funcioni d'aquesta forma i no vulgui buscar fórmules amb què Catalunya hagi de compensar Andalusia; serien absurdes i, per tant, no tindrien sentit. I tots estarem d'acord –no sols nosaltres, sinó Castella - la Manxa i les altres comunitats autònomes– que dels pobres no es pot afavorir els rics, en aquest sentit, fins i tot encara que governés la dreta; menys quan governa l'esquerra, eh?

I és veritat que, en aquest sentit, la viabilitat del cultiu de l'olivera a les Garrigues no necessita només aquestes quantitats que l'OCM proporcionarà al país, sinó que en necessitaria més. Ens pensem que, a més, si hi ha una política de suport a aquests cultius que són clau al territori, i si la conselleria pot fer política en aquest sentit i podem d'entrar en aquests mecanismes d'intel·ligència entre el món urbà i el món rural, farem possible que aquest oli que és clau també per al desenvolupament de la nostra alimentació, que és la peça fonamental de la dieta mediterrània, sigui un cultiu recolzat i protegit que faci viable viure d'ell.

Home, això és la política que fem. No en fem...? Ara, no em retregui vostè ara aquí que la història de vint-i-tres anys del tema de l'oli, ara, qualli en una resolució presa en un consell de ministres de la Unió Europea, perquè l'anterior titular no va saber arribar a un acord previ, que podria ser jo crec que més favorable. La solució que és la resolució que ha pres la Unió Europea és injusta, és injusta per a Espanya, encara podria ser més injusta perquè podrien retirar els 20 milions d'euros, però és evident que un mínim respecte als equilibris entre Itàlia, Grècia, Espanya i França demanava que hi hagués una ampliació d'aquestes ajudes.

Bé, a aquestes actituds de la Unió Europea respecte al Mediterrani, no els hem sabut històricament plantar cara. Hi havia molta bona química i molt bon «rotllo» entre el comissari i el ministre, però la realitat substancial, entre cereals, oli, política d'exportacions, etcètera, és absolutament negativa, i, per tant, el comissari, ha tingut un comportament final per a Espanya molt dolent, molt malèvol. Fins i tot, alguns han pensat i han sospitat si no hi havia una mica d'actuació, com diríem nosaltres, guita, eh?, en aquest sentit.

Jo espero que ens posem d'acord amb la moció, perquè tots volem el millor per a l'oli de les Garrigues, eh?

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00002/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, permetin-me –hi té i no hi té a veure– que comenci amb una frase de record, que em sembla que tots segur que compartirem; l'escrivia el professor Joan Domènech Ros a les pàgines d'un diari ahir, que deia: «De pocs científics traspassats o vius s'ha pogut dir que hagin contribuït tant a l'hora del desenvolupament pràctic i teòric de la ciència, com ho féu el professor Margalef.» Em sembla que avui debatem d'aigua, i és bo, doncs, que tinguem un record per

a una persona que havia estat, entre moltes altres distincions, precisament, també Medalla d'Or, jo crec que àmpliament compartida, de la Generalitat de Catalunya, i que ens ha deixat precisament aquests dies.

I parlem, doncs, comencem a parlar d'aigua. Aquesta és una interpellació que varem posposar de mutu acord en el darrer Ple, i en què volíem deixar constància i ens agradaria tenir alguna respostes de temes que ens preocupen, no només com a grup parlamentari, sinó també, d'una manera molt particular, que preocupen el conjunt del territori: que preocupen un bon nombre d'alcaldes, que preocupen un bon nombre d'empreses que estan desenvolupant el que és o el que era, potser, una política de l'aigua, una política hidràulica.

Ho hem dit moltes vegades, però ho reiterarem: Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat de Convergència i Unió tenia un model, té un model territorial que s'expressa de moltes maneres, i en el cas concret de política de l'aigua i en el cas particular d'infraestructures, doncs, posa l'accent en l'equilibri territorial –i després m'hi referiré amb una mica més d'extensió. És una política que entenem, doncs, que és sostenible ambientalment, econòmicament i socialment en matèria d'aigua. És una política –o era una política– raonablement consensuada. El gran marc que hi dona suport o en què s'emmarca respon, per una part, a directives comunitàries; per tant, hi ha poc joc aquí per a la discrepància sobre el que és la definició dels objectius. I, per altra part, doncs, era prou àmpliament consensuada en el que és el marc de l'Agència Catalana de l'Aigua.

I aquest model, doncs, s'ha anat expressant, aquests darrers anys, en la definició d'una pròpia administració: l'Agència Catalana de l'Aigua, participada, en què hi ha participació dels diferents agents, del món local, dels agents econòmics, dels sindicats, de l'Administració, de les administracions, del món local –em sembla que és una concreció prou important–, que ha permès, sobretot, definir una política que té uns eixos bàsics, que són l'estalvi –i aquí hi ha la tarifació com un element important d'estalvi, o altres mecanismes d'estalvi–, acords amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació, elements com la reutilització... I voldria recordar que només es pot reutilitzar l'aigua si primer s'han fet les depuradores, i hi ha un esforç d'inversió important: hi han més de tres-centes depuradores en funcionament, amb tot el que és la dessalació, amb el que és el projecte de connexió de xarxes, etcètera.

Per tant, hi ha aquesta visió integral que emana d'unes lleis prou àmpliament consensuades i que es concreta en uns programes: el PSARU –el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes–, o el d'aigües residuals industrials, o d'altres programes.

Aquest model, doncs, pren la màxima volada, probablement amb l'«eclosió» –a mi m'agrada utilitzar aquesta paraula– de l'Agència Catalana de l'Aigua, que planifica en primera instància, d'acord amb el que són les directives comunitàries, molt particularment en temes de sanejament, amb el que és la Directiva marc de les aigües; d'acord també amb els ajuntaments... Voldria recordar que pràcticament no hi ha cap votació en el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'aigua en què s'hagin manifestat discrepàncies. Tant és

així, que el Pla de sanejament, doncs, recordo que el vàrem tenir damunt la taula a petició de la Federació de Municipis per poder-lo debatre i modificar, i perfeccionar i millorar, més de dos mesos. Per tant, es va buscar deliberadament el consens. I hi havia, doncs, també, aquest acord amb les administracions locals. Per tant, es planifica, per un costat, i s'executa.

I algunes xifres; no pas amb voluntat de cansar ningú. En l'exercici que va del 2000 fins al 2003, és a dir, en l'anterior etapa, en el darrer Govern de Convergència i Unió, es van fer un total de 2.468 obres –2.468 obres–, amb una inversió que gairebé ratllava els 1.000 milions d'euros –935,5 arrodonint la xifra en milions d'euros. En concret, d'abastament es van fer 538 obres; de sanejament, 574; d'endegaments de rius i rieres, 238, i del que en diem «operacions de neteja i manteniment de lleres», 1.118 actuacions, per aquestes xifres que he donat: 2.468 actuacions i 935 milions d'euros d'inversió. Això ja denota una qüestió important: que hi ha una actuació de l'Agència Catalana de l'Aigua dispersa arreu del territori, que respon a aquell criteri important, central, a parer nostre, que és el de l'equilibri territorial.

I es poden imaginar, doncs, que aquests milers d'obres i aquests milers d'inversions no es fan alegrement, no es fan sense criteri, sinó que responen al que és una planificació des de totes les perspectives: des del que és la perspectiva del sanejament, a través del Pla de sanejament, d'altres figures, i també molt particularment –i aquest és un tema central en aquesta interpellació– a partir d'un pla econòmic i financer, en què es fa una projecció des del present, des del moment en què s'aprova, fins a l'any 2010, no intentant només mirar-nos l'exercici en curs, sinó tenint aquesta perspectiva del temps. Un pla econòmic i financer que va ser aprovat altra vegada per la unanimitat de tots els representants dels diferents ens presents en el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, que va ser auditat –per tant, això em sembla també una qüestió prou important– i que, a petició de la Federació de Municipis de Catalunya, doncs, el que és la seva projecció fins al 2010 va ser novament auditada.

I aquesta va ser una petició benvinguda en el Consell d'Administració, per desvetllar qualsevol incògnita sobre el que és la projecció d'un esforç certament inversor important, que comportava..., i això és lògic: com més inversió, també, cada vegada..., la inversió haurà d'anar disminuint, i haurà d'anar augmentant tot el que és el capítol dels manteniments, de les reposicions. Per mirar aquest quadre amb una projecció fins al 2010, a petició de la Federació de Municipis de Catalunya, amb l'assentiment de tots els representants asseguts al Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, es va fer aquesta auditoria i aquesta projecció.

I la resposta va ser contundent, va ser clara; va dir: «Aquest és un model sostenible, econòmicament...» –estem parlant en termes econòmics, i també, evidentment, ambientalment; l'auditoria, es poden imaginar que en aquest cas no era una auditoria ambiental, sinó econòmica. I a partir d'aquí, doncs, s'avaluaven quins eren els ingressos, o sigui, es donaven un conjunt d'hipòtesis importants, de compromisos, que era l'aplicació, evidentment, del canó, voldria recordar, el primer

impost ecològic i finalista que s'ha creat a l'Estat espanyol, pràcticament –l'any 81 el Govern de la Generalitat va crear el cànon de l'aigua–, que havia d'evolucionar amb l'increment de l'IPC més un punt i mig cada any, i permetia, doncs, fer aquest esforç inversor; evidentment el cànon, els fons europeus –aquí sí, teníem un llum d'alerta: compte, a partir del 2007, si no hi ha l'aportació de fons europeus caldrà fer una disminució de l'esforç inversor–, evidentment, l'endeutament que es permet sobre les previsions de cànon i les aportacions, evidentment, de l'Estat.

I aquí, un capítol important: les aportacions de l'Estat. Tenim un deute de l'Estat, del Plan Nacional de Depuración, de 15.374 milions de pessetes, que vostès ho tenen objectivament, doncs, més ben enfocat, objectivament, que no pas ho teníem nosaltres. Ja es poden imaginar que les relacions amb el Govern de l'Estat eren complexes i difícils, i aquest és un deute contret, reconegut i que en qualsevol cas no es transferia i que esperem que el nou Govern a l'Estat espanyol i les bones relacions que mantenen amb el Govern de la Generalitat facilitin que aquest deute es pugui, doncs, en qualsevol cas, rescabalar en benefici del bon funcionament, des de la perspectiva econòmica, de l'Agència Catalana de l'Aigua.

I tot aquest model, que funcionava, que es programava, que es parlava, que es consensuava amb els ajuntaments, amb els alcaldes, amb les diferents administracions, de cop sobte s'ha parat –de cop sobte s'ha parat–, perquè... No qüestiono el criteri de la bondat i, per descomptat, la legitimitat de fer una programació diferents, home!, però una aturada de la magnitud que s'ha fet, doncs, ens sembla molt poc explicable. I és constant, doncs, la trucada de l'alcalde o de l'alcaldesa de qualsevol dels municipis d'arreu de Catalunya que diuen: «Escolta, teníem una obra, fins i tot, que estava ja adjudicada, o estava en fase de licitació, i ens han dit que de moment res, que de moment ho parem tot.»

Home!, un es fa una colla de preguntes perquè ens preocupa aquesta manera tan dràstica d'aturar el país. Altres departaments inversors d'aquest mateix Govern de la Generalitat no han fet aquesta opció de dir: «Escolta, ho pararem tot, ho estudiarem durant uns quants mesos i després ja decidirem què fem.»

I qüestionem aquesta manera i aquest aturament, i voldríem que se'ns expliqués el perquè d'aquest aturament perquè entenem que hi han un conjunt d'obres que és que no són discutibles. O és que discutirem ara la Directiva marc d'aigües? Si ens marca uns estàndards i ens exigeix unes depuradores, és que el podem fer diferent, el Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes? Havent-lo votat tots conjuntament, el podem fer diferent? És que podem fer depuradores diferents de les que hi han programades?

L'únic que ens pot comportar, en definitiva, aquesta aturada, aquest *parón*, tan en sec és un encariment de les obres, perquè aquestes depuradores que avui no fem haurem de fer-les i, per tant, les pagarem més cares per la demora del temps, i en alguns casos no sé què passarà amb aquelles empreses que en tenien l'adjudicació feta i se'ls ha dit: «Ep!, no comenceu.»

I el mateix val per a molts altres àmbits. S'ha calculat aquest cost, el que ens costa aquest repensar-s'ho del Govern? Miri, entendríem molt bé que, sectorialment, atuessin algunes obres, però no una paràlisi tan extrema. Hem calculat el que ens costa al país i a l'Administració hidràulica aturar aquest conjunt d'obres? Qui el pagarà, aquest diferencial? Són preguntes que ens fem i que transmetem. Es farà un nou pla econòmic i financer i una projecció, doncs, a deu anys o quinze, o els que vulguin, anys vista? Es farà o no es farà? Hi ha un calendari per fer això? Hi ha uns criteris? Perquè el que ens interessa és conèixer quins són els criteris; els nostres eren públics, notoris, coneguts, sobre els quals es podia discrepar, però existien, i era l'equilibri territorial.

I li ho diré amb un exemple molt clar. Vidrà és un municipi que està al nord de la comarca d'Osona, que mira cap a la Garrotxa, que té un nucli molt més petit més amunt, que és Siuret, que hi viuen tres famílies, i teníem la voluntat de portar-hi l'aigua. La resposta de l'Administració hidràulica ha dit: «Home!, per tres, només...» Doncs, miri, per nosaltres, pel Govern de Convergència i Unió, això no és només una portada d'aigua, això és una manera d'entendre el país. I, probablement, aquesta sigui la diferència entre vostès i nosaltres, que la nostra manera d'entendre el país, quan diem «equilibri territorial», s'expressava d'aquesta manera; que moltes vegades portar l'aigua a Vidrà o portar-la al Bages sec..., que tenim un conjunt de municipis, de fins a onze, que tenen l'obra adjudicada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Si m'ho permet, senyor president, pel rellotge em queden cinquanta-quatre o cinquanta-cinc...

El president

No, al contrari, porta cinquanta-cinc segons de més ja...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Ah!, són d'escreix, perdoni. (*Rialles.*) Perdoni, senyor president, m'havia traspaperat; vaig acabant.

En qualsevol cas, sí que voldríem saber diverses coses. La primera, si hi han criteris més enllà d'una aturada que, hi insisteixo, pagarem cara. Segona, si tenim quantificat el que ens costa, al conjunt dels ciutadans del país, aquesta idea. Tercera, quin és l'estat de les relacions amb el Govern central amb relació als 15.000 milions que ens deuen, i si hi ha propostes de futur perquè aportin més recursos. I quarta, ens preocupa també, hi ha coordinació o no n'hi ha, de coordinació, amb la resta de departaments, perquè sorprenentment hem vist en el Pla d'obres que unes obres que s'han aturat de l'Agència Catalana de l'Aigua reben finançament del Departament de Governació, i aquí ja gairebé no entenem res.

En definitiva, senyor conseller, voldríem saber quin és el seu model. Del nostre, se'n pot discrepar, faltaria més; del seu, ens és fins i tot difícil de discrepar-ne, perquè no el coneixem.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, mai tan bé allò de «m'agrada que em faci vostè aquesta pregunta». I amb molt de gust la hi contestaré.

Permeti'm, per això, començar amb el mateix to amb què vostè ha començat, reconeixent la figura del professor Margalef. I dir-li que precisament divendres –divendres–, just vint-i-quatre hores abans que morís, el Departament atorgàvem el premi d'enguany a la trajectòria professional a la seva persona, i ja hem parlat amb la seva família de poder-li fer aquest lliurament, que serà un lliurament a títol pòstum, encara que el premi se li va reconèixer abans de morir.

Començo per final. Miri, és clar que hi ha criteri, i que hi ha model, i que hi ha maneres d'entendre el país. Per descomptat que el nostre criteri i el nostre model és de reequilibri territorial i de garantir la qualitat i la quantitat necessària de subministrament d'aigua a tots els punts del país i fer-ho amb els criteris de la Directiva marc de l'aigua.

En el que potser hi ha una manera diferent és en la manera d'entendre el país, perquè, és clar, el que no compartim és la manera d'entendre el país de «nosaltres fem que altres ja pagaran». El que nosaltres creiem, i és l'única discrepància i explica tota la situació que ara li explicaré, és que la manera d'entendre el país és que hem de poder fer obres avui que puguem pagar demà. I li avanço, per sintetitzar-ho, que és que no és que hi hagi un *parón*, és que hi ha un replanteig, per al qual demanaré la col·laboració d'aquesta cambra, per fer-lo, del marc estructural de l'organització, gestió i finançament de l'aigua perquè ens troben en una situació, que li descriuré gràficament, que no ens permetria –no ens permetria– donar satisfacció a aquest model de país si no és des de la irresponsabilitat més absoluta, que seria que és que ja no tindriem deutes, sinó que és que no tindriem ni la possibilitat de pagar deutes, perquè endeutar-se està bé, sempre que puguis pagar el préstec.

Ras i curt –ras i curt. Ja li avanço que després proposaré solucions per al tema, però, per tant, hi ha model, model de reequilibri territorial, model d'aprofitament al màxim dels recursos que tenim, model de recuperació de recursos que alegrement es perdien i es substituïen per aportacions que l'aigua vindrà d'un altre lloc –«hem perdut un aquífer?, és igual, ja farem una aportació d'aigües». No, recuperació dels recursos que tenim, manteniment de la seva qualitat, subministrament amb la quantia necessària i model de reequilibri. Però també model de finançament que s'ajusti a les possibilitats i a les necessitats reals del país.

Miri, ens acaben d'avançar l'auditoria de l'Agència de l'any 2003, auditoria liquidada, no auditoria de plans, perquè fer una auditoria sobre «miri, si es produeixen aquests supòsits, es donaran aquests resultats»... Claris-

sim; coneixem molt bé el Pla d'actuació i finançament de l'Agència fins al 2010, però ja li avanço que aquest Pla avui ha fet crisi absolutament, i no vol dir que en el moment que es va fer, segurament, amb aquelles previsions, era un pla fantàstic. Així me'l van vendre i el vaig considerar. Però la dura realitat és aquesta: tanquem 2003 –tanquem 2003– amb 77, quasi 78 milions d'euros de dèficit, dels quals 52,28 milions corresponen a la comptabilització d'incobrables que feia dos anys que l'auditoria estava dient que s'havien d'incorporar a la liquidació i que no es feia. Això només un avenç. Situació real.

Què ve a reflectir això?, perquè em sembla que és l'important que hem de dir avui. Com vostè molt bé ha assenyalat, l'Agència, i el model de la Llei, que va ser bo en el seu moment, es basava que, sobre la base del cànon d'aigua, un cànon ecològic, havia d'assumir tot el que la Llei d'organització atribueix al cànon i a l'Agència, que no és poc, que és tota la gestió del cicle hidràulic, tota, tota la gestió del cicle hidràulic, és a dir, tota la conservació, manteniment dels cabals públics i el subministrament i la depuració.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Doncs, molt bé, aquest exercici, que ha sigut, efectivament, durant aquest període, diríem, tan alegre i tan positiu de gastar-se 935 milions d'euros i poder fer 2.468 actuacions, el que ens ha portat és que, en aquest moment, per al manteniment, el simple manteniment i reposició de les instal·lacions existents, tant d'abastament, potabilització d'aigües, com de depuració, en aquests moments ja els ingressos per cànon no ens permeten cobrir les despeses ordinàries, per tant, no hi ha marge per satisfer el finançament. Ja li passarem l'auditoria; podran, a través de l'Agència, del Consell d'Administració i de la compareixença que farem en el Parlament el dia 17, examinar aquests números amb tota tranquil·litat.

Objectivament, estructuralment, les despeses de manteniment i reposició ja no ens permeten cobrir aquests ingressos, no ens permeten cobrir ni els costos, ni ens donen el marge suficient per poder finançar el que és lògic, que és finançar els crèdits o els préstecs que s'hagin de fer. Tindrà ocasió de veure-ho. Però, és clar, quina situació ha permès que vostès poguessin fer aquestes actuacions, fins ara, de 935,5 milions d'euros? Doncs, miri, amb un endeutament a mitjà i llarg termini, en aquest moment, de 874 milions d'euros –així també ho faria jo..., i ho farem..., però hauré de procurar que, d'aquí a quatre anys, quan marxem nosaltres, això no s'hagi convertit en 2.000 milions d'euros; ja li avanço que enguany segurament hauré d'acabar en els 1.000–, 874 milions, dels quals 838 milions corresponen a endeutament bancari. Ja es fa equilibri de país, ja es fa model de país, ja portem així l'aigua, a Vidrà, i a la Mare de Déu de Núria!, a tothom la hi podem portar aigua sobre aquesta base.

Però pensem que hem de fer-ho amb un altre criteri de sostenibilitat. O hem de pensar que en aquest moment –en aquest moment és quan entro a la conselleria i a l'Agència–, en aquest moment, els compromisos adqui-

rits, aquests a què vostè es referia i que explicaré ara, aquests compromisos adquirits, acords del Consell d'Administració, projectes aprovats, etcètera, en el moment que entrem, eh?, 31 de desembre del 2003 –no hem tingut temps encara de canviar res, a això que en dic jo el *Libro gordo de Petete*, simplement la relació que em passa l'Agència, no hi hem tocat ni cinc–..., en aquest moment, hi han compromeses inversions per 397 milions d'euros més, a càrrec evidentment, no d'enguany sinó del 2004, del 2005 i del 2006, tot absolutament compromès i gastat, per dir-ho d'alguna manera, és a dir, sense possibilitat de fer-hi altres intervencions que no sigui crear frustracions.

I vostè ha dit: «Home!, és que hi han coses que estaven aprovades, totalment conegudes i que l'alcalde em truca.» A mi també em truquen els alcaldes, cada setmana en rebem molts. Miri, alcalde de Rubió, poso un exemple perquè em permeto posar-lo, aquí ho tinc: «Senyor conseller, com pot ser que el dia 19 de gener del 2003 el conseller Espadaler ens hagi posat la primera pedra d'una obra d'aportació d'aigües i que en aquest moment ens digui el director de l'Agència que és que no està previst ni per aquest any ni per enguany?» Agafem aquest Pla, previsió Rubió, efectivament, 2006: 755.000 euros; primera pedra col·locada: 2 de gener del 2003. Expliqui-m'ho, això.

Però això encara és molt, perquè el de Rubió té aquest paper i té aquesta programació, i la complirem i l'avançarem. Però aquí no ho he posat, jo, això, eh?, ho va posar l'anterior Administració: 2006, està aquí; primera pedra posada pel senyor Espadaler, 2 de gener..., presidit..., el 19 de gener del 2003.

Però és que em ve l'alcalde d'Alfarràs amb un conveni –i dic: «Ah!, si hi ha un conveni, tranquil, perquè aquí també hi ha la relació de convenis signats...»–, conveni que ni és a la relació de convenis signats. I aquest no és ni el primer, ni el segon, ni el tercer..., que ens trobem que hi han convenis signats i que no estan ni a la relació d'acords del Consell d'Administració, ni a la relació de convenis. Aquí hi és tot, tot absolutament. I això són aquests 397 milions d'euros, i encara hem pogut invertir res, encara no hem pogut fer el nostre model. Això és el que hi ha, ras i curt, perquè l'important és anar a las conclusions en l'últim minut que ens falta.

Escolti, no entrarem amb la situació de si és culpa teva, si és culpa meva; nosaltres apuntem el següent: cal replantejar el marc d'organització, gestió i finançament del cicle de l'aigua a Catalunya. El 17 de juny hem demanat una compareixença extensa en la Comissió de Política Territorial i medi ambient en què presentarem amb més detall aquest tema i presentarem les propostes de solució: prioritització, criteris, com distribuir els recursos futurs, quina línia d'endeutament, com assumir els nous recursos que haurem d'aportar per complimentar el Pla hidrològic nacional... Perquè ara podem estar molt contents. Fantàstic!, aconseguirem de l'ordre d'una aportació de 700 i escaig, quasi 800 milions d'euros que poden venir de fons europeus, però han de ser finançats de l'ordre del 20-25 per cent. Vostè sap que, segons la modalitat, hem de complementar-ho. Això voldrà dir 300 milions d'euros més a afegir a tot això que hem dit ara, eh?, als 393 que ja tenim gastats

del 2004, 2005 i 2006, pressupost tancat, més l'endeutament que arrosseguem de 800 i escaig, més un dèficit de 73, més afegeix-n'hi 300.

I això són números, és realitat. I, a això, és voluntat de trobar-hi una sortida, de posar-hi una proposta de nou marc de finançament i de prioritització de les obres, i, per descomptat, de trobar un marc de consens en la mateixa línia que el que va permetre redactar la Llei d'organització i gestió i que va permetre aprovar el programa fins al 2010. Es tracta de fer un programa més realista, si no fins al 2010 com a mínim fins al 2007.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller. Té ara la paraula per formular la rèplica l'illustre senyor diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Senyor conseller, ja veig que haurem d'esperar el dia 17, perquè de criteri no me n'ha dit cap, l'únic que ha fet és fotre's dels habitants de Vidrà, que a mi em mereixen molt respecte, i dir: «Escolti, a mi l'aigua de Vidrà com la de Núria», (*remor de veus*), doncs, no, miri, aquí hi ha models diferents. Aquí hi ha models diferents. És clar que és car, i és clar que hi ha endeutament, és clar que n'hi ha! Si volem fer una gestió i portar l'aigua arreu del territori, ja ho sabem que hi ha molts municipis..., dels 946 que té aquest país, probablement 900 que, en termes d'eficiència econòmica i amb el que paguen de cànon d'aigua no surten les misses, segur. Aquesta és la diferència, però jo el que li demanava, i ja esperarem al dia 17 que ens digui amb quins criteris.

Escolti, i em sembla molt bé que aturin no sé quantes obres, però fins i tot aquelles que estan adjudicades, les hem d'aturar? Fins i tot aquelles que estan adjudicades, que són en alguns casos obres de sanejament, que és que es pot programar diferent del que estableixen els criteris que estableix la directiva marc? És que podem deixar de fer alguna de les depuradores programades? Digui'm o mirem enrere, si vol. Quina de les depuradores que hem fet s'ha de deixar de fer, s'havia d'haver deixat de fer? No, no, digui'm quina, o quin manteniment de quina depuradora s'havia d'haver deixat de fer el manteniment? O quina de les portades d'aigua que hem fet no s'havia d'haver fet? Per què tenim la portada d'aigües al Bages - Llobregat aturada? A Artés, a Avinyó, a Calders, a tot aquest conjunt de municipis. Per què tenim la portada d'aigua al que en diem «el Bages sec», el que era Sant Mateu de Bages i tots aquests verals, aturada?, si està licitada. És que no s'ha de fer això?, és que no s'ha de fer? Doni'm raons, criteris. Acceptariem i entendriem des de la discrepància política, si vostè vol, que diguéssin: escolti, no, tot el tema d'abastaments, acceptariem que diguessin, «al Lluçanès, que s'hi posin fulles», perquè el plantejament que feia l'anterior Govern era portar-la del Ter i això, de fet, ho és, un transvasament de la conca del Ter a la conca del Llobregat; ho entendriem, seria un criteri. O els de la

riera de Merlès, no, perquè, doncs, hi ha hagut un debat ecològic que si és PEIN, que si no...; ho entendríem. Però fixin criteris i diguin, però el que han fet és aturar-ho tot! Aturar obres, algunes de seguretat: la conducció del torrent de Sant Jaume, a Vic, està aturada, després de mil anys de discutir-ho i tot allò, al final ens posem d'acord..., pam: aturat, una obra adjudicada! No li parlo ja d'obres que teníem en projecte o amb un interès de fer..., obres..., i digui-me'n alguna de les que hem fet que hauríem d'haver deixat de fer. Digui-me'n alguna de les que hem programat que hem de desprogramar, en abastament, en sanejament, des de tots els punts de vista, digui-m'ho, i aleshores digui'm si volem o no complir la directiva marc de les aigües pel que fa a la qualitat i si volem o no donar seguretat, des de la perspectiva d'obres hidràuliques, i diguin... no, no em parli d'equilibri territorial.

Home! Retiro el que li he dit de Vidrà, potser he estat excessivament agressiu, però escoltin, entenguin que l'equilibri territorial es demostra d'aquesta manera, i cada vegada que servidor tenia l'honor d'inaugurar una portada d'aigües que havia fet aquest Govern a un municipi, qualsevol municipi del Bages, o del riu Riucorb o de la comarca que vostè vulgui, sempre feia el mateix discurs, això no és una portada d'aigua, això és una manera d'entendre el país. I qualsevol depuradora que ubiquem fora de l'entorn metropolità de Barcelona és una manera d'entendre el país, i sembla, doncs, que vostès l'entenen d'una manera diferent, el que agrairíem que es possessin damunt la taula quins són aquests criteris.

Insisteixo, diguin quina depuradora, quin abastament, quina obra de seguretat, quina neteja de llera no s'havia d'haver fet. Perquè llavors al Consell d'Administració no ho deia ningú, eh?, en el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua en el qual érem tots asseguts no ho deia ningú, al contrari, el convidat que se les miri, les actes. I aquesta responsabilitat que sembla, doncs, atribuïda, escolti, en qualsevol cas és compartida, l'assumeixo en primera instància com a president, evidentment, de l'Agència Catalana de l'Aigua, faltaria més! Però escolti, mai es va alçar una veu dient: «Escolti, aquesta portada d'aigües que no és faci, aquesta depuradora que no es faci, aquest manteniment de llera que no es faci, aquesta obra hidràulica que no es faci, etcètera.» Mai no ho vam sentir, ni hi va haver cap iniciativa parlamentària, al contrari! Si vol li faré el reguizell de les iniciatives parlamentàries, molt honorables, que venien de tots els grups de la cambra i particularment del seu, que ens deien que ens quedàvem curts en la inversió.

Escolti, vam aconseguir una cosa importantíssima, que és tenir una administració hidràulica en la qual ens vam seure tots, que vàrem programar, que vàrem fer unes projeccions, i si alguna cosa ens ha fet anar malament són els 11.500 milions de pessetes que el Govern del Partit Popular no ens va transmetre del Plan Nacional de Depuración, que ja havíem signat amb el ministre Borrell, imagini's si arrossegàvem cua de temps!

Dic: escolti, aquí té una via de solució molt fàcil, però digui'ns quins són els criteris i, per favor, digui'ns, doncs, miri, aquests criteris comporten que les depura-

dores dels pobles com Vidrà no les farem, i que els de Vidrà, doncs, hauran d'anar amb garrafes, que no els farem la portada aigua perquè són poquets i que se'n vagin, doncs, a resar a la Mare de Déu de Núria! Això no ens sembla una proposta política, i esperarem, en qualsevol cas, evidentment, ara la seva resposta i esperarem el dia 17 per contrastar criteris i per contrastar, doncs, maneres d'entendre el país, que intueixo que són bastant diferents.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Miri, m'ha agradat sentir al que vostè es comprometia quan inaugurava la portada d'aigües, el que m'hauria agradat sentir és al que es comprometia quan posava la primera pedra i el finançament estava per al 2006. Si m'ho explica, li diré a l'alcalde de Rubió com ho haig de fer, perquè hauré de treure altres ajuntaments, potser el de Vidrà, al darrere, perquè el de Rubió, que tenen les escomeses fetes –no fa riure, no–, tenen les escomeses fetes a casa seva, eh?, i el document que jo li he llegit és oficial, no d'aquesta Administració, sinó de la seva. Per tant, jo li asseguro, jo no aniré a posar cap primera pedra, sinó, en tot cas, a inaugurar l'obra feta, perquè l'obra hi serà.

I em diu coses molt concretes. Miri, de Vidrà, ha parlat dos temes d'Osona, li explico molt clar. El Consell Comarcal d'Osona, quan ha conegut aquesta situació, ha vingut fa quinze dies amb un nou replanteig de la situació dels abastaments hidràulics a la comarca dient: «Mira, això ho prioritzem, això entenem que en aquest moment no toca, això ens ho podem arreglar, l'aigua al Lluçanès podem agafar les aigües, crec que és de Puigneró i poder-les aprofitar i ens estalviem...». És a dir, han fet un replanteig en la línia que els hem demanat. Anem a fer aquest model de país equilibrat amb un sentit de responsabilitat.

Segurament, d'obra que s'ha fet no en sobrava cap, però sí que és cert que potser es podrien prioritzar d'una altra manera, per exemple, els criteris de cofinançament. Haurien d'entrar en detall, i hi entrarem, si a vostè li interessa, hi entrarem, i agafarem perquè en un municipi que els criteris de la Llei de cofinançament diuen que han d'aportar 50 i 50 per cent, en alguns municipis era el 100 per cent i als altres era el 50 i 50. O per què en uns que n'ha d'aportar 80 l'Agència i 20 el municipi, en alguns: oh, miracle!, allà eren el 100 per cent aportats per l'Agència. O per què determinades obres que tindrien més caràcter urbà d'arreglar un passeig, passaven davant d'altres obres hidràuliques que podien tenir més urgència.

Però no vull entrar en aquest debat. No he entrat en aquest debat, li he dit que hi haurà aigua al Lluçanès, que hi haurà aigua a Vidrà, que hi haurà les depuradores, totes fan falta, però li he dit una altra cosa, que vostè no pot ignorar, que és que haurem de pagar. Per què estan aturades obres, moltes, en aquest moment? Miri's

la Llei d'acompanyament als pressupostos. Autorització a l'ACA perquè pugui fer 80 milions d'euros en operacions de tresoreria urgents perquè aquests senyors que fan l'obra tenen el vici, al final, que volen cobrar la certificació. Tenen un vici, les empreses ens han vingut a dir que és que en aquest moment portaven més de tres-cents dies de retard en alguns casos per cobrar certificacions de l'ACA. Parli amb la Cambra de Constructors i Contractistes, eh?, que he hagut d'anar a parlar amb ells, i els hem: escolta, farem operació de tresoreria, si voleu començar l'obra... A alguns ja els ho estem proposant: «Comenceu l'obra, però sabreu que ens heu de firmar un paper que no ens cobrarem interessos de demora si ens passem dels 90 o dels 120 dies, perquè d'aquesta obra no us podem pagar la primera certificació fins al primer de gener o primer de febrer», i estem parlant amb alguns ajuntaments que estan en aquesta situació per dir: «escolta, si fem aquest acord a tres bandes, nosaltres li garantim que això hi és...», perquè quantes obres podem trobar en aquesta llista, senyor Èspadaler, que diu: «- Escolta, em van dir que estan pel 2004. -Sí, sí, obra de 300.000 euros, 2004, 10.324 euros.» Carram, quantes obres es poden començar així!

És clar, manera: les començarem el 31 de desembre fent el replanteig, perquè és per a l'únic que dona, no?, pagar l'arquitecte i el pla de replanteig. Llavors diem: «- No, escolti, si volen començar, farem exercicis d'enginyeria financera.» No es preocupi, els farem. L'únic que procurarem és que aquests equilibris al final no ens facin caure a tots plegats, perquè si fos qüestió d'aquest Govern, diríem, mira, tira milles, tira pilota endavant! Creiem que per responsabilitat de país i per mantenir aquest model de país a què vostè es refereix, ens hem d'asseure tots -i ja ho avanço què és el que direm el 17 de juny-, nosaltres farem els deures, portarem propostes de nou marc de finançament, de criteris de prioritització, de fons europeus i del que no seran fons europeus, i direm: «Parlament de Catalunya, l'aigua és estratègica per a l'equilibri del país, és un tema molt important, fantàstic que s'hagin fet aquestes 900 i escaig milions d'obres fins ara, és igual, estan molt ben fetes, en necessitem altres tantes. Us proposem aquest model, posem-nos tots a treballar i busquem aquest nou model amb sentit de col·laboració perquè aquestes obres es puguin fer, i perquè aquest equilibri sigui.» I no es preocupi que el Plan Nacional de Depuraciones ja l'Elvira Rodríguez, la ministra anterior, com a l'actual, en les entrevistes que he tingut i la que tindrà el dia 8, aquest és el primer tema que tenen damunt de la taula. Els ho he explicat per activa i per passiva, i no es preocupi que no afluixarem, però estem intentant no haver d'esperar que un tribunal resolgui d'aquí a quatre anys, sinó que paguin això. Això i moltes altres coses, perquè també ja li dic que a la compareixença tindrem ocasió de parlar què ens pot passar amb l'IVA, què ens pot passar amb tants i tants altres problemes que hi ha hagut aquí.

Però repeteixo, i acabo amb el seu permís, no es tracta de fer sang, no tenim cap ganes de polemitzar, tenim ganes de portar l'aigua i de tenir-la ben depurada. Per tant, en tot cas fem aigua, no fem sang, eh!

Gràcies, senyor president. *(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor conseller, honorable senyor conseller. Acabat aquest punt de l'ordre del dia, se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major, el lletrat major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia...

Preguntes al Consell Executiu sobre les prioritats en política penitenciària (tram. 310-00101/07), sobre les previsions de futur en l'àmbit dels col·legis professionals (tram. 310-00102/07) i sobre la seva posició comuna envers la construcció del túnel de Bracons (tram. 310-00070/07) (retirades)

...es fa avinent que han estat retirades les preguntes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi números 6 i 7 i la pregunta número 11, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

S'ha posposat també la pregunta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya número 10, a petició del diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre la regeneració de les platges de la comarca del Maresme (tram. 310-00176/07)

La pregunta primera que es formularà en aquesta sessió, la formula la il·lustre senyora Teresa Aragonès i Perales, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la regeneració de les platges de la comarca del Maresme. Té la paraula.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, ens trobem a un mes de l'inici de la campanya d'estiu, i la situació de les platges a la comarca del Maresme és, en alguns casos, com sobretot passa a Vilassar de Mar, Cabrera o Premià de Mar, dramàtica, on les platges es troben en regressió i, en alguns trams, fins i tot han desaparegut, i alhora hi ha una problemàtica extensible a altres municipis costaners.

Per tant, ens trobem davant d'una situació que necessita, per una banda, una solució d'urgència, però, sobretot, una sortida perquè no es torni a repetir, any rere any, aquesta degradació del nostre litoral, a causa en part dels temporals, però en part, i sobretot, de la instal·lació de diferents ports, com és el cas del port de Mataró, el port del Masnou, el port de Premià.

D'aquestes intervencions per part dels seus departaments, per valorar-les, cal valorar-ne l'eficiència i el possible impacte en l'ecosistema marí.

Per tot això, honorable conseller, la meua pregunta és quines són les mesures a realitzar abans de l'inici de la present campanya d'estiu i quins són els plantejaments que té el seu Govern, dins l'àmbit de les seves competències o instant els òrgans competents que els pertoqui, sigui del Ministeri de Medi Ambient de l'Estat o altres ens amb responsabilitat, com és el cas dels ports, per fer front a la regeneració de les platges. Tot això, sempre tenint en compte les operacions més sostenibles per al nostre fons marí i, alhora, eficients per poder estabilitzar la nostra costa, i que no ens tornem a trobar amb la mateixa situació de recol·locar milions de metres cúbics de sorra a cada inici de la campanya estiuenca.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la veritat és que ens trobem davant d'un problema complex, perquè la competència directa en aquesta matèria correspondria al Ministeri de Medi Ambient; l'actuació pel que fa a la regeneració de platges podria correspondre a la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, però és evident que una de les causes principals del moviment de sorres en els entorns dels ports i en el conjunt de les platges del Maresme –i d'altres parts de la costa catalana, encara que vostè ara, avui, només em preguntí pel cas del Maresme– és conseqüència de la construcció de nous ports esportius en algunes zones de la costa catalana.

En termes generals i a llarg termini, ja li puc dir que és criteri del Govern de minimitzar, reduir, negar la possibilitat de la construcció de nous ports esportius en segons quines zones de la costa de Catalunya, especialment a la Costa Brava, que és on hi ha la màxima densitat de ports i de drassanes esportives, construïdes

a vegades amb poc criteri, i, en conseqüència, en frenarem la construcció d'altres de nous. I, en canvi, respecte al cas concret de les platges del Maresme, que afecten un conjunt bastant important del front marítim –Malgrat de Mar, Santa Susanna, Sant Pol de Mar, Arenys de Mar, Cabrera, Vilassar, Premià, el Masnou; Mataró també–, la voluntat del Departament és fer un acord, que hem signat amb l'Associació Catalana de Ports Esportius i Turístics. Aquest acord significa el compromís d'un finançament al 50 per cent entre les administracions o les entitats i associacions responsables dels ports esportius o ports, o Ports de la Generalitat, i el mateix Govern de la Generalitat, per tal de finançar, 50-50, moviments de sorres amb operacions de dragatge de cadascun dels ports que permetin, d'una banda, aconseguir més calat en els ports corresponents i, al mateix temps, recuperar sorra per a les platges. Necessitem aquesta sorra per a la temporada turística, i així ho volem, i ens sembla que és important.

I, per tant, a criteri nostre, mentre les conseqüències dels moviments de sorres que prenen sorra de les platges i rebleixen els fons dels ports esportius, o dels ports de la costa catalana, caldrà continuar moviments de sorres que retornin aquesta sorra a les platges...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i fer-ho d'una forma continuada, any darrere any, fins que es resolguin algunes de les causes concretes i directes que n'origenen el problema.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen l'aplicació d'un recàrrec sobre el preu de la gasolina (tram. 310-00178/07) (retirada)

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre les raons que justifiquen l'aplicació d'un recàrrec sobre el preu de la gasolina. Té la paraula. *(Pausa.)* Perdó... Està retirada? *(Pausa.)* Bé, doncs està retirada, la pregunta.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió d'un tribut nou que gravi l'activitat turística o les pernoctacions en els establiments hotelers (tram. 310-00071/07)

Per tant, la següent pregunta, la formula l'honorable senyor Felip Puig, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la previsió d'un tribut nou que gravi l'activitat turística o les pernoctacions en els establiments hotelers. *(Veus de fons.)* El senyor Micaló –perdó. El senyor Micaló té la paraula.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tal com ha dit el president, voldríem saber, el nostre Grup, doncs, el capteniment del Govern sobre aquesta previsió d'aquest tribut nou que gravi l'activitat turística o les pernoctacions en els establiments hotelers de què tant es parla.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Pere Esteve, conseller de Comerç, Turisme i Consum.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern no té previst un tribut de tipus general que gravi la pernoctació en establiments hotelers, però, en tot cas, el Govern sí que té previst, en funció de l'Acord, l'estudi de finançaments i de fiscalitats que facin viable i sostenible el sector turístic.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, a nosaltres ens preocupa..., i crec que demanariem al Govern, doncs, que actués amb responsabilitat, perquè fa un moment en la pregunta que es feia es demanava la sorra per a les platges, i això vol dir, doncs, la importància que té el sector turístic en el nostre país. I, llegint les estadístiques de l'Institut Nacional d'Estadística últimes, doncs, veiem que els preus dels hotels ja van confirmar que el mes de març van començar a pujar-se, cosa que no passava des del mes de desembre, i que el mes d'abril encara ha continuat aquesta pujada.

I veiem amb preocupació, doncs, que a Catalunya s'han apujat el 3,5 per cent, mentre que a la resta de l'Estat la mitjana és d'un 1,4 per cent. També veiem que, respecte al mateix mes de l'any anterior, aquests són els preus, però els preus van augmentar el mes passat en totes les categories, però en les que menys s'han apujat són en les de tres i quatre estrelles, que han tingut un increment de 0,3 i 0,4.

Tenint en compte aquests preus i que els preus en general ja s'han apujat i que també hi ha prevista aquesta famosa taxa sobre el combustible, si a més a més hi apliquem aquesta ecotaxa, jo crec que el sector en pot sortir perjudicat, i més tenint en compte aquesta retenció que hi ha hagut des de l'atemptat de Madrid.

Per tant, demanariem que s'actués amb responsabilitat davant la gran importància que té el pes del sector turístic en el nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Bé, em fa l'efecte, senyor diputat, que potser, sobre la hipòtesi d'aquesta taxa que vostè em planteja, que jo li dic que no està prevista, aleshores fem un conjunt de reflexions al voltant del que pot passar sobre una hipotètica qüestió que no està prevista, i sobre una evolució dels preus del sector turístic sobre la qual, evidentment, compartiríem reflexions, perquè el que m'ha dit vostè em sembla una constatació perfectament raonable, no?

Per tant, em fa l'efecte que, per intentar aprofitar el temps i desvetllar totalment les seves preocupacions, potser que insisteixi en el que estava dient al principi, no? I, aleshores, el que estava dient al principi és que..., insistint que hi ha unes previsions. Perquè l'Acord del tripartit diu coses tan concretes com que hem d'elaborar i aprovar un pla territorial de turisme de Catalunya, precisament perquè sigui viable, perquè sigui potent, perquè faci l'èmfasi adequat en els conceptes de qualitat. Però, naturalment, tenim l'obligació –i la tenim tots– de valorar els impactes econòmics, turístics i ambientals que qualsevol activitat –la turística i qualsevol altra– en pugui agreujar o en pugui fer difícil la viabilitat, i per què no?, i molt principalment, la sostenibilitat, no?

Això està previst, com està previst, si hi ha un consum exagerat en algun àmbit, estudiar sistemes, instruments dissuasius, de fiscalitat ecològica, o també l'estudi que vagi enfocat a aplicacions de figures impositives en algunes activitats que puguin tenir externalitats estacionals, però en cap cas una mesura de tipus general com la que vostè planteja.

Per tant, què estem fent? El que estem fent és, conseqüentment amb això, estudiar a nivell interdepartamental quina és la qüestió. I això ho estem fent amb paral·lel amb la preparació dels treballs del pla de viabilitat turística, del pla estratègic, que és un pla que, per lògica, ens dona molta feina; el tindrem i el coneixerem tots plegats no abans de final d'any, perquè és un pla que, en cooperació amb el sector privat, hi insisteixo, sense anar més lluny, hi ha un congrés turístic a Catalunya el mes de desembre, i tots hi estan treballant perquè...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Perdó... I intentarem que tot això, lògicament, en el seu moment, estigui clar. I també la fiscalitat dels municipis turístics, que em limito a esmentar-la, perquè és molt... Perdó, la fiscalitat: el finançament dels municipis turístics.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre si el Departament de Medi Ambient i Habitatge comparteix les manifestacions de la Secretaria General de la Joventut a favor del discurs del moviment okupa d'instal·lar-se en cases desocupades per tal de denunciar l'encariment de l'habitatge.

— Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament de Medi Ambient i Habitatge comparteix les manifestacions de la Secretaria General de la Joventut a favor del discurs del moviment «okupa» d'instal·lar-se en cases desocupades per tal de denunciar l'encariment de l'habitatge (tram. 310-00072/07)

Té la paraula.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Efectivament, la nostra pregunta va adreçada al conseller de Medi Ambient i Habitatge, per si confirma o desmenteix les manifestacions a què ha fet referència la presidència, sobre l'ocupació per part del moviment okupa dels habitatges com a protesta pel seu encariment.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, a veure, el que el Govern comparteix és el problema de la joventut que té problemes per emancipar-se, i, dintre el Pla del dret per a l'accés a l'habitatge que vostès han pogut conèixer en la darrera compareixença que vam realitzar, hi ha una línia específica..., no una, diverses, d'intentar resoldre aquest tema, tant en la línia de l'habitatge de lloguer com, sobretot, en el que en diem «experiències de masoveria urbana», de tutela administrativa en operacions de rehabilitació i recuperació d'habitatges.

En definitiva, el que intentarem és donar plasmació i continuïtat al que el Grup de Convergència i Unió va plantejar en la Resolució 875 de la cinquena legislatura, en el sentit d'establir una línia de diàleg amb les persones que estan dintre d'aquest moviment, per intentar trobar resolució al problema que això suposa. És a dir, tot problema té unes causes al darrere; el que és important és solucionar el problema, i les causes, en tot cas, si tenen manifestacions inadequades, tindran la resposta adient en les instàncies oportunes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor conseller, li agraeixo la resposta. És evident que les forces polítiques, com a tals, poden donar suport legítimament als moviments que vulguin, sempre que respectin les regles de joc democràtic i els drets de tothom. L'ocupació per la força, al marge de les normes de què ens hem dotat tots i que, per exemple, aquí també podem decidir canviar, no respecta aquests drets. El suport institucional, més enllà de les

forces polítiques, a accions d'aquest tipus, en tot cas, és un greuge al principi de legalitat i seguretat jurídica, i pot ser un escarni a la majoria de joves que s'han de pagar una hipoteca o un lloguer.

Per tant, agraeixo la seva resposta i comparteixo que la solució va més en la línia que nosaltres defensem, i em consta que vostès també, de buscar solució per evitar aquestes desocupacions i poder canalitzar aquestes iniciatives de forma positiva, i no amb actes de simple protesta que, quan un està a l'oposició, poden ser més o menys agràides, però quan té una responsabilitat institucional no les pot fer, perquè molts no les compartim

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, senyor diputat, a veure, això no exclou que, seguint amb la línia, que fins i tot tribunals d'aquest país han pronunciat i molts moviments associatius i veïnals han assenyalat, també és un escarni i a vegades també és un atemptat a drets fonamentals el fet que hi hagi un patrimoni abandonat, un patrimoni no conservat, etcètera. I pensem que, darrere aquest fenomen que s'ha produït durant aquest període, l'existència d'algunes d'aquestes ocupacions, quan s'han portat bé i han tingut una bona relació amb el veïnatge, han posat en evidència problemes que a la llarga s'han resolt i, en tot cas, en definitiva, és a nosaltres que ens correspon donar un marc legislatiu i d'ajuda perquè es resolguin, però, vull dir, jo crec que no es tracta ni de criminalitzar uns ni de criminalitzar uns altres, sinó de trobar resposta a fenòmens socials que a vegades el que menys ens hem de preocupar és de la manifestació que tenen, perquè normalment quan tenen èxit és perquè hi ha hagut un element que el motivava. Quan això no existeixi, no hi hagi problemes d'emancipació juvenil, no tindrem fenòmens com aquests, i quan no hi hagin habitatges buits, desaprofitats o un patrimoni que es destrueix.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen l'encadenament de l'ordinador del president de l'Audiència Provincial de Girona al mobiliari (tram. 310-00073/07)

La següent pregunta, la formula la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les raons que justifiquen l'encadenament de l'ordinador del president de l'Audiència Provincial de Girona al mobiliari. Té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. El 18 de febrer em vaig adreçar per escrit al Govern per demanar quines eren les

raons que justificaven que s'encadenessin les pantalles dels ordinadors del Jutjat de Girona, ja que en el *Diari de Girona* havia aparegut reiteradament, llegeixo titulars: «Justícia posa cadenats als ordinadors dels jutjats per evitar que els robin. Els funcionaris i el secretari del Penal 1 titllen el fet de desconfiança i de tractar-los de lladres.» Acompanya la publicació diverses fotos on es pot comprovar que les esmentades cadenes es troben a la vista del públic i són similars a les que es posen a les bicicletes per evitar que es robin. Els ho acompanyo aquí per si algú ho vol veure.

Entre altres coses, també, vaig preguntar a quants jutjats més afectava aquesta mesura, i si passava a la resta de Catalunya. La resposta va ser que sí i que passava en un total de 1.234 ordinadors, que entre ells hi són també el del president de l'Audiència i el del fiscal en cap de Girona. He sabut després que, sense èxit, també ho van intentar amb l'ordinador del fiscal en cap de Catalunya, i dic sense èxit perquè no se'n van sortir perquè aquest els va impedir el pas. A mi, a la meua pregunta se'm va respondre que el Govern anterior era el responsable –què estrany, oi? –, ja que havia signat un contracte d'arrendament que obligava a tenir un sistema de seguretat a les pantalles TFT, i, a més, se'm va dir que l'ús de les cadenes el Departament ho trobava justificat per a la seguretat dels equips d'informàtica.

He de dir sincerament, a tots, que em vaig quedar bocabadada. La seva resposta demostra clarament un absolut desinterès per la imatge que es dona de les persones que treballen a l'Administració de justícia i de les autoritats més representatives –el president de l'Audiència, el secretari del Jutjat Penal Número 1–, i estic segura que passa en totes les audiències de Catalunya.

Per tant, la meua pregunta al conseller és si pensa donar instruccions pertinents per modificar aquesta mesura tan denigrant que ridiculitza la imatge dels treballadors de Justícia i de la justícia del nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè diu que acompanya la seva pregunta amb retalls de diari, jo l'acompanyo amb el contracte subscrit pel senyor Jaume Amat i Reyer, secretari general del Departament de Justícia i Interior, amb data 10 d'octubre 2003, és a dir, un mes abans de les eleccions del 2003 i, per tant, abans que aquest conseller fos titular del Departament, amb el qual es contractava a Caixa Renting l'arrendament d'equipament informàtic i d'impressores destinat a diversos òrgans judicials.

Aquest arrendament i aquest contracte es feia en virtut de clàusules d'un plec de condicions, també publicat per la conselleria, abans que aquest que us parla fos titular del Departament. En el plec de condicions s'afirma literalment que aquesta opció, la d'unes pantalles

amb uns requisits tècnics determinats, ha d'incloure un sistema de seguretat antirobatori de la dita pantalla.

Aquests cadenats es van incorporar abans que aquest Govern entrés en funcions, i es va adreçar una carta a les persones a què vostè s'ha referit comunicant la raó per la qual s'incorporava aquest cadenat que forma part d'un equip de seguretat.

Es pot considerar: si és una mesura estèticament adequada o no, si pot plantejar algunes suspicàcies per part de les persones que utilitzen aquests aparells que no són propietat de la Generalitat, sinó que estan cedits en règim de renting. Però el fet és que aquest Departament, i el titular del Departament que us parla en aquest moment, considera que ha de fer honor a un compromís adquirit per la institució del Departament de Justícia, que té una certa justificació i que, per tant, no ho considera procedent per ara retirar aquesta mesura.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

L'honor que diu que han de fer els nostres compromisos ens hauria agradat que els fessin amb coses molt més importants que aquesta, com hem dit en altres ocasions.

Pel que fa a les cadenes i la clàusula, ja li he reconegut que la contesta que em va donar era aquesta, que l'havíem posat nosaltres en un contracte, però nosaltres, per donar compliment a aquesta clàusula hauríem de veïllar perquè la concreció hagués estat una altra que no perjudiqués la imatge.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, ja acabo.

El president

S'ha acabat el temps.

La Sra. Ribera i Garijo

Vostès obliden que els jutjats tenen uns altres sistemes de vigilància, per tant, aquesta resposta podria ser, per fer-la congruent: «Facin-ho amb els sumaris també, que és més important, i amb unes altres coses.» Si us plau, no facin el ridícul i...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...retirin les cadenes.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Senyora diputada, jo no tinc l'habilitat dialèctica que vostè expressa, però encara que la tingués no la utilitzaria amb el mateix estil, i per tant li puc dir que mentre aquest diputat, en aquest moment aquest conseller sigui responsable, farà honor a un compromís contret i signat, perquè em sembla que aquesta és la credibilitat de la institució. Vostè està parlant molt de «nosaltres». És un «nosaltres» que significa una certa apropiació, que no és precisament la que crec que prestigia la institució que representem en aquest moment.

Gràcies.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quina funció pensa donar al Consell de la Gent Gran de Catalunya (tram. 310-00074/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre quina funció pensa donar al Consell de la Gent Gran de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el motiu, doncs, és aquest: saber quines funcions es volen donar al Consell de la Gent Gran de Catalunya, i demanem, doncs, a l'honorable consellera si ens ho pot respondre.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, doncs, com vostè sap el Consell de la Gent Gran va ser creat per un decret de l'any 2001 com un òrgan consultiu de participació de les persones grans en totes les qüestions que siguin del seu interès i especialment en el seguiment dels acords dels congressos nacionals. Aquestes funcions, doncs, de donar a conèixer a la societat la voluntat de participació activa de les persones grans, d'informar sobre els projectes normatius que puguin afectar la gent gran, d'informar i assessorar les associacions de persones grans i totes les organitzacions locals en matèria de gent gran, mantenir contactes amb òrgans anàlegs d'àmbit comarcal, nacional, estatal i internacional i elaborar i aprovar anualment un informe i una memòria. I en aquest sentit, el Govern promourà de forma especial l'autonomia, la difusió i la participació del Consell de la Gent Gran de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Bé, és cert que això és el que posa el Decret. El que hem vist en aquests mesos, per les reunions que hem mantingut nosaltres amb la Gent Gran de Catalunya, doncs, és que aquest Consell està pràcticament aturat. S'ha reunit una vegada i promogut des de l'empresa que organitza Fira Gran, pràcticament, ja que s'organitza, doncs, a mitjan mes de juny.

Creiem que és molt important la implicació de la gent gran, i quan diem que les persones grans poden donar una ciutadania activa, vol dir precisament que puguin aportar els seus valors, els seus criteris en temes de sanitat, en temes de serveis socials, en temes relacionats també amb el consum, etcètera. I això es venia fent d'una forma molt exigent, i crec que es va aconseguir una gran dinamització territorial, de totes les comarques, i alhora també una implicació de les persones grans, de la gent gran representant de les comarques, de les associacions, de les federacions, dels sindicats, en l'obra de govern. I era un òrgan consultiu que es reunia mensualment, l'executiva, i trimestralment el plenari.

Veiem que això s'està empobrint, i ens preocupa que un dels déficits que el nou Govern s'impliqui en moltes coses és precisament la manca de participació. Creiem que promoure una ciutadania activa de la gent gran ha de ser implicar-los al màxim, i una de les coses que s'ha pogut fer també en aquest temps és que ells han fet un seguiment exhaustiu de tota l'obra de govern i també dels acords dels congressos. I això creiem que és important, perquè sempre donem un missatge que la gent gran s'ha d'incorporar a la societat, i un consell que ho feia possible veiem com ha anat baixant la seva activitat i pràcticament en mig any s'ha reunit una vegada.

Creiem, per tant, doncs, que és important recuperar aquest paper del Consell de la Gent Gran de Catalunya perquè aquestes persones no se sentin menystingudes i tornin a tenir el paper que es mereixen en la societat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Senyor president. Senyor diputat, com molt bé vostè ha dit el Decret a més a més especifica que el ple s'ha de reunir almenys un cop l'any i l'executiva almenys tres cops l'any, i que durant l'any passat es va reunir tres vegades el ple i quatre la comissió executiva. Enguany el ple s'ha reunit una vegada, el passat 11 de maig, on vaig tenir el plaer d'assistir i de departir amb totes les associacions de gent gran i persones que ja hi són. I el pròxim ple serà el juny, juliol i, el següent, el mes de setembre, com ja van fixar, i a més a més es farà de manera descentralitzada, és a dir, no es farà a Barcelona, anirem rodant pel territori. I especialment la trobada del mes de setembre serà per organitzar el Dia Internacional de la Gent Gran.

En tot cas, dir-li que ja en aquell mateix moment, i com li he comentat, promourem especialment l'autonomia,

la difusió i la participació. El Consell de la Gent Gran tindrà un paper importantíssim en tot el procés de debat de la nova llei de serveis socials, com no podria ser d'una altra manera. I també farem una campanya de difusió del Consell en totes les comarques de Catalunya per tal que es conegui la persona de referència i la tasca que realitzen.

Per tant, no és cert que s'hagi reunit menys que el que es va reunir l'any passat en tot un any, per aquesta ràtio que portem i pel que jo ara li comento, i no em consta que els membres d'aquest Consell de la Gent Gran coincideixin, pel que jo he estat parlant amb ells, amb el que vostè comenta. És més, es va plantejar en aquesta reunió del dia 11 de maig, a la qual vaig poder assistir...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...donar embranzida als acords del IV Congrés i a la Carta de drets i deures comarcalment, com s'està començant a fer.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre Xarxanet com a plataforma tecnològica al servei del món associatiu i del voluntariat (tram. 310-00075/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Josep Lluís Cleries, de nou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre Xarxanet com a plataforma tecnològica al servei del món associatiu i del voluntariat.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Bé, aquesta pregunta és aquesta: saber quin impuls està donant el Govern a Xarxanet com a plataforma del món associatiu i del voluntariat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Respon l'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Xarxanet és, al nostre parer, una xarxa, una eina útil i àgil de comunicació del món del voluntariat, entre ell i entre les persones que s'hi vulguin incorporar. Xarxanet encara no fa un any que es va crear, i entenem que és un bon producte com a porta d'accés al món associatiu i del voluntariat, i punt de trobada d'interacció del voluntariat per a la difusió del treball en xarxa de les entitats de l'àmbit. Per tant, la nostra intenció és mantenir Xarxanet i millorar la seva infraestructura i con-

tinguts i crear nous portals, alhora que es milloren els existents.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Bé, precisament Xarxanet va néixer arran del II Congrés Català de l'Associacionisme i el Voluntariat com una plataforma tecnològica perquè és important aprofitar les noves tecnologies en tot el que fa referència al tercer sector. També és cert que veiem una rectificació per part del Departament en el moment que jo vaig fer aquesta pregunta de què hi havia dubtes sobre Xarxanet.

Aleshores ara celebrem que hi hagi aquesta voluntat de veure la utilitat d'utilitzar les noves tecnologies en un element en què moltes vegades sembla que no hagin d'entrar en el món associatiu i del voluntariat. I és necessari que aquests instruments tecnològics importants, que a més a més és l'únic que existeix en llengua catalana, es mantingui, es promogui i segueixi sent un espai de llibertat com ha estat fins ara, ja que tot el conjunt d'elements i de serveis de Xarxanet es donaven des de les federacions d'entitats, des de la Federació d'ONG pel Desenvolupament, des de la Federació Catalana de l'Esplai, des de la Federació Catalana del Voluntariat Social, etcètera. I per tant, és necessària aquesta implicació, perquè cal treballar en dues línies, en la que és la xarxa presencial i en la xarxa virtual, per incorporar noves persones al món de l'associacionisme i el voluntariat.

Veiem, per coses que anem intuïnt, i mirant, doncs, la Llei d'acompanyament dels pressupostos, que tot el tema de l'associacionisme i el voluntariat pot anar a la baixa; ens fa por, perquè nosaltres creiem en la societat civil i que la solidaritat ha de néixer de la implicació de les persones a millorar la societat. Hem de tenir una administració potent, però també una societat civil potent. I les noves tecnologies també hi han de contribuir, i Xarxanet era una aposta en aquest sentit i esperem que ho segueixi sent en un futur, els hem deixat una bona plataforma, aprofitin-la, gestionin-la bé, que serà un bon instrument per al futur de les associacions i del voluntariat.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no dubti que crec fermament en l'autonomia, i ho dic subratllat i en majúscules, de la societat civil, i en el paper que tenim les administracions de donar-los empenta per a aquesta autonomia.

En tot cas, li reitero la confiança en la feina, diguem-ne, que es va iniciar com a producte a Xarxanet i dir-li que ara estem treballant en tot un procés encaminat a la transparència de les diverses entitats que estan gestio-

nant els serveis, convocant concursos públics perquè gran part, o una bona part, d'aquesta gestió no s'havia convocat per concurs. Hem anar reunint-nos amb totes les entitats i un dels aspectes que volem millorar especialment és el relacionat amb l'àmbit internacional del voluntariat, que entenem que encara pot anar molt més enllà i resoldre alguns petits problemes que ens hem trobat, com ara que hi ha una entitat que en teoria havia d'aportar un portal que, en un moment determinat, no sé per què, doncs, no va dur a terme aquest servei. I això és el que ara estem intentant aclarir perquè en teoria el duia a terme, però a la pràctica no l'estava duent terme. Per això és procés de transparència, de millora, d'impuls i, sobretot, de llum i taquígrafs per tal que Xarxanet sigui encara un portal millor del que ha estat fins ara.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el creixement de les Terres de l'Ebre (tram. 317-00046/07)

Passem a les preguntes a respondre oralment en el Ple pel president de la Generalitat, i la primera la formula l'illustre senyor Joan Sabaté i Borràs, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el creixement de les Terres de l'Ebre. Té la paraula.

El Sr. Sabaté i Borràs

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president de la Generalitat, les Terres de l'Ebre, el territori més meridional de Catalunya, no han seguit el ritme de creixement del conjunt del país en els darrers dos-cents anys, sobretot no han participat dels darrers processos industrialitzadors amb la conseqüència d'una davallada demogràfica i una pèrdua de pes específic en el conjunt de Catalunya. Raons geogràfiques i d'estructura social i econòmica estarien en l'origen d'aquesta situació. La recuperació de l'autogovern al nostre país fa un quart de segle obrí moltes esperances de veure accions reequilibradores, els primers gestos del president Tarradellas fomentaren seriosament aquesta esperança. Amb tot els governs que hem tingut els darrers vint-i-tres anys no impulsaren la majoria dels projectes que des del territori es varen elaborar en els anys de la transició, i això va augmentar la sensació de desatenció del conjunt de la ciutadania ebrenc.

En aquest context, l'aprovació del Pla hidrològic nacional per l'anterior Govern de l'Estat fou una agressió que, tanmateix, afortunadament, va provocar una presa de consciència col·lectiva força positiva que ha despertat les millors energies del territori. Afortunadament, els canvis polítics a Catalunya i Espanya han fet dels transvasaments de l'Ebre un mal record i avui el nostre territori, amb renovada esperança, fa una clara aposta de futur que necessita la complicitat decidida del nostre Govern.

És per tot això, molt honorable senyor president de la Generalitat, que us preguntem quines línies d'actuació prioritzarà el Govern a les Terres de l'Ebre per impulsar el creixement en el marc d'un país més equilibrat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Illustre senyor diputat, jo comparteixo les seves paraules. Com vostè sap, el nostre compromís amb les Terres de l'Ebre és fort i explícit, amb la gestió de les Terres de l'Ebre enteses com un tot, amb el seu dinamisme econòmic, amb el seu desenvolupament com a territori estratègic, amb la seva gran qualitat natural i amb la seva centralitat en l'arc mediterrani, que no s'ha d'oblidar.

Aplicarem les polítiques i projectes que conté el Pla territorial parcial, fet amb un gran consens polític i que ara està en procés de revisió a l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Finalment, hem aturat el transvasament de l'Ebre, gràcies a l'actitud de la gent de la regió, en primer lloc, el capteniment del nostre Govern i la decidida voluntat política del Govern de l'Estat, del seu president, José Luis Rodríguez Zapatero, i de la ministra Narbona.

Avui els projectes relatius a la recuperació, a la millora ambiental i al desenvolupament sostenible del Delta són una de les nostres prioritats més immediates. És essencial la recuperació de l'aigua de l'Ebre, com ho és la recuperació del conjunt del tram des de Riba-roja fins al Delta i el mar. Els problemes subsisteixen, com és ben sabut, perquè ho va posar de relleu el temporal de mitjans d'abril d'una forma molt clara. D'això, ja en va parlar l'honorable conseller Milà dies enrere i, per tant, no m'hi estendré. Però hem de ser, jo crec, més ambiciosos, és essencial dotar les Terres de l'Ebre d'una estratègia que doti la regió amb les infraestructures i equipaments necessaris, el polígon Catalunya sud, el Baix Ebre i el Montsià, i el nou polígon a l'entorn de les Campusines a la Ribera d'Ebre i a la Terra Alta, la millora de les infraestructures viàries i la implantació de les noves tecnologies de la informació i del coneixement.

De tot això –jo n'estic segur d'aquestes inversions que ara no detallaré més– es derivarà riquesa i creixement, perquè l'Ebre és riquesa, el riu és riquesa, el Delta ho és, i Catalunya la sabrà aprofitar. I a això només li falta una clau de volta i és que el Govern de Catalunya demostrï que respecta l'Ebre, que creu que Catalunya té un sud i que aquest sud té un enorme potencial. S'ha acabat l'oblit, s'ha acabat el caciquisme, que és l'altra cara del Govern a distància que hi ha hagut, que l'Ebre ha patit des de fa un segle, des que el camí de sirga era camí de riquesa i encara més des que el pantà de Mequinensa va alterar-ne tots els equilibris. Comença un nou segle i el Ebre torna a viure.

El president

Senyor president. Senyor diputat, vol repreguntar?

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques europees (tram. 317-00047/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre les polítiques europees. Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor president, s'acosten les eleccions europees en les quals es decidirà el Parlament que avança en el mateix ritme que la definició de la nova Constitució.

En aquest marc vull fer alguna reflexió a l'entorn del que conté el programa del Govern catalanista i de progrés amb relació a la presència de Catalunya a la Unió Europea. Concretament, en aquest acord es diu que el Govern reforçarà la participació de Catalunya i la seva efectivitat adoptant mesures tan importants com assegurar la participació ordinària de la Generalitat en el Consell Europeu. Entre molts altres punts –n'hi ha una vintena– parla, per exemple, d'exercir per delegació estatal la representació espanyola en les institucions de la Unió Europea. Parla, també, d'assegurar la intervenció de la Generalitat davant del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees quan es tractin interessos autonòmics. Parla, també, d'establir acords internacionals amb altres entitats polítiques sobre matèries de competència de la Generalitat. I entre altres coses, finalment, també parla de la necessitat de promoure la coordinació de polítiques econòmiques, socials i culturals en el conjunt del territori del denominat arc mediterrani, avançant cap a la construcció de l'euroregió Pirineus - Mediterrània.

Senyor president, òbviament, apostem per l'euroregió, però ens preocupa algunes declaracions del seu soci o, en fi, en tot cas, amic, del Llenguadoc Rosselló president Freix, que en un desencertat discurs que va fer referència al català com a *patois*, on el considerava, considerava que era no volia parlar d'euroregió sinó de cooperació interregional. Cal recordar que les euroregions són acords de cooperació econòmica institucionalitzats per tal d'assegurar-ne l'eficàcia i augmentar la cohesió de la Unió Europea, mitjançant la superació de fronteres estatals. Per tant, doncs, sembla que hauríem d'aclarir exactament de què es tracta i explicar-ho als seus socis del nord per tal de poder avançar en aquesta línia a l'euroregió.

Per altra banda, és evident que en el marc del procés constituent europeu i amb la nova entrada de països es dona una paradoxa. De fet, si l'Euram, l'euroregió Mediterrània o l'antiga Corona d'Aragó, tingués una presència directa a Europa, estaríem parlant d'una entitat que tindria catorze o quinze vots al Consell i trenta eurodiputats. Ara tenim zero vots, perquè passem a través de la representació espanyola, que és una represen-

tació no federal, precisament, zero vots, mai en tenim, i tenim els diputats que ens toca en proporció a l'Estat espanyol.

Senyor president, Europa ens ha marcat el camí: o estat federat o estat lliure. Quines són les iniciatives que prendrà vostè per posar en marxa l'acord tripartit pel que fa a la presència europea de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, en referència a les nostres amistats més enllà del Pirineu, bé, fins ara –fins ara– em demanaven contes de les nostres amistats més enllà de l'Ebre, diguem. Ara me les demanen més enllà del Pirineu, això es va allunyant cada vegada més, que és bon senyal, per altra banda.

Millor ho tenim ara que no pas amb el senyor Jacques Blanch, això sí que li ho puc garantir. En tot cas, jo ja he expressat en aquesta cambra, en diverses ocasions, el desig d'aquest Govern perquè Catalunya es projecti a Europa, tal com la llei permet. I quan parlo de la Llei, parlo de la Constitució europea encara vigent. Catalunya ha de poder participar en els afers europeus directament en l'àmbit de les seves competències exclusives i indirectament, amb la resta de les comunitats espanyoles, en el procés de formació de la voluntat general. I bé, doncs, és cert que hi ha un tema important referit a l'idioma, vostè sap que hi ha la proposta que l'article 4.10 del projecte de constitució prevegi un segon apartat en el qual es digui que els estats que tinguin llengües cooficials les puguin incorporar com a tals en aquest article de la Constitució europea, i per tant passin a ser idiomes de la Constitució, *santo y bueno*, que deien en castellà, però insuficient. És evident que nosaltres hem d'anar en matèria d'idioma, vostè ha parlat de molts altres temes, que segurament no tots podré –podré– esclarir, però en tot cas sobre el tema de l'idioma que quedi clar que l'ideal fóra que hi hagués un altre article, un article 1.1.8 em penso que hauria de ser, en el qual es digués que ens podem adreçar en català en les institucions i que tenim el dret que ens responguin. Li haig de dir que sobre això no només he parlat amb el ministre Moratinos, sinó que n'he parlat amb els responsables francesos i anglesos de temes europeus, i que no hi estan d'acord. No ens fem il·lusions, la cosa no és gens senzilla, segurament anirà pas a pas i serà un procés que haurem de començar i que, probablement, no acabarà en la primera passa que fem.

Jo crec que el català s'ha de prestigiar, i està ja prestigiat, una mica com el defensor principal de tots els idiomes que ara entraran a la Constitució europea, encara que només sigui en l'article 4.10.2, i encara que no sigui a «complitud» segons el nostre interès i el seu desig, que jo comparteixo. Però sàpiga que el Govern espanyol hi està esmerçant en els esforços que hi ha d'esmerçar, que no serà senzill, que ens hi abocarem a fons, i que, en aquest moment, jo crec que podem dir

que Catalunya és la capital, i Barcelona, molt en particular, dels idiomes, com va quedar molt clar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en el debat altre dia –ja acabo–, en el debat del Fòrum sobre la diversitat lingüística. Barcelona i Catalunya poden ser la capital i el casal de tots els idiomes que poden desaparèixer, el nostre no desapareixerà i farem que des d'aquí es defensin tots.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta, la formula el senyor Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, sobre la situació política a Catalunya i sobre quina és la seva agenda política per als mesos vinents.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política a Catalunya i sobre quina és la seva agenda política per als mesos vinents (tram. 317-00048/07)

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, al nostre Grup parlamentari ens preocupa la situació financera de la sanitat, no? Situació que és difícil, que es troba en aquests moments, com ja han explicat tant el conseller Castells com la consellera Geli.

Des del nostre punt de vista, la sanitat catalana pateix dos grans déficits: un d'estructural i un altre provocat per la mala gestió de l'anterior Govern. El primer, el provocat l'augment constant de la demanda pel creixement demogràfic i un augment de l'esperança de vida, situació que és real, que cal assumir i, evidentment, cal resoldre. L'altre és la mala gestió de l'anterior Govern, amb factures al calaix que s'han fet aflorar en el pressupost del 2004 i una manca de control i de contenció de la despesa. Aquesta és la realitat des del nostre punt de vista.

Per això, davant aquesta situació, cal buscar una solució estructural definitiva per resoldre el finançament de la sanitat a través, evidentment, d'un pacte nacional. La proposta d'apujar uns cèntims el preu dels carburants per finançar la sanitat, per nosaltres, és una solució d'emergència i transitòria, però una situació d'emergència que està patint la sanitat; quan se superi, s'ha d'eliminar. I el copagament d'alguns serveis, la utilització d'instal·lacions sanitàries per donar serveis, sigui d'odontologia o podologia, amb pagament no solucionen els déficits estructurals que abans li he esmentat, al contrari, són pràctiques que poden pervertir el model sanitari públic, que ha de ser universal.

Senyor Maragall, nosaltres pensem que les solucions han de passar per millorar la gestió i l'eficiència del sis-

tema, reduir la despesa farmacèutica i exigir del Govern de l'Estat el deute sanitari que té amb Catalunya.

Senyor president, senyor Maragall, quines actuacions pensa portar a terme el Govern de la Generalitat per donar resposta al déficit estructural que pateix la sanitat catalana?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Honorable senyor diputat, com vostè diu, la situació..., il·lustre senyor diputat, com vostè diu, la situació... –i honorable sempre, per descomptat–, la situació no és senzilla en el sentit que el propi èxit del sistema és el que provoca, d'altra banda, la seva insuficiència, no?

Això es fa més evident que mai a causa del fracàs del model actual de finançament, defensat pel Govern anterior i que revisarem en aquesta legislatura. La despesa sanitària, en efecte, augmenta i en els acords de finançament amb el Govern central que han de precedir el nou model s'hi han d'introduir les mesures que vostè està reclamant. Però també volem propostes que puguin ser aplicades per la mateixa Generalitat. Hem de tenir i tindrem molta més autoritat per plantejar la revisió del sistema de finançament autonòmic si assumim les nostres responsabilitats en aquesta matèria i si aportem la bona gestió del Govern en aquesta nova etapa.

Entre aquestes propostes li asseguro que, tal com ja ha dit la consellera Geli, el copagament o serà fruit d'un gran acord polític, o serà fruit d'un gran acord, o no serà. Com bé sap, en aquests moments estem explorant i començant a aplicar altres vies de finançament; el recàrrec, efectivament, de 2,4 cèntims, que es preveu aplicar a les gasolines des del dia 1 d'agost, que és necessari, tot i que n'intentarem minimitzar l'impacte per a determinats sectors i mirarem d'ajustar el calendari de la seva aplicació a l'evolució del preu del petroli. També ho són les noves taxes que s'han presentat en el Projecte de Llei de mesures fiscals i administratives, que és la Llei d'acompanyament.

Sabem que són decisions polèmiques, perquè suposen una major pressió fiscal, però són excepcionals, fins i tant s'aconsegueixi un model de finançament més just per a Catalunya que permeti acostar la despesa sanitària per habitant a la de les regions europees comparables a la nostra. I aquest és el nostre objectiu fonamental. Mentre no hi arribem, a aquesta cota, no estarem satisfets del nivell que tenim, i mentre el *gap* financer generat en els dos darrers anys del Govern anterior no s'hagi absorbit.

El 2004 no hi havia més possibilitats: era o això o continuava augmentant el déficit de manera irresponsable. I no hi estem disposats. I és per això que el pressupost del 2004, com va dir el conseller Castells, és un pressupost de transició, de transició i sens dubte de contenció, però demostra que una de les nostres prioritats són

les polítiques socials, i és especialment ambiciós, justament, en l'àmbit...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...sanitari.

El president

Gràcies. Té la paraula l'illustre senyor diputat; en aquest cas sense esperança de resposta.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, nosaltres estem oberts a discutir, a dialogar amb qui sigui, amb experts o amb qui cregui convenient, per arribar a aquest consens, no?, per arribar al que nosaltres anomenem un pacte nacional sobre la sanitat. Però sempre –sempre–, i ho volem deixar molt clar aquí, tenint en compte que la sanitat ha de mantenir-se com un sistema públic, universal i gratuït.

Aquest és l'element clau i essencial. A partir d'aquí podem trobar moltes solucions; algunes vostè ja les ha plantejat. Però també volíem plantejar la de la reducció de la despesa farmacèutica. En aquests moments, un 24 per cent del pressupost de Sanitat se l'emporta la despesa farmacèutica. És insostenible que ens trobem en aquesta situació i haurem de fer front als grans monopolis farmacèutics que es troben en aquesta situació.

No ho podem fer sols, ho hem de fer amb el Govern de l'Estat. Però aquesta és una línia que hauríem de seguir d'una manera ferma.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva agenda de govern (tram. 317-00049/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la seva agenda de govern. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Ahir es va aprovar aquest Projecte de llei sobre la regulació de la figura del conseller en cap, que segons com es miri més que regular aquesta figura sembla que el que vol regular és que vostè s'amagui del Parlament. Dóna aquesta sensació.

Per tant, fins que això no passi –fins que això no passi–, i sabent que pot ser una de les darreres ocasions que ens adrecem a vostè com a president de la Generalitat (*remor de veus*), demanar-li..., demanar-li, en aquesta darrera ocasió, o de les darreres ocasions, demanar-li quina és la

seva agenda de govern, almenys d'aquí a l'octubre, que hi haurà el debat de política general.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la seva lectura del Projecte de llei és una lectura molt particular, que quasi li diria que jo a favoriria. És a dir, si la lectura que efectivament fa la cambra i el president de la cambra d'aquesta Llei és la que vostè diu, per descomptat que em fa la vida molt fàcil. Em temo que no serà així.

I li vull dir que, en fi, com que vostè no ha fet cap més pregunta que aquesta, doncs, jo estaria encantat que la seva interpretació fos aquesta.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, permeti'm que jo li..., que li manifesti que la resposta del president de la Generalitat és absolutament irregular. Perquè la pregunta està feta per escrit i la hi he formulat de paraula: quina és la seva agenda de govern d'aquí al novembre. Jo no tornaré a contestar si ell no contesta.

(*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle. El president dóna la paraula al president de la Generalitat.*)

El president de la Generalitat

Em temo que..., en fi, el president decidirà. Però en tot cas jo li contesto quina és la meua agenda. Ja me la va preguntar fa unes setmanes. La meua agenda no té una composició tan variable que li pugui canviar de contesta respecte de fa un parell de setmanes, però de totes maneres, si vol, li puc reiterar quins són els components bàsics de l'agenda.

Un cop vista la situació econòmica heretada i aprovats els pressupostos d'enguany, hem de posar el peu a l'accelerador fins assolir velocitat de creuer en les principals línies polítiques d'aquest Govern. I els ciutadans podran confirmar que a Catalunya hi ha hagut aleshores un canvi de debò. La situació no és bona. Nosaltres ja ho sabem, i fins i tot vostès també. I el rigor de l'auditoria no ha fet altra cosa que confirmar les hipòtesis, i no pas precisament les millors. Però fins i tot amb poc marge es podrà apreciar el canvi de conducta.

Des del punt de vista del calendari legislatiu, ja ho veu: Estatut, organització territorial, Llei electoral. Ahir el Govern va aprovar tres projectes de llei: la de l'agència de consum, la dels horaris comercials i la del conseller en cap. Per cert, també el va nomenar a vostè, tal com estava previst, cap de l'oposició. Els trens s'estan posant en marxa, s'estan bellugant més coses en quatre setmanes que no s'havien bellugat pràcticament en quatre anys.

I respecte de temes que estic segur que a vostè li interessen, dir-li que, sobre els temes que fins ara ens han preocupat, jo crec que tots tenen un punt central i fonamental, que avui miraré d'explicar a Madrid: hi ha d'haver una nova manera de relacionar-nos amb Espanya i una nova manera de relacionar el nostre Govern amb el Govern de l'Estat. Són dues coses diferents. Exigeixen dos models de relació i probablement dos ritmes, però un mateix esperit. D'això i de les nostres aspiracions com a nacionalitat que vol quedar-se però que d'una altra manera vol contribuir..., que penso parlar avui, dintre de poques hores a Madrid...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Crec que, en resum, crec que és important que Catalunya faci la seva proposta. I la seva proposta no només ha de ser de portes endins sinó també de com volem que sigui l'Espanya plural en la qual Catalunya pot estar satisfeta en les seves aspiracions.

(Remor de veus. El Sr. Mas i Gavarró demana per parlar.)

El president

Senyor Mas, són dos torns taxats. Jo no li hauria de donar la paraula, però atès que del que es tracta és que hi hagi debat, no consideraré la intervenció anterior, amb la qual cosa queda clar que deixo en inferioritat de condicions el president de la Generalitat. Tanmateix té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Perdoni, senyor president, jo no vull tenir..., jo li agraïxo molt la seva generositat i benevolència; no vull tenir cap discussió amb vostè, però qui estava en inferioritat de condicions era jo, perquè no m'havia contestat la pregunta que jo havia formulat per escrit i que li havia reiterat oralment. Simplement això. *(Remor de veus.)*

Si em permet...

El president

Sí, sí.

(Pausa.)

El Sr. Mas i Gavarró

No, simplement, senyor Maragall..., bé, és molt poc imaginatiu que, quan se li pregunta per la seva agenda de govern, vostè simplement el que digui és que tot és culpa de Convergència i Unió. Jo espero que algun dia tingui una mica més d'imaginació que aquesta.

I segon. Per fer tot això que vostè diu –que ha dit molt poques coses, per cert–, a mi em sembla que hi ha un problema de falta de lideratge i de credibilitat: no hi ha lideratge en el terreny econòmic, més enllà de declaracions sobre deslocalització; no hi ha lideratge en el ter-

reny cultural, anem enrere com els crancs; no n'hi ha en el terreny de les polítiques de benestar, s'han retallat ajuts a famílies amb criatures petites; i a més a més no hi ha lideratge en el model de TV3 i de Catalunya Ràdio, el seu model és apimar-ho; no recordo cap Govern espanyol que hagi aprimat Televisió Espanyola o Ràdio Nacional d'Espanya.

I de credibilitat –i de credibilitat. En el sentit que vostès ahir van fer plegar el senyor Sellarès, el secretari de Comunicació. El senyor Sellarès ha plegat; aquesta és la seva confessió pública de culpabilitat. Però que no passi que, per la via dels fets ha plegat el senyor Sellarès, que, amb greus errors, ha estat conseqüent, i s'acabin quedant aquells que, segurament sense tants errors, hagin mentit reiteradament en el Parlament de Catalunya.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor president demana la paraula i la té.

El president de la Generalitat

Sí, demano la paraula només per dir-li una cosa, al senyor Mas. Només per dir-li una cosa. Efectivament, vostè no ha parlat de la pregunta que m'havia formulat per escrit, però dir-li que, respecte al tema dels mitjans de comunicació, per veure si el tanquem ja d'una vegada, l'únic que aquest informe ha demostrat, l'única cosa..., i li asseguro que no en parlaré massa més, del seu Govern, perquè ja es va acabant el temps en què això sigui necessari, li ho ben asseguro, però deixi'm dir abans d'acabar que l'únic que demostra és que la relació que vostès van tenir amb els mitjans de comunicació és un model a no imitar, i que aquest model desapareixerà.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La següent pregunta...

———— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les causes reals que motiven els canvis en la Secretaria de Comunicació anunciats (tram. 317-00050/07)

...la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre quines són les causes reals que motiven els canvis en la Secretaria de Comunicació anunciats. Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, jo acabo d'escollar que vostè té ganes que es tanqui aquest debat, no? Però és que tinc la impressió que els debats no es tanquen per voluntat pròpia dels governs sinó perquè al final tots estem convençuts que s'han de tancar.

I han passat prou coses perquè jo li reiteri la pregunta en els mateixos termes que ha formulat el senyor president del Parlament.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Excel·lentíssim senyor, els canvis anunciats i ja realitzats en la Secretaria de Comunicació consisteixen en el nomenament d'un nou secretari, com vostè sap, el senyor Enric Marín, en substitució del senyor Miquel Sellarès.

La finalitat és reforçar la política informativa del Govern i aplicar la política de comunicació, explicada per mi mateix i pel conseller en cap en aquesta cambra el passat 12 de maig.

Per tal de buscar la màxima eficàcia d'aquestes polítiques, el nou secretari de Comunicació procedirà a la reorganització i a la remodelació de l'àrea de comunicació del Govern, d'acord amb les instruccions que se li han donat.

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

El Sr. Piqué i Camps

Moltíssimes gràcies, senyor president. Jo li agraeixo molt el que m'acaba de dir i espero que ho portin a la pràctica. Però resulta que és una mica contradictori amb el que ha anat passant al llarg d'aquestes darres setmanes.

Hem vist com un secretari de Comunicació, el senyor Sellarès, parlava públicament i privadament de les seves idees respecte al que li pertocava, al que eren les seves competències, la política de mitjans de comunicació i de comunicació del Govern, i ho feia des de la seguretat d'una persona que creia que n'havia de ser el responsable durant tota una legislatura.

Després resulta que apareix un informe, a través de Convergència i Unió, que, al final, després de molts dies de pretesa investigació, no sabem d'on ha sortit, qui l'ha fet, qui n'és el responsable, però que, curiosament, immediatament després que surt, el secretari de Comunicació, el senyor Sellarès, n'assumeix les possibles responsabilitats polítiques.

Després, al cap d'uns dies, doncs, el responsable de l'àrea, màxim, el senyor conseller en cap, el que ve a dir és: «miri, no sabem d'on ve, això, però diem al secretari de Comunicació, responsable de la política de mitjans i de comunicació del Govern, que no expressi les seves opinions sobre la política de mitjans i la política de comunicació del Govern perquè no és la del Govern», no?

Bé, a continuació la reacció del secretari de Comunicació és, indirectament, però explícitament, a través de sopars autoorganitzats, demanar la dimissió del senyor conseller en cap.

I resulta que ens assabentem a través dels mitjans de comunicació que hi haurà un nou secretari de Comunicació, sense que s'hagi produït el cessament de l'anterior i sense que s'hagi produït la dimissió.

Escolti'm, senyor president, de veritat, deixin de donar espectacles. I aquest ha estat un espectacle lamentable. I li demano que governin. Li demano reiteradament que governin i que deixin de donar aquests espectacles. Jo estic disposat a tancar aquesta història amb la condició que deixem de donar espectacles i que no seguim fent coses de cara a la galeria.

I avui he vist una altra cosa..., no està a pregunta i, per tant, li demano..., sap vostè que jo acostumo a fer preguntes concretes i no fujo d'estudi, no faig preguntes de caràcter general i després vostè porta per escrit les respostes sobre el tema sanitari, no? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Aquestes coses jo no les faig...

El president

Senyor Piqué, concreti-la...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo..., acabo, senyor president; dispensi'm trenta segons, no?

El president

No...

El Sr. Piqué i Camps

Però és que no me'n puc estar. Si la resposta als problemes del país és dir a la conselleria d'Ensenyament que ara es diu «d'Educació» o a la conselleria de Sanitat que ara es diu «de Salut», que ara es dirà «de Salut», si aquesta és la resposta, jo avui he vist tots els ciutadans absolutament entusiasmats i il·lusionats perquè ara veurem la sostenibilitat del nostre sistema sanitari i la qualitat del nostre sistema educatiu.

Facin el favor de ser seriosos i facin, de veritat, de Govern.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, les seves últimes paraules em fan pensar en alguna cosa que jo crec que, als grups d'aquest cantó de la cambra, els succeeix, eh? Vostès pensen que el Govern és allò que vostès han fet, i que qualsevol cosa que no sigui allò que vostès han fet no és ben bé un govern, li falta lideratge, li falten línies mestres...

Miri, aquest és un govern de coalició. Un govern de coalició no és el mateix que un govern monocolor, com vostè sap. Però aquest és un govern de coalició que està aquí per quedar-se, i per quedar-se molt temps; és a dir, que té les idees molt clares sobre el que vol fer. I vostè m'està traient un incident que es deu a l'habilitat que

un altre grup de l'oposició que no és el seu va tenir de tirar-ho a sobre la taula com si fos un element acusatori del Govern quan, en realitat, en el seu contingut, era un element acusatori contra el Govern que hi havia abans, que era justament el Govern... (*remor de veus*), que era justament el Govern... (*persisteix la remor de veus*), que era justament el Govern...

El president

Senyores i senyors diputats...

El president de la Generalitat

...que havia fet tot allò... (*forta remor de veus*), senyor president...

El president

Senyor president..., senyor president...

El president de la Generalitat

...que era justament el Govern que havia fet tot allò que en aquest document es denuncia. Jo aplaudeixo... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...jo aplaudeixo l'habilitat...

El president

Senyor president, perdoni un segon... (*Pausa.*)

El president de la Generalitat

Jo aplaudeixo l'habilitat i l'astúcia de qui va fer aquest gest i va aconseguir que el gest de fer-lo fes pensar els lectors, fins i tot els interpretadors de l'actualitat política, que el culpable era aquell que havia rebut l'acusació i no pas el que l'havia transmès, que, en el fons, era el responsable de tot el que havia passat.

Dit això, vostès estan on han d'estar. Vostè estava al Govern, jo el vaig respectar quan hi era, i aquests senyors estaven al Govern, ara estan a l'oposició; facin la seva feina, eh?, facin la seva feina.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

————— Modificació de l'ordre del dia

————— Declaració institucional del Parlament de Catalunya sobre el reconeixement de la llengua catalana a la Unió Europea (tram. 401-00006/07)

El president

Els prego uns moments d'atenció, perquè llegirem la declaració institucional d'aquest Parlament, del Parla-

ment de Catalunya, amb referència al reconeixement de la llengua catalana a la Unió Europea, que han consensuat tots els grups parlamentaris.

«Des de sempre, el Parlament de Catalunya ha reclamat el reconeixement del català com a llengua oficial de les institucions comunitàries.

»Aquests darrers anys, la Comunitat Econòmica Europea s'ha convertit en Unió Europea, i ha crescut, incorporant nous estats i noves llengües al seu funcionament.

»El català és llengua oficial per a milions de persones, i es vol que sigui reconegut d'acord amb els mateixos fonaments de la Unió Europea, que en l'article 22 de la Carta de drets fonamentals declara específicament el respecte a la pluralitat lingüística com una riquesa que cal mantenir i envigorar.

»Fer ús normal de la llengua pròpia en les nostres vides és un dret de les persones i dels pobles que formen part de la Unió Europea. Ara, amb el procés d'elaboració de la Constitució europea, es dona una oportunitat per a reparar la situació existent que impedeix l'exercici d'aquest dret per als que volen comunicar-se amb les institucions europees en català.

»Si la Unió Europea vol ser quelcom més que una suma de governs estatals, si aspira a constituir una unió de ciutadanes i ciutadans amb un projecte comú, no pot girar l'esquena al reconeixement de la pluralitat i la diversitat lingüística en el seu territori.

»Per tant, el Parlament de Catalunya vol expressar, de manera manifesta, la voluntat del poble català de veure reconeguda l'oficialitat de la seva llengua en la Unió Europea; d'entrada, mitjançant la inclusió d'aquesta en el llistat de llengües que recull l'article IV-10 del Projecte de tractat pel qual s'institueix una constitució per a Europa.

»Palau del Parlament, maig del 2004.»

Moltes gràcies.

————— Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana (tram. 300-00294/07)

Continuariem la sessió... (*Pausa.*) I el següent punt és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana. Per a formular-la, té la paraula l'illustre senyor Albert Riera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Riera i Pairó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable consellera de Cultura, adreçar-los aquestes que són les meves primeres paraules des d'aquesta tribuna del nostre Parlament nacional és un honor i una gran responsabilitat. Deixin-me, doncs, que comparteixi amb tots vostès aquest gratat de sentiments que, de ben segur, també varen viure en un moment com aquest o que viuran properament.

Prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per interpel·lar el Govern amb relació

a les polítiques de projecció exterior de la cultura catalana.

A la vostra primera compareixença, del passat 12 de febrer, davant de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, vàreu afirmar, consellera, textualment, que la cultura és un dels eixos que configuren la identitat d'un país. Hi estem plenament d'acord. I també estem d'acord amb la precisió que vàreu fer tot seguit que és la cultura catalana la que distingeix i conforma l'eix vertebrador de la nostra identitat.

Per això ens preocupa, consellera, la situació que ha viscut la cultura catalana en aquests últims mesos, amb relació a les polítiques de projecció exterior desenvolupades pel Govern de Catalunya.

Ens preocupa, i molt, perquè un país petit com el nostre, no té massa possibilitats de projecció en un món globalitzat com l'actual, perquè qualsevol oportunitat de sumar esforços, per petits que siguin, suposa alhora l'obligació d'aprofitar-los fins a les últimes conseqüències i la necessitat de fer del consens l'eina principal de promoció d'aquesta cultura.

Estic segur que convindreu amb nosaltres que la nostra cultura necessita precisament aquesta projecció exterior, perquè en aquest segle XXI, més que mai, no hi ha compartiments estancs, i és en aquest context internacional de promoció i difusió de les cultures que ens juguem la nostra pervivència.

Ens preocupa també, perquè no és un tema accessori, i totes les polèmiques, a més d'estèrils, perjudiquen la imatge del país, de les seves institucions, i en minven, segurament, l'eficàcia. Ens preocupa, en definitiva, perquè no podem dir que en aquests mesos que porten vostès de Govern, aquest hagi estat, a la pràctica, el tarannà que hem pogut tastar, en contradicció amb els compromisos adquirits en el seu programa de Govern i exposats en seu parlamentària.

En la compareixença davant de la Comissió de Política Cultural, vós vàreu apostar –i llegeixo textualment de la transcripció del *Diari de Sessions*– «per redefinir els instruments de projecció exterior de la nostra cultura; redefinir-los, des del punt de vista de les prioritats, les iniciatives, els equipaments i els potencials destinataris d'aquesta política arreu del món». Aquesta redefinició, està per arribar, i molt ens temem que encara trigarà, i ja han traspassat vostès els cinc mesos de Govern.

I és que realment se'ns fa difícil de fer-ne una avaluació política de manera tangible que pugui anar més enllà del seguit d'encreuaments que en aquests últims dies, fins i tot mesos, hi ha hagut en el que en podem dir l'àmbit de la literatura periodística. Certament, sembla com si ens hi volguessin tenir acostumats. I aquesta és una bona mostra: el que en podríem anomenar ja l'afer a l'Institut Ramon Llull, que, sense exagerar, podria suposar –ho veurem més endavant– l'inici d'un procés de desmantellament dels seus principis fundacionals.

No tenim la pretensió de ser, ni de bon tros, exhaustius en la crònica d'aquests, al nostre entendre, desencerts, o, millor dit, de les manifestes desavinences polítiques. Però, tanmateix, tampoc no les podem passar per alt, ni deixar de comentar-les.

Així, el 18 de febrer el Govern anunciava que s'havia ajornat el relançament de l'Institut fins després de les eleccions europees del mes de juny. Aquesta decisió del Govern, que podia semblar d'entrada un gest de prudència, en realitat s'ha anat configurant com un acte de manifesta impossibilitat política; decisió, aquesta, que, ara per ara, s'ha imposat al que el mateix conseller en cap va anunciar en aquest mateix Parlament pocs dies després, en el sentit que hi hauria un acord amb el Govern de les Illes després de les eleccions generals del mes de març. Aquest acord no s'ha produït, i contràriament a això s'ha aprofundit sensiblement en les discrepàncies polítiques.

He de confessar-vos, consellera, que, com a diputat, però sobretot com a ciutadà, l'entrellat de tot plegat se'm fa difícil de comprendre, certament. Ara bé, també us puc dir que no se'ns escapa que, sovint, és en la segona lectura de les coses que es troba la justa mesura, i en la literatura de tot aquest afer cal fer aquesta segona lectura.

Així, doncs, sembla que el principal motiu de discrepància, diríem que insalvable fins ara, ha estat en el consens per trobar la persona que havia d'assumir la direcció de l'Institut; qüestió, aquesta, no pas accessòria, però segurament tampoc reduïble a una simple qüestió de noms.

I ho diem perquè el dia 17 d'aquest mateix mes el Consell de Direcció aprovava el nomenament d'un director per a Catalunya per a un institut que a hores d'ara no té director propi perquè sou vós, consellera, qui n'heu assumit la direcció en funcions. Un nomenament, per cert, que es va fer en una reunió que no va comptar amb la presència d'una de les institucions consorciades, i que confirma *de facto* la crisi en què es troba el Ramon Llull. Si bé en aquest cas no és preceptiva la proposta conjunta, atès que el càrrec de director per a Catalunya no està contemplat en els estatuts, sí que aquest fet es desvia notablement de l'esperit fundacional i del comportament polític convingut que ha vingut sent la norma general d'actuació amb el Govern de les Illes, primer, amb el Pacte de progrés, i, després, amb el Partit Popular.

En la compareixença del 12 de febrer, també vàreu afirmar que volíeu optimitzar l'Institut com un instrument de gran abast, buscant –i cito textualment les vostres paraules– «la col·laboració i el consens amb altres institucions de govern amb qui compartim cultura i llengua, promovent la nostra euroregió cultural». Suposem que us referiu precisament a la participació del Govern de les Illes, i, si és així, ens cal subratllar una vegada més les paraules «col·laboració» i «consens», que tan difícils han estat, de moment, de materialitzar per aquest Govern.

Certament, consellera, estarà d'acord amb nosaltres que l'Institut Ramon Llull no ha estat ni de bon tros una bassa d'oli en aquests últims mesos. No hi ha dia que l'Institut no sigui el centre d'atenció de la premsa, o que no se'n coneguin capítols inèdits del tema. Vós mateixa constataveu les dificultats en seu parlamentària, en resposta a una interpel·lació del Grup d'Esquerra Republicana del passat 14 d'abril, quan afirmàveu:

«Els problemes de l'Institut Ramon Llull són bastant importants, doncs, llavors, les línies que funcionen evidentment que les seguirem.»

D'aquestes paraules, en deduïm que el Govern tripartit considera també l'Institut Ramon Llull com una eina vàlida per assolir els objectius de projecció exterior de la llengua catalana i de la cultura que s'hi expressa, tal com diu el Conveni de creació de l'any 2002, i que, recordem, va ser aprovat per aquest Parlament amb els vots de la unanimitat dels grups. Almenys, també així aquesta voluntat va quedar reflectida en el Pacte tripartit, on es llegeix explícitament que el Govern enfortirà l'Institut Ramon Llull.

Certament, no és l'hora de carregar les culpes, a més, a un costat o a un altre, però tampoc de tirar pilotes fora i de carregar-les als altres. Entenem, consellera, que és l'hora de resoldre aquest contenciós, pel bé de la cultura del nostre país i per la necessària presència d'aquesta en el context internacional. I per això, cal recuperar-ne el pols i bandejar la confrontació permanent en temes tan delicats i tan vitals per a la llengua i la cultura catalanes. Perquè no podem oblidar que l'Institut Ramon Llull volia ser –i nosaltres continuem pensant que ha de ser– l'instrument més important que tenim per a promoure la unitat de la llengua, i per fer-ho més enllà de les estrictes fronteres lingüístiques, i fer-ho amb una institució que doni cabuda a les singularitats que enriqueixen aquesta nostra llengua, amb dificultats, segurament, que necessiten paciència per permetre l'entesa política.

És aquí on ens trobareu, és aquí on trobareu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Perquè, al capdavant, pensem que tot aquest afer es podia haver evitat amb un convenciment ferm en les possibilitats de la nostra cultura i de la nostra llengua, la catalana, per afrontar els reptes de la internacionalització.

I per aconseguir aquest objectiu, certament cal pensar en unes polítiques culturals que no creïn confrontació, sinó diàleg, que afrontin els recursos existents, que els aprofitin i els acreixin, i sobretot en l'exercici compartit per tots de la responsabilitat. Perquè, fent ús d'unes paraules que va dir un dels dirigents d'un dels partits que dona suport precisament al Govern tripartit, «la conselleria acabi d'arrencar d'una vegada i es porti a terme l'acord cultural del tripartit».

És per això que us formulem, com a conclusió, aquestes preguntes. Consellera, com pensem refer el consens necessari amb les institucions signants del Conveni de creació de l'Institut Ramon Llull?

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Riera i Pairó

Sí, acabo, gràcies. Quines polítiques portareu a terme per enfortir l'Institut Ramon Llull i acomplir l'acord unànime dels grups d'aquesta cambra, manifestat en la Resolució aprovada el passat 21 d'abril, sobre política cultural? Quin és el capteniment del vostre Govern sobre la relació que hi ha d'haver amb el Govern amic vostre de l'Estat amb relació a la participació d'aquest

en l'Institut? I finalment, com pensem abordar l'ampliació contemplada als estatuts per obrir-lo a d'altres institucions de govern de les terres de parla catalana i amb quin calendari?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les iniciatives de promoció exterior del fet cultural català són una de les prioritats per al nou Govern de la Generalitat de Catalunya. Vivim en un món global, on han desaparegut les distàncies geogràfiques, però on persisteixen les desigualtats socials i culturals. Creixerem en saviesa i coneixement i deixarem de ser només un gran mercat si ciutadanes i ciutadans sabem compartir aquests coneixements, si sabem compartir projectes culturals a fi de cooperar i de conèixer-nos millor.

Una cultura com la nostra necessita impuls per fer-se sentir i, al mateix temps, necessita, més que qualsevol altra, la relació internacional per frenar les tendències a tancar-se i a fer-se petita. En l'àmbit de la projecció exterior de la política cultural catalana, ens proposem resituar les accions, les prioritats i el flux d'intercanvis i de mercats, de forma molt especial amb totes i cadascuna de les comunitats autònomes i en el marc d'Europa, de l'àmbit de la Mediterrània i de l'Amèrica Llatina.

La Generalitat de Catalunya compta actualment amb diversos instruments per poder dur a terme polítiques de projecció exterior de la cultura. La primera tasca en què estem treballant és precisament la redefinició dels objectius d'aquests instruments, a fi que esdevinguin elements complementaris d'una política global, i no com fins ara, que treballaven de forma poc coordinada, amb la consegüent superposició d'actuacions i, per tant, provocant una manca de rendibilització dels recursos humans i dels recursos econòmics. Enfront de la política cultural portada fins ara, d'actuacions aïllades, estem treballant per elaborar projectes que consolidin lligams més estables de relació internacional, que facilitin el flux de la nostra producció cultural i de les nostres indústries culturals. Ens proposem trobar socis estables per desenvolupar projectes que tinguin continuïtat, ja que volem defugir actes culturals d'aparador. La via d'exhibició de realitzacions puntuals passarà a segon nivell.

D'altra banda, un dels nostres reptes pel que fa a la promoció de la cultura, molt especialment a l'exterior, és que les noves tecnologies de la informació i de la comunicació entrin en el món de la cultura, no tan sols com a instruments, sinó com a vehicles i aparadors de les noves produccions culturals. Parlem dels que considerem en aquests moments els principals instruments que té actualment el Departament de Cultura per desenvolupar la seva política exterior.

Pel que fa a l'Institut Català d'Indústries Culturals, hem iniciat la seva renovació i revitalització, ja que és l'instrument punta de llança de la promoció exterior de les nostres indústries culturals.

En l'inici del segle XXI, l'eclosió dels consums culturals massius és una realitat indiscutible. Entre les raons que ho fan possible, cal tenir en compte els increments generalitzats de la renda disponible, major temps lliure, facilitat per disposar d'aparells de reproducció de continguts culturals domèstics, noves tecnologies aplicables a la creació de nous i més econòmics formats multimèdia, etcètera. Tot plegat, genera un mercat potencial a què s'adaptin perfectament els sistemes de màrqueting propis dels consum de masses. Catalunya no escapa pas a aquesta realitat; prova d'això és que els índexs de consum cultural creixen anualment de manera significativa, però cal assenyalar que aquest creixement es farceix majoritàriament de productes creats, produïts i sovint distribuïts per empreses no catalanes.

La promoció d'un empresariat català, capaç d'endinsar-se en les dinàmiques dels processos culturals de caràcter industrial, esdevé una peça important per a la nostra vida cultural i un objectiu polític de primer ordre, tant per adquirir fortalesa estructural en l'àmbit de la cultura com per assegurar quotes majors de cobertura de mercat. Exportar, crear espais d'hegemonia productiva i esdevenir referents creatius a nivell internacional són conseqüències implícites d'aquest plantejament. En aquest sentit, ens proposem no tan sols afavorir l'exportació de productes culturals, sinó promocionar la difusió de la nostra manera d'entendre la cultura en totes les seves expressions.

L'Institut Català d'Indústries Culturals treballarà per contribuir a alliberar progressivament les àrees de promoció cultural pública de la pressió inevitable a què les sotmeten els processos de transformació empresarial i industrial, permetent-los destinar els seus recursos a activitats indèstriament públiques, com són la formació, el suport als processos creatius innovadors, les iniciatives socioculturals o el manteniment d'establiments de referència cultural en el camp de la lectura pública, el patrimoni o les arts.

Destaco que estem posant en marxa de manera definitiva i amb una ambició renovada Catalan Films, per promoure internacionalment l'activitat audiovisual produïda a Catalunya, impulsar les coproduccions i cercar noves vies de finançament. I també que estem impulsant processos de concentració empresarial en el terreny de la distribució de productes, i de manera especial en el terreny audiovisual i musical. La creació d'una distribuïdora que agrupi les discogràfiques independents catalanes o projectes similars en sectors específics de l'audiovisual, com l'animació, en són alguns exemples que ja hi estem treballant.

Pel que fa a l'Institut Ramon Llull, l'Institut ha de liderar la difusió i promoció internacional de la cultura catalana. L'Institut Ramon Llull ha de ser la salvaguarda de la memòria de la cultura catalana, divulgant-la pel món, aparador de la creativitat cultural present i valador de la formació a l'exterior de creadors i artistes.

L'objecte del treball de l'Institut és, doncs, la cultura catalana en tots els seus àmbits o disciplines: llengua, ciència, humanitat i arts.

Fins ara, l'activitat de l'Institut Ramon Llull s'ha centrat principalment en la promoció de la llengua, mitjançant l'organització a l'estranger de cursos en català, i en la participació en fires editorials. La difusió i promoció de la llengua catalana són tasques prioritàries de l'Institut Ramon Llull, però no exclusives. Evidentment, el català no té les vies de promoció internacional que té el castellà; correspon als governs dels països de parla catalana la responsabilitat, en primera instància, d'impulsar aquesta difusió.

Per cobrir els objectius assenyalats, es necessiten tres coses: ampliar les bases institucionals de l'Institut Ramon Llull, concentrar i coordinar la política de promoció cultural exterior.

L'Institut Ramon Llull és compartit en aquests moments per Catalunya i Balears. El futur passa per incorporar-hi el País Valencià, Aragó, Andorra i, en lògica d'euroregió, la Catalunya Nord. Per fer possible això, caldrà plantejar uns nous estatuts, que permetin que l'Institut es doti amb un més alt grau d'autonomia, a fi de garantir que en el futur l'Institut no es vegi condicionat per les diverses conjuntures polítiques.

L'Institut ha de ser un instrument àgil i participatiu, on es compti amb la societat civil. Per això, el nou Govern ha assumit en primer lloc la responsabilitat d'actualitzar els pressupostos i renovar les estructures de l'Institut, per poder reiniciar una nova etapa de l'Institut basada en dos pilars: una gestió més potent, amb més mitjans, més ambiciosa per al món de la cultura, i una refundació de l'Institut Ramon Llull per obrir-lo a tots els territoris de llengua catalana i parla catalana, i també a la societat creadora, amb l'objectiu de reforçar-ne les potencialitats.

El dia 17 de maig, tot just en acabar la darrera reunió de direcció de l'Institut Ramon Llull, vam assumir públicament que a mitjan de juny, prèvia presentació als òrgans de direcció i de participació de l'Institut, donaríem a conèixer el programa d'activitats pel 2004.

Vull remarcar –i acabo– també que ens hem compromès de forma immediata a l'assumpció de la presència catalana com a convidada d'honor de l'edició d'aquest any a la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara, de Mèxic. Aquesta Fira és una oportunitat excepcional no tan sols per a la projecció exterior de la nostra literatura, sinó també de la nostra cultura en general. En aquest sentit, la primera actuació que hem fet ha estat aprovar una dotació pressupostària específica per poder concretar la nostra participació. Voldria remarcar que l'anterior Govern no tenia cap pressupost assignat a la Fira i, per tant, no existia cap acord en ferm.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Riera i Pairó, per a la rèplica.

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, gràcies per recordar-nos quins eren o quins són els principis fundacionals de l'Institut Ramon Llull, quins eren els objectius i continuen sent els objectius de l'Institut Ramon Llull; gràcies, però realment ja en teníem coneixement, perquè precisament va ser el Govern de Convergència i Unió qui va fer possible la creació, els principis fundacionals i el document marc que va moure tot aquest Institut.

En qualsevol cas, consellera –i la interpellació, en la primera intervenció que he tingut, anava en aquest sentit–, jo crec que ni vostè ni el seu Govern es poden conformar amb una situació com l'actual; que la cultura catalana i la llengua catalana no es poden quedar complagudes amb aquesta manca de consens que hi ha dintre de l'Institut, per més que ens digui el Govern que d'aquí al mes de juny..., primer va ser el mes de març, després de les eleccions generals. Ara sembla que serà el mes de juny. Vés a saber si serà més enllà, el mes de setembre o octubre, o l'any vinent.

El que passa és que hom té la impressió, consellera, que darrere de tot això no hi ha una incapacitat per aconseguir aquest consens amb les institucions del Govern balear, sinó que el que hi ha és una situació molt més greu, i és allò que jo en deia, en la primera intervenció, una «manca de convenciment» en la missió i les tasques que ha de portar l'Institut a terme. I li'n posaré dos exemples, només.

El president de la Generalitat, el senyor Pasqual Maragall, en una entrevista periodística, va dir que si les decisions s'han de prendre –amb referència a l'Institut Ramon Llull– per consens de dos és més difícil que si ets un. (*Rialles.*) Evidentment, entenem que sempre que hi ha d'haver consens hi ha d'haver dues persones. Ara bé, també és cert que és molt més difícil posar-se d'acord un que no pas dos, perquè un s'ha de posar d'acord amb ell mateix, cosa que quan hi ha un desdoblament de personalitat és impossible de poder-ho fer.

Un altre exemple. (*Remor de veus.*) Avui, el senyor Xavier Folch, que és el director per a Catalunya de l'Institut Ramon Llull –nomenat, ja ho hem dit, en absència d'una de les parts en l'Institut–, deia textualment –i és tret del dossier de premsa d'avui–, diu: «Mantindrem i desenvoluparem els objectius de creació de l'Institut Ramon Llull, però no volem renunciar a promocionar també la literatura d'autors catalans que escriuen en castellà, d'acord amb l'Institut Cervantes.» Ens sembla que aquesta és la veritable raó de tot plegat, perquè el que s'està produint o s'està intentant produir és una desnaturalització d'aquest Institut Ramon Llull, per aconseguir, contribuir una vegada més a la desnacionalització cultural. (*Persisteix la remor de veus.*)

I vostè, vostè, consellera, ha acusat l'anterior Govern d'inerència o d'inerentivitat, de tenir l'Institut paralytitzat. Miri, només li'n posarem un exemple. L'Institut Ramon Llull es crea –ja ho saben vostès– el febrer del 2002, el febrer del 2002 es va aprovar en aquesta cambra, el 13 de febrer, per unanimitat dels grups; el 12 de febrer ho va fer al Parlament balear per assentiment conjunt, i després va anar a Madrid. Però el primer direc-

tor va ser el mes de juliol; un any i mig, just i comptat. Decisió política de creació i constitució de l'Institut; signatura del conveni; consens dels tres parlaments; aprovació dels estatuts; constitució del Patronat; nomenament de director; creació de les àrees i nomenaments dels directors d'àrees; atribució de competències, i assoliment d'aquests objectius. (*Remor de veus.*) Cinc mesos. Incapacitat per nomenar director; impossibilitat d'assolir un mínim consens; paralytització total del funcionament; bloqueig de les àrees; dimissions d'alguns patrons, i amenaça de trencament. Aquest és el panorama, senyora consellera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Miri, de la paraula «consens» en poden dir moltes coses, però el que no se'n pot dir és que sigui el mateix que paràlisi, bloqueig, etcètera.

Miri, jo li faré un repàs, com ha fet vostè. (*Remor de veus.*) En primer lloc, li voldria reconèixer..., voldria que vostè reconegués que aquest Govern, el Govern anterior, el de Convergència i Unió, no va aconseguir, desgraciadament, constituir el Consorci fins que a les Balears no va haver-hi un govern de progrés. (*Forta remor de veus.*) Primer punt.

Segon punt, que quedi molt clar que tota aquesta llista..., el Govern de progrés i el Govern català, però va ser el Govern de progrés el responsable de l'Institut Ramon Llull des que es va constituir fins al maig, quan van haver-hi les eleccions, des que...

El president

Senyora consellera..., senyora consellera...

La consellera de Cultura

...des que van haver-hi les eleccions de maig, quan el Govern català es va fer càrrec del Consell de Direcció, i, com que governaven aquí recolzats pel PP i havia canviat el Govern a les Balears, vostès que, per primera vegada, eren responsables de l'Institut Ramon Llull, segurament perquè saben fer molt bé el consens, no van reunir ni una sola vegada el Consell de Direcció. I, vostès, el director que hi havia, d'una forma no il·legal, però sí irregular, sense reunir el Consell de Direcció, varen nomenar un nou delegat de les Illes Balears, no van aprovar el pressupost del 2003, ni una línia d'actuacions del 2003. Mentre Convergència i Unió va ser responsable de l'Institut Ramon Llull no es va reunir ni el Patronat, ni el Consell de Direcció, i el 2003 el director va disposar d'uns set-cents milions de pessetes per gastar sense haver aprovat pressupost i sense haver aprovat línia d'actuació. Aquesta és la paràlisi que jo defineixo. (*Remor de veus.*)

Quan nosaltres vam entrar al Govern, la paràlisi –la paràlisi– va ser substituïda per un bloqueig. I vostès

estan acusant aquest Govern de manca de consens, i m'agradaria que analitzéssim quina ha estat la línia política dels seus socis de govern en els dos últims mandats a les Balears en política de llengua.

El primer que van fer va ser tancar Som Ràdio, l'única emissora en català a les Illes Balears. (*Remor de veus.*) Immediatament van fer les normes..., li ho dic perquè potser vostès no van reunir el Consell de Direcció, per una part, perquè estaven aquí governant amb el recolzament del Partit Popular, i, per altra part, perquè mentre no es fan reunions no es fa res. El consens és molt fàcil.

Però nosaltres tenim la responsabilitat de tirar l'Institut Ramon Llull endavant. Miri, els fracassos també els els puc llegir, els els puc anomenar: a part de totes aquestes irregularitats i de no tenir un pressupost aprovat, tampoc va participar..., no ha entrat al País Valencià. A l'Institut Cervantes, va haver-hi una promesa del senyor Piqué de fer-hi una aportació, i tampoc.

Bé. Amb tota aquesta situació vostè comprendrà que aquest Govern tenia, primer, l'obligació de posar al dia els pressupostos i l'obligació, sobretot, d'agafar la responsabilitat de la Fira de Guadalajara, que abans ja he explicat l'important que és, perquè el director s'havia compromès sense tenir pressupost, sense que hi hagués un consens del Consell de Direcció i, a més a més, sense pressupost adjudicat.

Aquesta era la situació que nosaltres hem redreçat i que seguirem tirant endavant. I buscarem el consens de tothom, perquè hi creiem tant o més que vostès. Perquè vostès no tenen, ja els ho he dit moltes vegades, l'exclusiva ni del dir molt bé de les institucions, i les institucions..., sap com se les estimen un govern i un poble, les institucions? Treballant.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Luna..., alguna qüestió que se'ns hagi escapat? (*Veus de fons.*) Allusions, a qui? (*Rialles.*) Perdó, perdó...

El Sr. Luna i Vivas

La senyora consellera ha fet menció al Partit Popular reiteradament...

El president

No, senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...i al senyor Piqué, en concret.

El president

Així, ara anem bé. Té la paraula per un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies. Miri, senyora consellera, vostè el que no pot és escampar. I escampar, sap què vol dir? Escampar les responsabilitats que vostès tenen, perquè el

Partit Popular i també Convergència i Unió han estat capaços d'arribar als acords que vostè, amb poc temps com a consellera, ha desfet.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyora consellera...

La consellera de Cultura

Recordar simplement al senyor Piqué, tot i que no consta en acta, perquè ni tan sols a l'única reunió del Patronat amb aquest pacte no s'ha aixecat ni acta, però sí que és públic i notori que va prometre 400 milions de pessetes per a l'Institut Ramon Llull i de moment no n'ha arribat ni un.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre..., perdó.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral (tram.300-00398/07)

Perdó, perdó..., el novè..., (*remor de veus*) M'he saltat un punt... (*veus de fons*) Sí, sí..., efectivament, el vuitè. El que passa és que com que hi ha hagut la interpellació d'abans que ha saltat...

Ara la que toca és, doncs, la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, benvolguda consellera, jo també vull parlar de cultura, i espero que ho farem en un altre clima i en un altre ambient.

Ara volem parlar de teatre, sobretot, però no només de teatre; volem parlar també d'arts escèniques i de la feina que tenim pendent al nostre país, ple de creadors, però on no s'ha recolzat la creació; un país ple d'espectadors, però on no s'ha ensenyat a mirar o a llegir els escenaris. Per tant, volem parlar de teatre, sí, de petit format, de gran format, intermedi, però sense oblidar-nos de la dansa, de les arts de carrer, del circ, del mim o de les titelles, de les arts, en definitiva, que tenen a veure amb els escenaris fins i tot quan els escenaris són el mateix carrer.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Vostè sap, senyora consellera, que és un àmbit complex, perquè abraça un gran nombre de sectors, de professionals diferents, de tendències contraposades, de necessitats diferents en territoris distints i perquè cadascú ho fa a partir de la pròpia realitat. Alhora, vostè també és conscient que la nova etapa política que s'ha engegat a

Catalunya des de les darreres eleccions al Parlament, i que ha significat un canvi de majoria i també d'ideologia en el Govern, ha generat també a la gent del món cultural, com en poques, expectatives, esperança i alhora voluntat de compromís i també de complicitat.

La demanda és clara: redreçar la política cultural feta fins ara al nostre país; iniciar una nova etapa que compati amb el diàleg com a eina bàsica i que, de forma meditada, perquè no valen les precipitacions, però també ferma, perquè ara hi ha la voluntat política necessària per fer-ho, iniciï una nova etapa cultural, desplegant una política d'equipaments, de serveis i programes de proximitat cultural amb l'objectiu de la creació i la diversitat i des d'una perspectiva de reequilibri territorial, participació i consens, i, permeti'm que ho digui, consens de debò. Una política que relligui el món de la cultura amb l'educació i l'ensenyament i que tingui la voluntat d'accentuar el valor de la cultura com a factor de cohesió social.

És per tot això que al nostre Grup Parlamentari li interessa conèixer quins són els seus plans immediats d'ara per treballar a llarg termini; quines són les línies que orientaran la nova política cultural, que esperem a partir ara, amb relació a les arts escèniques. Ens interessa que, des del seu Departament, planifiquin avui perquè puguem veure els resultats demà i també ben aviat.

Creiem que és molta la feina que cal fer, i per això volem centrar-nos en tres grans aspectes amb relació a les arts escèniques: la formació, la creació, amb els equipaments i la programació com un recurs més, i la projecció. I, alhora, creiem que només és possible donar-hi suport des d'un compromís veritable, amb la descentralització cap a l'equilibri territorial i amb la participació.

Aturem-nos, com deia, un moment en la formació. L'ensenyament artístic a Catalunya té una forta tradició, però al llarg dels anys no ha estat ben articulad, ni ha tingut el suport necessari. Tenim un instrument únic i amb unes enormes potencialitats, que és l'Institut del Teatre, però hem de ser capaços d'una vegada per totes de donar-li la ubicació, el reconeixement i la dimensió que requereix.

L'Acord de govern ja estipula el traspàs a la Generalitat de Catalunya, i en aquest procés cal la total coordinació i complicitat del Departament d'Ensenyament, del d'Universitats i del Departament de Cultura, per tal de dissenyar l'oferta general d'ensenyaments artístics a tot el país. Ha d'existir una oferta formativa central que doni resposta a les necessitats de totes les disciplines, però també ha d'existir una oferta adreçada al teixit creatiu no professional i arran del territori. I aquesta oferta només és abastable a partir de l'oferta que ofereixen els equipaments escènics de territori, integrats en l'oferta global, evitant la desconexió i sovint les duplicitats actuals.

Un altre gran repte que té al davant el seu Departament és la formació dels espectadors. No podem renunciar a perdre un públic que coneixi els llenguatges escènics, i, per tant, que tingui capacitat de crítica i criteri. Avui, nens i joves coneixen el llenguatge audiovisual, però, saben llegir o entendre el teatre?, saben interpretar de què parla un mim? Cal un públic que tingui elements

per entendre i gaudir i que no reclami només els mateixos personatges, les mateixes cares, veus o velocitats que ja veiem a la televisió, al cinema o al videojoc. L'objectiu és que hi hagi espectadors crítics, que exigeixin cultura i no mer entreteniment.

I, per tant, el gran pacte a fer és amb el món de l'educació formal, amb l'escola, però també amb l'educació no formal, i aprofitar així el teixit associatiu divers i plural del nostre país per establir programes, per a la recerca de nous públics, i donar-los les eines per conèixer i interpretar els llenguatges.

Però a més a més de la formació són claus la creació, la programació i l'estat dels equipaments. A la darrera temporada més de dos milions d'espectadors han passat per les sales catalanes, i això és un bon senyal, però no podem caure en el cofoisme. La realitat és que l'accés de la ciutadania al teatre no és pas uniforme, ni en el territori, ni en els sectors, i, a més, el teatre en català perd espectadors.

Caldria que ens preguntéssim quin és el públic que s'acosta als escenaris, però sobretot caldria saber els motius del que encara no ho fa. Canviar aquesta tendència comença per la formació de professionals i públic, com acabem de dir, però depèn sobretot d'una aposta per l'extensió territorial i passa per l'establiment d'un sistema nacional d'arts escèniques en territori, els equipaments i en continguts, que posin xarxa a la formació, la creació i la programació i, també, a la difusió, i sense oblidar el carrer com a espai públic, que obri de bell nou l'espai urbà com un espai de l'escena pública de l'art de carrer.

Estem convençuts que disposem, amb pocs canvis, dels espais i recursos suficients per a bastir aquest sistema territorial, comptant amb les infraestructures de què els territoris ja disposen i que caldrà concretar amb el consens dels sectors, els compromisos i la voluntat dels municipis. Un sistema que ha de basar-se en una xarxa de distribució de les arts escèniques perquè les produccions circulin, i que ha de ser garantia de proximitat, de servei públic, de qualitat i de millora dels rendiments i la projecció, en benefici dels professionals i dels diferents públics a mitjà i llarg termini. Una xarxa, sí, però on no tots els equipaments han de tenir el mateix paper. Cal, per exemple, que el TNC esdevingui realment un veritable teatre nacional de Catalunya, amb la vocació de formar part de la xarxa del territori i, per tant, produint, però també exhibint, producció d'altres equipaments, i que, alhora, aquests grans equipaments nacionals juguin un paper fonamental fent de capçalera del sistema territorial, que les sales municipals han d'acabar de completar.

Però ha de ser una xarxa també de centres de recursos escènics, és a dir, aprofitar aquests espais que ja existeixen, sovint des de fa molt de temps, a les nostres ciutats i pobles, generalment amb el suport municipal al darrere, com a espais i sales, i dotar-los dels recursos necessaris perquè permetin la formació de nuclis estables de producció escènica. Uns espais que han de servir d'escenari, però també de taller, d'auditori, d'aula o de sala d'assaig. I aquest ha de ser el millor suport als artistes per crear, per exhibir o per millorar.

Però les arts escèniques també tenen pendent una aposta decidida per a la projecció internacional de la producció i els espectacles fets a Catalunya. Una projecció que ha de tenir als Països Catalans un primer espai de referència i proximitat, perquè compartim llengua i cultura, però on no pot aturar-s'hi.

Nosaltres no volem fer referència a quins són els instruments generals, i que ja han estat motiu de l'anterior interpellació. Nosaltres creiem que la projecció passa per reforçar les coproduccions, incentivar i donar suport a les estades a l'estranger i de professionals de fora aquí, i augmentar la presència en fires i festivals internacionals.

Cal definir clarament el mapa d'aquests esdeveniments a Catalunya, per tal de racionalitzar els esforços i prioritzar tant la projecció de les nostres companyies i creadors com conèixer les projeccions i produccions foranes. Igualment, no podem oblidar que cal fer més visible entre nosaltres la creació feta a casa nostra, ja que, no només per reconeixement de la funció social de la cultura, sinó per tradició, qualitat i innovació, s'ho mereix. Ens convé per al món de la cultura, però sobretot perquè un país petit com el nostre no es pot permetre el luxe de perdre els seus homes i dones de ciència, però encara menys perdre la gent que crea, que és capaç de fer aflorar sentiments i consciències o d'atjar la crítica al poder i la irreverència.

Deia a l'inici que només un compromís amb l'equilibri territorial i la participació farà possible i veritable un canvi en la política adreçada a les arts escèniques; un canvi que és urgent i que és esperat pel sector. Ara cal començar la feina.

Jo, ara ho vull deixar aquí. Crec que hem fet referència a bastament a la necessitat de donar un tomb a les accions adreçades a l'equilibri territorial, i espero poder referir-me més breument després a la participació.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació formulada, té la paraula l'honorable consellera de cultura, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, li agraeixo l'oportunitat que m'ofereix amb aquesta interpellació de poder fer esment d'allò més destacat que ens proposem fer des del Govern pel teatre i les arts escèniques en general.

Comparteixo tot el seu discurs, o quasi bé tot, i, per tant, doncs, intentaré parlar en el concret del que pensem desenvolupar. Podria dir que especialment tot el que fa referència als ensenyaments artístics, i que espero que impulsem una Llei, doncs, que faci possible aquest canvi de departaments.

Comparteixo, com li he dit, aquest discurs, i voldria remarcar que el conjunt de les polítiques d'arts escèniques a què vostè ha fet referència, totes elles s'emmarquen dintre de l'horitzó futur del 2005. El consell de la

cultura i de les arts, que s'aprovarà per llei dintre del 2005, serà el que haurà de garantir la participació i l'autonomia del món de la cultura des d'una concepció de modernitat, i, per tant, tot allò que fem amb referència a les arts escèniques compartirà objectius estratègics amb el consell de la cultura i de les arts.

D'acord amb el que es desprèn del punt 7 de l'Acord de govern, apostem per una nova política de suport a la creació i la difusió de les arts escèniques, que suposarà en un marc coherent, la concreció de la tasca del Teatre Nacional i del Teatre Lliure, la definició de les funcions de nous centres de suport a la creació i producció artística en el territori, i la consolidació d'una xarxa d'equipaments escènics en el context del Pla d'equipaments culturals. Aquestes són les línies bàsiques de la política d'arts escèniques.

El Teatre Nacional de Catalunya ha d'esdevenir l'equipament referent de qualitat i de prestigi de les arts escèniques catalanes. Els àmbits prioritaris d'actuació del Teatre Nacional de Catalunya seran: atendre el repertori nacional, estatal i universal; ser el teatre referent que marqui estil i tendències en matèria d'arts escèniques a nivell nacional i internacional, atenent de forma especial a la nova creació escènica; ser un centre de difusió de teatre i dansa de gran qualitat que es produeixi a Catalunya, a la resta d'Espanya i a Europa; ser un element actiu i determinant per fer actives les xarxes territorials, i ser un element actiu en les polítiques d'ajut al sector que estableix el Departament.

Qualsevol intent de reformar l'actual política pública envers el sector teatral, ha de replantejar-se la consolidació del Teatre Lliure. Pel que fa al Teatre Lliure, aquest Govern considera imprescindible el reconeixement a una realitat associativa que ha crescut amb la complicitat de les administracions públiques, i, per tant, els compromisos respecte a l'equipament hauran de passar per la col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona.

Des del Departament estem col·laborant ara en la definició del nou contracte programa basat en l'encàrrec que les administracions han fet al Teatre Lliure. Aquest Govern té l'ambició que Catalunya sigui considerada en el futur com un dels centres creadors de continguts en les arts escèniques dins de la Unió Europea i de l'Estat espanyol. Les polítiques d'arts escèniques han d'abastar totes les diferents expressions teatrals –teatre, dansa, circ–, com molt bé ha dit, tot i que cada llenguatge artístic pugui tenir unes condicions i unes necessitats específiques.

De la mateixa manera que una bona política de les arts escèniques ha de tenir en compte el desenvolupament de totes les seves disciplines, ha de tenir en compte totes les seves dimensions: la creació, la producció, la difusió i la promoció. Persegüim un doble objectiu: dinamitzar la capacitat de creació i innovació i crear públic. Volem que la nova política d'arts escèniques col·labori a generar ocupació de forma creixent, per l'increment i millora en l'oferta i per l'increment i l'exigència en la demanda.

M'agradaria comentar a grans trets les principals accions que estem desenvolupant des del Departament.

Accions per a la creació. Les accions per a la promoció i creació d'una nova literatura dramàtica que s'havien portat a terme tant per part del Departament de Cultura com del Teatre Nacional, anys anteriors, eren actuacions poc coordinades i, per tant, els esforços esmerçats havien resultat poc eficaços. La nova etapa que afrontem vol avaluar el que s'ha fet, analitzar els resultats i prendre mesures adequades per fomentar la creació en les arts escèniques. En concret, proposem estimular la creació establint un programa conjunt amb el Teatre Nacional de Catalunya, les sales alternatives i els teatres i els centres de producció del territori, i d'autors residents, i donar ajuts i tracte específic a les creacions literàries que ho siguin de textos teatrals.

Accions per a la producció. Establir des del Departament de Cultura línies prioritàries de la política pública d'arts escèniques mitjançant una convocatòria anyal, a fons perdut, per a aquelles iniciatives que es comprometin amb les línies prioritàries públiques de suport a la creació. Estem establint, des de l'Institut Català d'Indústries Culturals, uns ajuts amb crèdits de baix interès, que s'atorguen mitjançant un sistema d'ajuts automàtics, en funció d'uns criteris objectius i objectivables, acordats amb el sector, necessaris per a les empreses teatrals que vulguin produir.

Ampliar el nombre de teatres públics amb producció pròpia. Aquests seran el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i els teatres del territori amb centres de creació.

Consolidar el mapa de festivals, com una eina bàsica per articular la creació amb la producció. Ens proposem superar la mera exhibició per potenciar l'intercanvi entre creadors i productors. En aquest sentit, Sitges ha de ser el referent del teatre de creació contemporani. Aquest intercanvi pot aconseguir també facilitar l'accés dels joves creadors al mercat més professionalitzat.

Per exemplificar la importància de la realització de fires i festivals de les arts escèniques, voldria fer esment de la Fira de Tàrraga, que ha esdevingut en poc temps una de les millors plataformes d'expressió del teatre al carrer i de carrer.

Accions per a la difusió. Acostar l'oferta de les arts escèniques al conjunt de la població a través d'uns circuits. La programació que s'inclourà als circuits tindrà present tant l'oferta privada com la pública. Aquest circuit sempre estarà obert a noves propostes d'espectacles. En definitiva, tal com diu l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres en el seu punt 6, apostem per una àmplia descentralització que permeti assegurar una densitat cultural equilibrada en el territori, amb serveis i equipaments a l'abast de tothom, a partir de l'aplicació dels principis de subsidiarietat i equilibri territorial.

Quant a la promoció, facilitar el coneixement de l'oferta i accés als espectacles; promoure dintre del nou conveni en curs la implicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, així com de la resta de mitjans de comunicació públics locals, per facilitar el coneixement de l'oferta; aconseguir establir un programa de teatre obert amb l'objectiu de difondre una oferta regular d'arts escèniques, utilitzant tots aquells espais polivalents, aprofitant també d'aquesta manera les oportunitats que

ens ofereixen les noves tecnologies per facilitar l'accés als espectacles escènics a tots aquells ciutadans que tinguin dificultats per desplaçar-se a presenciar espectacles.

No vull acabar la meva intervenció sense fer un repàs d'algunes mesures que aplicarem al món de la dansa. En aquests moments estem treballant per crear un espai de referència per a la dansa que permeti així tenir un espai de programació estable i de qualitat.

Pel que fa als programes de residència, estem fent una aposta per augmentar-los i des del Departament també estem estudiant la possibilitat que els contractes programa amb el sector de la dansa tinguin una més llarga durada –d'uns tres anys, en principi.

Ho deixaria aquí. I si li sembla, doncs, en el torn de rèplica, podem seguir parlant-ne.

Gràcies, senyor president, senyora diputada.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera. El torn de rèplica, vol formular-lo la senyora diputada? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Celebro que vostè hagi començat parlant de participació, senyora consellera –jo volia fer-hi referència també–, i que vostè hagi parlat de participació i del consell de les arts.

Aquesta cambra ja s'ha manifestat, fa molt poc, a favor de la importància d'impulsar, amb aquest màxim consens polític i també social, amb el possible..., amb el màxim consens possible, deïa, polític i social, la creació d'un consell de les arts. I aquest consell, al nostre parer, només tindrà sentit si és un veritable espai de participació. Ja tindrem temps de referir-nos a quins són els objectius i les funcions d'aquest consell, però ja des del seu procés de creació ha de ser un procés participatiu, i aquesta cambra hi està amatent, i ha de ser-ho també per a tots els col·lectius i agents implicats, en el que ha de ser possible el diàleg i el debat, però un consell que també ha de fixar les orientacions i l'impuls de les polítiques públiques. Nosaltres esperem poder-ne parlar més en aquesta cambra, i de ben segur coincidirem en aquesta direcció.

Deixi'm que faci també un parell de reaccions al que vostè ens ha comentat, per dir que ens sembla positiva l'estratègia que vostè planteja quan parla de formació, de creació o fins i tot d'exhibició a l'hora de plantejar l'estratègia com el treball en xarxa o fins i tot en circuits. És aquest probablement el camí que no s'ha fet i el camí que cal fer, aprofitant el que ja existeix, que és molt; recursos públics, que hi són, però també iniciativa privada.

I ens ha agradat sentir quan ha parlat del tomb que cal que faci el Teatre Nacional, perquè pensem que un dels temes pendents que ha de tenir aquest teatre de capçalera del nostre país és el de recuperar la dramaturgia catalana o aquells autors, per citar-ne alguns de prou

significatius, com Brossa, Espriu o Pedroló que mai han estat programats. Ens sembla que el teatre de capçalera del país ha de fer-hi referència.

D'altra banda, vostè també ha citat diverses vegades l'Acord de govern, o, en la seva intervenció, ha mencionat l'orientació del seu propi Departament, i ja li dic que també té el suport, com a mínim, de la majoria d'aquesta cambra, i que tot va en una mateixa línia. Per tant, el que li demanem és que aquestes línies i estratègies es vegin reflectides al més immediatament possible perquè aquella gent que no ha parat de crear i no ha parat d'exhibir i no ha parat de formar-se trobi aquesta nova sensibilitat en el seu fer de cada dia.

Deixi'm que acabi només citant gent que treballa en el món de l'espectacle des de fa anys, i que l'any 98, en les primeres jornades de reflexió i debat «Per una nova etapa de les arts escèniques a Catalunya», deien... –i dic 98, perquè ja fa uns quants anys que ho tenien clar–, deien que «com a bé públic, el teatre ha de ser tractat amb una visió territorial que abasti d'una manera equilibrada el conjunt del país; lògicament, la preservació i la promoció d'aquest bé públic passa per atendre'l en tota la seva complexitat, encarant-lo com una realitat que, a més a més, de cultura i esbarjo, genera articulació social i identitat nacional». Només dir-li que amb aquesta vocació i amb aquesta orientació tindrà el nostre suport.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera..., té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Gràcies pel seu suport. I, evidentment, com vostè deia molt bé, doncs, mentre elaborem el Pla d'infraestructures territorials, el Pla cultural, el que creiem que s'ha de fer és aprofitar el que ja tenim i crear aquests circuits, perquè això ja ens possibilita tirar endavant les línies que marca, que hem marcat amb l'Acord tripartit, les línies, doncs, a nivell de teatre, música i dansa.

Solament aprofitaré perquè no he parlat del teatre de carrer, que moltes vegades n'hem tingut ocasió de parlar-ne. I voldria destacar que creiem que en aquest moment, doncs, està passant per un moment amb molt bones expectatives, i que es proclama la necessitat que les institucions prestin una renovada atenció a aquesta disciplina.

I, arribats aquí, la manera més immediata d'incrementar l'atenció sobre el teatre de carrer, creiem que és subratllant el lideratge d'una referència no només existent sinó coneguda internacionalment com és la Fira de Tàrraga. En plantejar-nos la necessitat de millorar l'atenció al sector d'arts de carrer, sembla aconsellable no dispersar esforços, i si la Fira de Tàrraga en té la voluntat, el més positiu creiem que seria potenciar al màxim aquesta referència que ja tenim i fer-la realment el centre motor d'aquest camp. He volgut explicitar-ho, perquè, doncs, no ho he pogut fer abans. I evidentment, doncs, hem parlat del consell de les arts, hi ha una persona i un equip encarregat de donar les primeres passes

i estic convençuda que tindrem, jo ho espero, la unanimitat d'aquest Parlament perquè el 2005 pugui ser una realitat i que tiri endavant aquest Consell.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de medicaments (tram. 300-00324/07)

Correspon ara substanciar el punt número 10 de l'ordre del dia, atès que anteriorment ja hem efectuat la substanciació d'interpel·lació senyalada com a número 9. I aquesta, que correspon a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de medicaments, ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per exposar-la té la paraula l'illustre senyor diputat Uriel Bertran.

El Sr. Bertran i Arrué

Hola, bona tarda. Bé, gairebé en la intimitat que ens dóna aquesta cambra, farem la interpel·lació. Jo l'havia presentat sobre la política de medicaments, però crec, doncs, que amb els esdeveniments d'aquestes últimes setmanes i, sobretot, doncs, els debats que han sorgit al voltant dels mitjans de comunicació, val la pena, doncs, que fem un enfocament més global sobre tot el model de finançament de la sanitat catalana, on, evidentment, els medicaments tenen una importància gran, el que és la despesa en medicaments, però hi ha altres variables també molt significades, no?

Afortunadament, com deia, el debat sobre el finançament de la sanitat catalana i de la Generalitat en general ha aflorat a la llum pública aquests dies. Ja era hora que els discursos triomfalistes que sobre el model de finançament ens havia fet l'anterior Govern s'acabessin i que afrontéssim com a país la crua realitat que representa la dependència política i econòmica.

Aquest debat, doncs, té la seva vessant positiva pel sol fet d'existir, per la transparència que comporta conèixer exactament els comptes de la Generalitat de Catalunya, però, malauradament, té també una vessant negativa per la gravetat de la situació actual, que vostè coneix molt bé. Tenim un deute, la Generalitat de Catalunya, de 18.000 milions d'euros, dels quals 3.000 corresponen al que és estrictament la sanitat pública, però, també, com vostè sap no només hi ha aquests 3.000 milions de deute, hi hem de sumar també els 1.500 milions de la sanitat concertada, que depèn bàsicament dels recursos públics, i uns 800 milions d'euros que representaria la capitalització de les infraestructures dels hospitals de l'Institut Català de la Salut, a més d'aquell deute històric de la Seguretat Social d'alguns hospitals. Estem parlant, doncs, d'uns 5.000 milions d'euros de deute global del sistema sanitari, una xifra que realment és esfereïdora.

Vint-i-tres anys de pors, d'estratègia del peix al cove de l'anterior Govern, d'amagar problemes polítics per no

haver de donar les respostes polítiques adequades, ens han portat a una situació molt preocupant. Davant d'això, una de les primeres mesures que ens ha presentat el Departament de Sanitat ha estat la pujada d'impostos de la benzina en el tram minorista de 2,4 cèntims per litre, una pujada que representarà, segons les xifres que ens ha donat el senyor Castells, la recaptació de 64 milions d'euros i que s'ha activat, no ens enganyem, per tenir uns milions d'euros més de tresoreria.

Podríem discutir en el pla teòric sobre la necessitat de finançar amb impostos finalistes aquestes noves prestacions socials, és cert, però no ha estat tampoc, precisament, aquest cas. I en tot cas, abans d'aquest debat, hem d'assegurar i ampliar les prestacions socials de Catalunya, el sistema global català de benestar. Hem d'assegurar els recursos fonamentals per garantir l'existència d'aquestes prestacions a la sanitat, que, com sap, la més universal de totes elles, la que efectivament més gent utilitza és fonamental. I li hem de dir que des d'Esquerra Republicana de Catalunya pensem que si volem afrontar aquest debat prioritari aquest augment impositiu no ens sembla una mesura oportuna en tant que no prioritza el problema polític del finançament que tenim sobre la taula. I, per tant, el problema de fons de la sanitat catalana creiem que crea confusió, com si més que un problema polític de finançament tinguéssim un problema de manca d'impostos, com si la pressió impositiva a la ciutadania d'aquest país no fos suficient.

I el problema fonamental estructural de la manca de finançament i del deute de la sanitat catalana no està provocat per una baixa pressió impositiva –els catalans i les catalanes paguem el vint per cent dels impostos de l'Estat, quan representem el 16 per cent de la seva població–, ni tan sols per una manca global d'eficiència, perquè estem propers a la mitjana europea amb els paràmetres d'eficiència, gràcies en bona part als bons professionals que tenim, sinó, i ho hem de reconèixer clarament en aquesta cambra, per un mal acord amb el model de finançament català que implica un dèficit fiscal anual del 10 per cent del producte interior brut, uns 12.000 milions d'euros anuals.

Per tant, doncs, cal centrar, definitivament, el problema estructural de la sanitat catalana en aquesta manca de finançament global, en un alt dèficit fiscal, que és impossible amb aquestes xifres que ens puguem apropar a les mitjanes europees de despesa sobre el producte interior brut en sanitat. És fonamental el consens sobre una qüestió tan simple com que els diners que paguen els catalans i catalanes han de servir per construir un model català de cohesió social i de benestar solidari. Els actuals índexs de pobresa que tenim a Catalunya, propers al 20 per cent, no es poden permetre aquesta xifra de dèficit fiscal que posa en risc la nostra cohesió social. Hem d'entendre aquesta regulació, aquesta solució del dèficit no com un atac a la solidaritat de Catalunya, perquè Catalunya vol ser solidària però vol decidir la seva solidaritat en el marc dels pressupostos de la Generalitat i no una solidaritat imposada com fins ara.

Tampoc ens sembla oportuna aquesta pujada d'impostos en un moment que s'ha de negociar amb força aquest nou model de finançament amb Espanya. Què ens diran a Espanya, si nosaltres ja podem pujar impostos, és a

dir, si podem aconseguir recursos propis? En definitiva, el que ens recordaran, el que ens diran és que utilitzem aquestes eines que tenim per seguir incrementant els recursos propis. Per tant, doncs, desviem un problema.

És veritat que el senyor Castells ens parla que hem de fer els deures abans de negociar aquest nou model de finançament. De fet, no sé si fer els deures és ben bé apujar els impostos, però, en tot cas, el senyor Caldera l'altre dia ens donava comptes de la importància que es dóna..., o que dóna ell personalment a aquest debat, quan tot el que se li va ocórrer fou demanar que presentéssim les factures de les persones no residents a Catalunya que utilitzen el nostre sistema de salut. Si es creu que el problema fonamental del finançament de la sanitat és presentar unes factures de les persones que utilitzen el nostre sistema de salut i no són residents a Catalunya és que no afrontem definitivament la part estructural del problema del finançament.

Per tant, doncs, no sé si aquesta estratègia de fer correctament els deures, concretada amb una pujada impositiva, finalment serà la millor per pressionar l'Estat espanyol cap a una millora del finançament. Abans hem d'exigir al senyor Caldera que ens pagui els 288 milions d'euros que, com vostè mateixa reconeixia el 17 de febrer, ens deu l'Estat espanyol en concepte de desplaçats, d'incapacitats temporals i l'increment de la despesa sanitària.

Cal, doncs, fermesa, fer una discussió sobre principis polítics i no afliurar en una qüestió que és de justícia social. Hem de tornar, doncs, a aquests principis polítics tenint clar que els impostos que paguem en aquest país han de servir per crear, per construir la cohesió social al nostre país, i no a discussions tècniques de tipus fiscals que ens poden fer oblidar aquestes prioritats. Cal donar un missatge clar, al nostre entendre, i cal que, una vegada negociat el nou model de finançament, aquest impost indirecte, que representa l'impost sobre la benzina i, per tant, no ens enganyem, regressiu, desaparegui.

Un altre aspecte important de la despesa sanitària és la que dediquem al pagament dels medicaments, que és el motiu pel qual els presentava jo aquesta interpellació, una despesa que creix exponencialment. Creiem que és necessària una promoció efectiva de l'ús dels genèrics entre consumidors i professionals, i que cal incloure tots els genèrics en una llista de medicaments finançats pel sector públic que es faci des de Catalunya, com ja han fet altres comunitats, com Andalusia, on han elaborat el seu propi llistat de medicaments. En aquesta present legislatura la Generalitat pot elaborar un pla de reducció de la despesa farmacèutica a partir de la confecció d'aquesta llista pròpia de medicaments, que ha de servir per abaixar els preus de referència i la promoció efectiva d'aquests medicaments genèrics entre consumidors i professionals. I és veritat que hem de fer una campanya de promoció, també, entre consumidors, en som conscients. Sabem que quan un consumidor té el costum de comprar un determinat medicament de marca no és fàcil que passi a comprar el genèric, i per això hem de fer aquest pla integral.

Li demanem, doncs, què en pensa al voltant d'aquestes propostes, i també, què en pensa, o que ens aclareixi

una qüestió que ha creat inquietud aquests dies, sobre la possibilitat que hi hagi serveis de pagament als centres públics de salut, concretament salut bucodental o podologia. Pensem que aquesta mesura podria arribar a consolidar aquests serveis de pagament i que tots els partits polítics que vam firmar l'Acord del Tinell ens vam comprometre a fer serveis públics. A més, pot ser, i és un dubte que tenim, que s'utilitzin part d'aquestes infraestructures públiques per a usos privats sense que es comptabilitzi en el total del cost que haurien de pagar aquests serveis privats. Creiem que només es poden acceptar de forma temporal aquests serveis, adjuntant a la incorporació d'aquest servei un calendari que n'expliciti clarament els terminis d'incorporació al catàleg de serveis públics.

Per tant, doncs, crec que hem pogut fer una radiografia dels principals debats que en aquest moment tenim i que, doncs, caldria que poséssim en la seva justa mesura per evitar, doncs, unes informacions que creen nerviosisme, que creen preocupació en un servei social i en la nostra població, que en definitiva utilitza de manera massiva, encara, el servei públic de sanitat catalana.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula la consellera de Sanitat, l'honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, senyores i senyors diputats, nosaltres tenim un sistema nacional de salut que va esdevenir així després d'una llei general de sanitat l'any 86 que reafirmem que és el millor sistema sanitari. I això és absolutament inqüestionable des del punt de vista polític, vol dir que tothom té accés a un catàleg de prestacions sanitàries, senyor diputat, de les més importants d'Europa. Tenim un sistema sanitari amb un catàleg ampli, sense filtres. I tenim un dels problemes que vostè plantejava i és que, pel nivell que volem assumir com a regió europea amb renda per càpita mitjana-alta, gastem pocs diners. I aquest és el debat: continuar donant qualitat en les prestacions sanitàries que tenim, veure si podem donar unes altres prestacions incorporant noves prestacions sanitàries, però perquè això sigui possible avui a mitjà o llarg termini necessitem revisar el finançament del sistema sanitari. I aquest és el debat que hem d'encarar amb coratge, amb ambició, partint d'una idea molt clara: cap concessió a trencar el model que tenim de sistema nacional de salut.

Quina és la situació actual del sistema sanitari de Catalunya? Ho hem dit aquests dies, li agraeixo la interpellació perquè em dóna oportunitat de tornar a explicar-ho. Per un costat tenim la despesa desplaçada de l'any 2003 a l'any 2004, que la magnitud és molt important, que són 2.176 milions d'euros. Per un altre costat tenim aquella dificultat econòmica que hem portat: el sector concertat, molt important a Catalunya, dintre de la xarxa hospitalària d'utilització pública, que té en aquest moment unes pèrdues acumulades de gairebé 600 milions d'euros, i uns comptes a tresoreria que

tenen, deuen als bancs i entitats financeres més de 1.551 milions d'euros.

Encara aquí hem d'afegir un altre element molt important, que és la descapitalització del sistema sanitari públic. Una part del sistema sanitari públic, aquell que és pròpiament de titularitat pública, especialment, que és l'Institut Català de la Salut, no l'hem deixat capitalitzar i, per tant, no té deute o té el deute que té tot el sistema, però té, en aquest cas, unes necessitats de capitalització molt importants.

Per tant, aquesta és la situació, però nosaltres des del Govern no expliquem aquesta situació per mirar el passat, que tothom, els ciutadans decideixin a qui li hem d'imputar. Nosaltres hem de generar confiança, confiança i seguretat que som capaços de resoldre els temes a curt, a mitjà i a llarg termini. Per tant, partim d'aquesta necessitat d'increment dels ingressos.

Hem parlat de despeses actuals, però hem de parlar que aquest sistema..., hi insisteixo, per continuar donant qualitat, per millorar la qualitat, per disminuir problemes importantíssims que tenim en l'accessibilitat del sistema, la descapitalització, infraestructures velles, habitacions encara de sis en alguns hospitals públics, etcètera, necessitem més recursos.

Que quedi clar que hi ha debats que han de tenir, que s'han de portar en paral·lel, un debat d'estat; debat d'estat que des de l'últim pacte del model de finançament autonòmic ja no hi ha diners finalistes per al sistema sanitari. Això va amb el còmput general del finançament autonòmic, exceptuant-ne el Fons de cohesió, el Fons de desplaçats i una partida d'incapacitat temporal.

Ara, m'estranya que vostè insisteixi tant en el senyor Caldera. El senyor Caldera diu en els diaris que va dir..., però li asseguro que ell parlava d'alguns temes des del Ministeri de Treball, des de l'INSS, eh?, que són els temes de fons de cohesió. Nosaltres facturem, facturem els estrangers clarament, i, per tant, estem en un debat a curt termini de reconeixement del Fons de cohesió, que entenem nosaltres que han vingut pocs diners a Catalunya amb relació a la facturació, que s'ha incrementat.

Però aquest no és el problema substancial, no s'equivoca: aquesta és una part molt petita del finançament, l'únic finançament finalista. I el tema de la incapacitat temporal té a veure amb l'anterior Govern, que no va voler signar un conveni a canvi de revisar l'altíssim nombre de persones que tenim amb incapacitat temporal a Catalunya. Per tant, això és una herència petita des del punt de vista del finançament.

I, per tant, nosaltres, el Govern de la Generalitat de Catalunya..., perquè en realitat això es debatrà, s'està començant a debatre, perquè ja s'ha constituït la Ponència de política fiscal i financera, i és allà on haurem de debatre el nou model de finançament autonòmic, que clarament té en compte i té a veure amb una major sostenibilitat del sistema sanitari de Catalunya. I també hi hem d'introduir alguns elements no contemplats fins ara, que és que el nivell d'exigència dels ciutadans també té a veure amb el nivell de renda, que és un element que fins ara ningú ha plantejat.

Per tant, vostè tenia la raó que hi ha un debat d'Estat importantíssim, però, senyor diputat, hi ha un debat de Catalunya. Un debat de Catalunya..., no es tracta de fer els deures per ser més forts o no ser més forts; es tracta que a Catalunya, amb la nostra capacitat, perquè tenim el sistema nacional de salut transferit des de fa molts anys, amb capacitat normativa pròpia també, també hem de ser més eficients.

I què vol dir «des de Catalunya»? Vol dir, primer, impulsar seriosament aquelles polítiques de salut pública que potser a curt termini costen diners, però a mitjà i a llarg termini estalvien diners. I això no és Madrid, qui ens ho farà; som nosaltres. Incidir en l'increment d'obesitat que està succeint, o incidir a disminuir el nombre d'accidents de circulació, o incidir que no continuïn creixent les infeccions de transmissió sexual, etcètera, és una política també d'estalvi de Catalunya.

Per descomptat, nosaltres hem de revisar i estem revisant tot el sistema sanitari perquè sigui eficient; és la nostra obligació. Entre ell, també és evident que hem de contenir la despesa farmacèutica; un terç del pressupost del Departament de Sanitat de l'any 2003 va ser factura farmacèutica. I vol dir que hem de tenir des de Catalunya..., amb independència que serem forts –li ho asseguro– i exigents en el Consell Interterritorial per, nosaltres, poder decidir des de Catalunya d'implementar moltíssimes polítiques per fer front a aquest desmesurat creixement de la prestació farmacèutica.

I aquí hi han moltes idees, algunes que ja s'han començat: analitzar com està creixent de manera absolutament incontrolada la despesa farmacèutica a les residències geriàtriques. Estem treballant amb els col·legis de farmacèutics descomptes molt importants en els absorbents d'incontinència urinària; guies positives per als professionals de tota l'atenció primària i hospitalària, etcètera. Ho dic perquè és la suma de moltes qüestions.

I diu: «Hem començat per augmentar l'impost d'hidrocarburs.» No som la primera comunitat autònoma; Astúries, Galícia i Madrid ja ho havien fet. I és un petit..., diu: «El resultat final despista.» Jo crec que al contrari, crec que la gent veu en nosaltres, en el Govern de la Generalitat..., li haig de dir que tots els tres grups que formen part del Govern de la Generalitat dilluns varem aprovar aquesta mesura. Perquè això soluciona el gran debat del finançament sanitari? No. Però és un exemple per dir als ciutadans que necessitarem també més sacrificis individuals per finançar un sistema que tothom s'estima.

No voldria fer una visió negativa del sistema nacional de salut a Catalunya, ans el contrari. Tenim un bon sistema sanitari que té problemes inherents, en part, a no-revisions del passat, inherents al mateix accés universal, que tenen a veure amb la dificultat d'accés a la prestació, de visites a l'especialista, d'intervencions, etcètera.

Per tant, aquest impost finalista és una petita mostra d'ús de la nostra capacitat normativa, que la volem i la volem exercir. Em diu: «Ha de ser amb caràcter transitori»; d'això, en parlarem en la segona part de la meua intervenció i en el futur, perquè anunciaré, evidentment, que aquí del que es tracta és de ser rigorosos, de

pensar que només la suma de moltes accions acabaran comportant la sostenibilitat del sistema financer, i, si no som capaços de revisar-lo a fons, podrem continuar com fins ara, però baixarà la qualitat de l'atenció sanitària.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor diputat Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, senyora consellera, jo li agraeixo les paraules que ha tingut de resposta, doncs, a unes inquietuds que són del nostre Grup Parlamentari però que creiem que són d'una part important de la ciutadania.

Jo li vull reconèixer també els esforços que es fan des de la conselleria de Sanitat, que crec, sincerament, que és una de les més dinàmiques del Govern i la que ha plantejat amb claredat en aquests primers mesos quines són les fonts dels problemes que hem d'anar solucionant els propers anys, i, per tant, si d'alguna cosa crec que no es pot «acusar» –si es pot dir la paraula– la conselleria de Sanitat és d'inactivitat, perquè precisament no ho ha estat, cosa que, evidentment, també ens dóna feina, als diputats que ens toca fer aquest seguiment.

I, per tant, el motiu d'aquesta interpel·lació, entengui'l en aquest sentit, i que, per tant, és positiu que puguem debatre-ho, i, evidentment, doncs, perquè som de diferents partits polítics veiem les coses des de perspectives a vegades diferents, i potser les estratègies que utilitzaríem a l'hora de resoldre determinades problemàtiques també són diferents, però hi ha una complicitat molt gran en quins són els objectius. I l'objectiu és reforçar aquest sistema públic de sanitat, i en això, no en tingui cap dubte, té uns aliats també en Esquerra Republicana de Catalunya, com en l'altre partit amb el qual formem govern.

Tot plegat, nosaltres ho hem plantejat des d'una sensació que ens donava que aquesta recaptació, davant d'aquest deute de cinc mil milions, doncs, potser era poc significativa i que, en tot cas, potser teníem la sensació que s'hagués pogut plantejar el debat amb posterioritat. Però, en tot cas, i una vegada aquesta situació ha estat debatuda i ha estat aprovada en el Govern de la Generalitat, plantegem la conveniència en el futur, un cop aquest model hagi assegurat noves fonts de finançament, de potser no utilitzar aquests ingressos per a la funció per a què actualment han estat plantejats, que és per aconseguir aquest increment de tresoreria. Per tant, volem, doncs, que es pugui replantejar la funció de tresoreria, estrictament, que ha tingut aquest impost sobre la sanitat.

Creo que hem de reconèixer que no es pot arribar a aquesta mitjana europea de despesa pública en sanitat sobre el 7 per cent del producte interior brut, si no es redueix significativament el dèficit fiscal d'aquest 10 per cent. Si volem passar a una despesa actual del 4 per cent sobre el producte interior brut a una del 7 per cent, evidentment, els números no surten si no som capaços de fer aquest esforç.

I ningú qüestiona, crec jo, el bon servei que actualment dona el sistema públic de sanitat català, i crec que és reconegut que és un dels millors de l'Estat espanyol i comparable potser a alguns de la Unió Europea. Però també és veritat que aquest sistema que hi ha a Catalunya també té desigualtats internes; que hi ha un sistema dual entre rendes baixes i rendes mitjanes i altes, i que tenim un 25% de la població catalana que té assegurances en mútues privades. I això, que està en una mitjana molt superior a l'europea o a la d'altres comunitats de l'Estat espanyol, ens hauria de fer plantejar per què està passant. És evident que hi ha una regressió negativa entre la percepció que tenen els ciutadans del sistema de salut i la contractació d'assegurances privades.

Per tant, doncs, partint d'un bon punt d'origen, hem d'anar veient com anem fent atractiu per a una major part de la població, sobretot per a aquestes rendes mitjanes i baixes, el sistema públic, perquè no podem seguir construint un sistema de qualitat si segueix sent un sistema dual. I crec que en aquests principis ens hem de poder posar d'acord.

En tot cas, ho repeteixo, crec que l'Estat espanyol també s'ha d'implicar a curt termini en el model de finançament català, no només en un model global..., com vostè deia ara, el finançament no és estrictament finalista per a la sanitat, però sí que és veritat que hi ha uns fons que no s'han estat aplicant de la manera correcta; vostè parlava d'aquest Fons de compensació. També vostè recordava que d'aquests 600 milions d'euros que caldrien per fer sostenible anualment el sistema de sanitat, d'aquests 600 milions euros d'increment, n'hi ha 180 que hauria d'aportar l'Estat espanyol. I això, doncs, són aportacions que vostè ha anat fent en el debat sobre aquest model de finançament. Per tant, ens hi hem de posar.

Crec, doncs, que..., i la veritat és que ens ha tranquil·litat saber que tindrà una posició clara de fermesa en aquest Consell Interterritorial, i, per tant, doncs, sens dubte que en aquesta fermesa, en aquesta claredat, ens tindrà al costat i donant-li suport. Però ens és molt important que com a país plantegem les negociacions amb una claredat important, amb una fermesa important, i canviem..., i sobretot sempre amb una actitud de la veritat per davant amb els ciutadans, i també, en aquest cas, amb l'Estat espanyol. I moltes vegades s'havien plantejat debats darrere unes cortines de fum que no ajudaven, realment, a construir aquest país i a fer-lo més transparent i, en definitiva, revertir sobre un estat del benestar que tots volem protegir.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar la rèplica, l'honorable consellera de Sanitat, l'honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

Senyor diputat, estem fent un debat entre una persona que forma part del Govern..., i no entre una persona, doncs, que ara representa un partit polític, eh? Em sembla que des d'aquesta complexitat li dic que el que no-

saltres..., em sembla que el conseller..., vaja, el conseller d'Economia ahir va anunciar és que, evidentment, nosaltres, no és que començarem a posar sobre la taula el que nosaltres pensem que ha de ser el nou marc de relació entre l'Estat i Catalunya des del punt de vista de model de finançament; és que ja hem començat, eh? I en la primera reunió, evidentment, que jo vaig tenir amb la ministra de Sanitat, per descomptat, vam plantejar la insuficiència financera i que una part, a curt termini, era allò que amb el Govern anterior del Partit Popular no havíem pogut, en els mesos que vam coincidir, acabar de tancar. Estic parlant fonamentalment de fons de cohesió, estic parlant d'incapacitat temporal i estic parlant de reconeixement de l'increment poblacional que hi ha hagut des del 99 fins al 2002.

Vull aprofitar aquests minuts per aclarir alguns termes importants que aquests dies, doncs, els mitjans també se n'han fet ressò. Per tant, l'Estat, negociació amb l'Estat, més diners des del pressupost propi de la Generalitat de Catalunya... Aquest any ja hem començat: el Departament de Sanitat, en el pressupost, és el departament de més creixement; creix en el pes del pressupost un 0,6 per cent, el primer. Sempre ha estat el de més magnitud pressupostària, però des del punt de vista de creixement és el que s'ha prioritzat des del Govern de la Generalitat, des dels pressupostos que hem entrat ja en aquest Parlament.

Impostos finalistes? Doncs, segurament; a part de l'impost dels hidrocarburs. A l'Estat?, amb relació al tabac i l'alcohol? És un debat que està obert.

Prestacions sanitàries no de catàleg de pagament? N'hem de parlar. En el sistema sanitari, fins ara, en algunes àrees bàsiques ja s'estan donant, en molts hospitals s'estan donant prestacions de pagament, no de copagament, eh?, de pagament, complementàries al catàleg de prestacions sanitàries. Això, evidentment, no serà cap imposició; serà després d'un debat amb profunditat, d'acord entre els partits polítics, entre els sectors professionals, entre tothom.

I, per altre costat, el gran debat, un dels grans debats que sempre volem ocultar i que queda per aquí: si copagament o no. El tema del copagament –i ho ha dit avui el president de la Generalitat– és un dels elements que es posarà sobre la taula per si es creu oportú, en algunes consideracions, si hi ha acord polític o no; però no és el tema, de cap manera, eh? I, per tant, aquest és un tema, un dels molts temes que s'han de plantejar, i hi ha gent que pensa que pot ser una mesura no d'ingressos, sinó d'una certa visibilitat, que té un cost i hi ha qui pensa que pot ajudar a un bon ús del sistema. Nosaltres, com a govern, pensem que d'això no es pot parlar amb banalitat, que això pot agreujar aquelles rendes més baixes que, encara que la mesura sigui poca quantitat, precisament deixin d'anar al sistema sanitari per aquesta quantitat simbòlica. Però aquest és un debat d'una alta complexitat.

Exactament igual que la necessitat de fer un pla d'inversions a llarg termini, que l'estem començant a fer, com a Govern de la Generalitat, a quatre, a vuit i a dotze anys, perquè ara tenim una descapitalització importantíssima del sistema sanitari.

Necessitem molts milions d'euros per tornar a capitalitzar una herència de, especialment, grans hospitals que no se'ls ha permès endeutar-se, perquè aquí sembla que s'havia de triar entre endeutar-se o descapitalitzar-se. I, per tant, de cap manera.

Per tant, hem de buscar fórmules d'ingressos propis, de possibilitat de trobar fons inversores, sempre respectant el model de sistema nacional de salut. Per això s'ha de crear a Catalunya una gran mesa per al gran acord polític i social per a la sostenibilitat del sistema sanitari. Aquesta és una mesa que crearem el mes de juny, amb tots els partits polítics de representació parlamentària, amb les patronals, amb els sindicats, amb savis o experts del sistema sanitari. Ho hem de fer perquè nosaltres, aquest Govern progressista que vol continuar millorant en la qualitat del sistema sanitari, com que sap perfectament que té una insuficiència financera, que en part ve de l'Estat, però que també de Catalunya, per trobar força elements per a la negociació de l'Estat, però també elements d'eficiència del sistema des de Catalunya, necessitem aquest gran acord que necessita de tots i de totes perquè és tan important.

El 20 per cent o 25 per cent, depèn del territori, de persones que tenen una mútua complementària, fonamentalment, senyor diputat, és per a l'accessibilitat del sistema. Aquestes mateixes persones, quan tenen un problema greu o un problema urgent, van totes al sistema nacional de salut. Tenen..., perquè en aquest moment el greu problema que tenim a Catalunya és les dificultats d'accés al sistema. I aquest és un dels grans debats que hem de corregir. Però entengui que jo crec que no hi ha en aquest moment –això que vostè en deia «les classes mitjanes»– ningú que pensi que vol deixar de finançar-lo a través de la via impositiva general, aquest sistema nacional de salut, perquè sap que, si no, hi sortiríem tots perdent.

Aquest és un debat de complementar el sistema privat, que existeix fonamentalment per la dificultat que deia abans, perquè la gent vol rapidesa en l'ús de la prestació, en la visita a l'especialista, en la intervenció per patologies lleus. Però tothom sap que quan tens un infart o quan t'han de fer un trasplantament hepàtic, per sort, tenim hospitals, grans hospitals de Catalunya que sempre responen, que sempre hi són, amb independència, fins i tot, de parts d'aquest sistema públic descapitalitzat. I aquesta és la realitat. Una realitat que nosaltres hem de dir i que haurem d'intentar solucionar i, hi insisteixo, el Govern està –i el grups parlamentaris, per descomptat– per buscar aquest acord, perquè si no ho fem perdrà qualitat el sistema sanitari. No podem dir als ciutadans que nosaltres l'hem millorat, que pots ens hem queixat, però que hem de buscar solucions que passen per moltes de les qüestions que jo abans he enumerat.

Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals (tram. 300-00324/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia consisteix en la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals, interpellació presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per formular-la, té la paraula l'illustre senyor diputat Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorables consellers, il·lustres diputades i diputats, hem celebrat –l'hem celebrat–, recentment, el vint-i-cinquè aniversari –el vint-i-cinquè aniversari– de les primeres eleccions municipals. Les forces polítiques que avui tenen la responsabilitat de governar Catalunya, com a mínim de paraula, han manifestat la seva inequívoca convicció de recolzar el món local.

Hi han hagut moltes manifestacions, en repassarem algunes. Em voldria centrar, per citar-ne alguna d'important, en la de l'excel·lentíssim ministre d'Indústria, el senyor Montilla, el dia de la seva presa de possessió com a efímer president de la Diputació, que ens va dir que «del que es tracta ara és del reconeixement del poder local català, de la seva majoria d'edat i de posar en pràctica una veritable devolució de competències des del poder autonòmic al poder local».

Hem de dir-los que, des del Grup Parlamentari Popular, coincidim al cent per cent amb aquest esperit i que precisament el que presentem és una interpellació sobre el capteniment del Govern amb relació al finançament municipal per tal de contribuir a impulsar aquesta labor i, també, aprofitar, a través d'aquesta interpellació i la subsegüent Moció, a aportar el nostre punt de vista.

Al llarg de vint-i-cinc anys, la majoria de municipis catalans i, per tant, de ciutadans i de ciutadanes de Catalunya han estat governats per forces d'esquerra, ja sigui el PSC, ja sigui el PSC amb coalició amb Iniciativa, ara darrerament també amb Esquerra Republicana. En tot aquest temps, aquestes forces, coincidiran vostès amb mi que s'han volgut aplicar una mica la tàctica de treure's les puces de sobre, basada una mica en la política que quan un servei es deteriorava la responsabilitat era atribuïble al Govern de la Generalitat o al Govern central quan era del PP, o quan una cosa no es feia la culpa sempre podia ser d'algú altre. Podríem concloure que contra Convergència i contra el PP molts dels alcaldes del tripartit vivien millor.

En alguns casos, per això, ja hem pogut anar veient com les coses anaven canviant, i el que semblava que seria una lluna de mel de quatre anys entre la majoria d'alcaldes de Catalunya i el Govern de la Generalitat, les canyes ara es tornen llances. Ho hem vist no fa gaire quan hi ha hagut una diferència de criteris entre, per exemple, els alcaldes de la Mancomunitat de Municipis de la part sud del Vallès, de Cerdanyola, Montcada i Ripollet, amb relació a un tema assistencial i sanitari, o ho hem vist també en les diferències que han mantingut els alcaldes de municipis de costa del Maresme amb la Conselleria de Medi Ambient, i per tant amb el Govern, amb relació al que feia referència a la regenciació de platges mancades de sorra.

Malgrat tot, les manifestacions, tant de l'honorable conseller com del molt honorable president de la Generalitat, amb motiu de l'acte del 19 d'abril del vint-i-cinquè aniversari dels municipis, en què el president de la Generalitat deia que «millorar el finançament municipal és una obligació», han creat grans expectatives als municipis, també grans expectatives als veïns que ara, si no es compleixen, es poden convertir, si no les concretem, en grans frustracions.

Les fórmules per millorar el finançament municipal no són estrictament la senzilla d'incrementar els diners. Cal també clarificar i aclarir el mapa competencial de Catalunya. La Llei municipal i l'Estatut atribueixen a les administracions que els són pròpies en aquesta legislació competències que són comunes, en seguretat, en protecció civil, en cultura, en patrimoni, etcètera.

Més enllà de la coincidència competencial, és evident que els ciutadans tenen tendència a recórrer en aquella Administració que els és més fàcil arribar i que tenen més a l'abast, com són els ajuntaments. I, per tant, ens trobem no només davant d'un problema de redundància competencial, sinó també davant d'un problema que els ajuntaments davant, a vegades, de la inacció i també, per què no dir-ho, a vegades, de la competència entre colors quan les administracions han tingut partits polítics diferents al capdavant, ens trobem en una doble actuació en mateixos àmbits. I això ha portat a una despesa suplementària o doblada que estudis de tota mena –de la Federació, de l'Associació, de les universitats– arriben a situar en 1.200 milions d'euros anuals, uns dos-cents mil milions de pessetes d'abans, que amb aquest aclariment competencial i amb una millor ordenació de les responsabilitats de cadascun es podrien reduir.

Creiem que les transferències de competències no es poden fer a tots els ajuntaments per igual. Que poden haver-hi municipis que per les seves característiques, perquè siguin petits, perquè estiguin mancats de recursos o perquè hagin estat mal administrats –que de tot pot haver-hi en gairebé nou-cents municipis en el país–, no podran assumir competències noves que se'ls puguin traspasar, i que s'hauran de buscar fórmules com la gestió mancomunada entre diversos municipis, el consorci amb la Generalitat o, senzillament, el manteniment de la competència en mans de la Generalitat.

Creiem –i això vindrà, ho suposo, més endavant quan presentem la Moció– que la millor manera d'animar l'assumpció de noves competències, fruit del compliment de les propostes que el Govern tripartit ha fet en el seu Acord de Govern, vindrà no tant per les ajudes econòmiques directes, sinó per l'ofertament d'incentius que animin aquests ajuntaments a mancomunar aquests serveis.

L'Acord del Saló del Tinell, com vostè l'anomenen, deia que es transferirien als ajuntaments competències en l'àmbit d'ensenyament, habitatge, immigració, benestar social, atenció primària i polítiques d'ocupació. També l'Acord del Tinell deia que aquestes transferències es farien garantint el finançament necessari.

Poden haver-hi algunes d'aquestes transferències que en el fons siguin un regal enverinat per als ajuntaments,

per exemple, i especialment les que tenen a veure tant amb immigració com amb serveis socials. La immigració és creixent, cada vegada hi han més persones novvingudes que viuen entre nosaltres i la seva demanda de serveis socials de tota mena és molt més important que la que poden tenir ja les persones que fa anys que viuen al país. També la població envellaix ràpidament, i, per tant, la demanda de serveis socials per part de la població de les persones grans cada vegada és més gran: atenció domiciliària, residències de dia, tractaments fisioterapèutics, etcètera.

És per això que creiem que no només les competències, sinó el finançament s'ha de modificar passant a un sistema que fos equiparable, per exemple, al del PUOS, no d'atribuir al Fons català de cooperació local diners, any per any, com se'ns ha anunciat, sinó pactant amb les entitats municipalistes, al final amb els ajuntaments, un finançament d'aquest Fons català de cooperació amb paquets que fossin de cada quatre anys. Una mica copiant el model, perquè no tot el que vingui de fora d'aquí ha de ser dolent, copiant el model que tenen en aquests moments el Ministeri amb la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, pel qual es pacta els fons que van a la PIE per paquets de quatre anys. I això el que permet és que els alcaldes, els regidors d'Hisenda i els interventors en el moment de fer els pressupostos sàpiguen quins són els recursos dels quals disposen cara a fer inversions que cada vegada més tenen finançaments plurianuals per la complexitat de les infraestructures que han d'assumir els ajuntaments.

També la millora del finançament municipal pot incidir en la rebaixa del preu del sòl i, per tant, del preu de l'habitatge. Moltes vegades hem vist com han sigut les mateixes societats mercantils de titularitat municipal, dedicades a temes de gestió urbanística, les que en subhastes de sòl, promogudes per aquestes mateixes societats municipals o amb un planejament en cessions de terreny excessives, han provocat un encariment del preu del sòl, que, al final, no l'han pagat els promotors, sinó que els promotors, òbviament, l'han acabat repercutint sobre el comprador final d'aquest habitatge.

De poc servirà que es posi a disposició del mercat immobiliari sòl a preus contingentats, com ens ha anunciat la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, si els municipis mancats de recursos, el que no ingressen per la via de les subhastes o d'un planejament concret ho fan a través d'un increment d'impostos i taxes. Aquesta política, junt amb una previsible revisió a l'alça dels tipus d'interès, no seria una solució a l'actual alça constant del preu de l'habitatge.

Finalment, voldria, només, parlar per un segon del procés de revisió de l'Estatut i també del procés de revisió de les finances locals.

El procés de revisió de finances locals, ja els ho he dit, nosaltres entenem que està recollit en els acords del Govern tripartit. Creiem que les necessitats que tenen els municipis d'aclarir el mapa competencial i de recursos són necessitats que es justifiquen en si mateixes i que en aquests moments poc tenen a veure, perquè a més a més són molt més antigues, amb la qüestió de la reforma de l'Estatut.

Moltes altres comunitats autònomes han procedit a una transferència de recursos i de competències cap als seus ajuntaments. Ens preocupa que..., l'1 d'abril es va discutir en aquest mateix Ple una moció d'Esquerra, del Grup d'Esquerra Republicana, amb relació a finançament municipal, i ens preocupa que la vinculació que en aquella Moció es feia entre finançament municipal i revisió de l'Estatut no sigui res més que un intent de fugida endavant i un intent d'ajornar el debat sobre el finançament municipal.

Creiem que és un problema que afecta la qualitat dels serveis que reben tots els ciutadans de Catalunya, i, per tant, creiem que és un tema que ha de tenir entitat pròpia, un debat propi i un marc de discussió pròpia en aquest Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, l'honorable senyor Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, en els darrers anys el parc relatiu del sector local dins del sector públic s'ha anat estancant i el creixement econòmic global no s'ha traduït en una millora dels ingressos municipals; al contrari, aquests s'han vist forçats a afrontar amb insuficients recursos noves competències sorgides dels nous reptes de la societat i de les noves exigències dels ciutadans.

El model de descentralització administrativa en tres nivells –central, autonòmic i local–, establert per la Constitució espanyola, encara no ha trobat un model de finançament equilibrat, suficient i estable per als nivells bàsicament municipals i autonòmics. Vint-i-cinc anys després de la recuperació dels ajuntaments democràtics, encara no s'ha assolit la fita de dotar els ens locals d'un sistema de finançament satisfactori o, si més no, capaç de donar compliment als principis d'autonomia local i suficiència financera recollits en els articles 140 i 142 de la Constitució espanyola. Aquesta situació s'ha vist agreujada per una bateria de mesures legislatives que ha impulsat l'anterior Govern de l'Estat en els darrers anys i ha fet molt difícil la situació financera dels ens locals.

Cal fer esment a la Llei d'estabilitat pressupostària i a la reforma de la Llei d'hisendes locals que constitueixen, sens dubte, un llaç per a la viabilitat financera i la capacitat dels ajuntaments per emprendre projectes en benefici de la ciutadania. També, com saben, i avui, a més a més, ho reflecteix perfectament la premsa, ha comportat una gran pèrdua d'ingressos a les corporacions locals el tema de l'IAE, que no s'ha compensat de manera adequada, i que els ajuntaments han perdut gairebé la meitat dels seus ingressos, que procedien d'aquest impost. Per tant, tot això ha fet que s'agreugés encara més la situació feble financera del món local.

Per tant, caldria que no s'ampliessin les actuals limitacions legals a l'endeutament local amb noves restricci-

ons que ofeguin la capacitat dels ens locals per a finançar despeses d'inversió amb recursos aliens, si el nivell local d'estalvi els permet atendre la càrrega financera. Un objectiu global d'estabilitat pressupostària no ha d'anul·lar ni tractar com un fet excepcional el recurs dels ens locals al crèdit per inversions que, per raons d'equitat, cal que financin les generacions presents i futures que es beneficiïn de nous serveis i equipaments.

Vint-i-cinc anys transcorreguts són testimoni, doncs, de la transformació de la societat catalana i de les nostres viles i ciutats. Els ens locals han de prestar nous serveis, més complexos i més costosos: assistència social, residències d'avis, llars d'infants, seguretat ciutadana, immigració, telecomunicacions, etcètera. Els ajuntaments i les entitats supramunicipals estan obligats a donar una resposta a aquests problemes i a les demandes de més qualitat en els serveis tradicionals a causa del nivell econòmic més alt d'aquests ciutadans. Obligacions que evidencien que una de les mancances més greus del món municipal són les limitacions de les hisendes locals, que les podríem definir amb tres vectors: el primer vector, la reduïda dimensió econòmica del nivell local. En el procés de descentralització de l'Administració pública de l'Estat espanyol, l'increment de recursos gestionats pel sector públic no s'ha repartit linealment entre els nivells administratius. Qualsevol increment significatiu de la despesa pública gestionada per les corporacions locals passa per l'assumpció de noves competències de gestió. No obstant això, la configuració d'una nació globalment més autònoma, exigeix que l'increment del pes en la despesa pública dels ens locals no comporti una reducció de la fracció de despesa pública que en l'actualitat és gestionada per la Generalitat. En conseqüència, abordem primer el finançament i després podrem abordar el marc competencial. Abordem l'urgent reforma de l'actual sistema de finançament de les institucions públiques catalanes, les del Govern i les dels ens locals, en un marc d'un nou estatut d'autonomia per a Catalunya. Així mateix, com vostè deia, es va recollir en una moció aprovada per aquesta mateixa cambra amb els vots afirmatius de Convergència i Unió, el partit dels Socialistes de Catalunya, Iniciativa per Catalunya i amb l'abstenció del seu partit, en la sessió del 14 d'abril d'enguany.

Si bé és cert que existeixen els anomenats serveis suplementaris, que no deriven de cap obligació legal dels ajuntaments, sinó que al contrari responen a competències d'altres nivells de Govern, s'ha de quantificar el cost d'aquests i establir de manera transitòria un finançament condicionat. En definitiva, cal augmentar els recursos totals a disposició de les entitats locals, i aquest Govern ho ha fet, però, en tot cas, hi farà esment més endavant.

El segon vector que defineix les actuals hisendes locals és l'elevat grau de coresponsabilitat fiscal a través d'impostos deficients. A través del seu conjunt d'impostos, els governs locals de Catalunya han exercit un elevadíssim grau de coresponsabilitat fiscal. El 60 per cent dels seus ingressos són de naturalesa tributària. Aquests ingressos són sovint estables, però molt poc elàstics, ja que no augmenten al ritme que creix la renda dels ciutadans, donat que els impostos locals tradicionals són impostos sobre valors nominals. Atès, per

tant, que els recursos locals no són elàstics, cal que aquests es complementin adequadament i suficientment per participacions creixents en impostos estatals i autonòmics que tenen una major elasticitat.

La darrera reforma de la llei d'hisendes locals ha significat una oportunitat perduda per adequar el marc legal i aprofundir en reformes de l'impost sobre béns immobles de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, de l'impost sobre increment de valors de terrenys urbans, de les taxes d'ús privatiu, aprofitament especial del domini públic, de l'IVA suportat pels ens locals, etcètera.

Aquesta situació actual, donada la manca de capacitats legislatives en matèria de finançament local per part de Catalunya, actua veritablement com un fre, o si més no, com un fort condicionant al desenvolupament de polítiques públiques en les que es vulgui efectuar també als ajuntaments.

La llei estatal d'hisendes locals de 1988, qualificada com a bàsica, no deixa cap marge per a la configuració d'un model propi de finançament local en concordança amb les realitats i amb les necessitats específiques dels municipis i els ens locals de Catalunya. Injustificadament, el nivell local s'ha configurat de forma uniforme deixant la diversitat territorial només per a les comunitats autònomes enteses en el seu vessant més administratiu.

Catalunya és un territori divers i té unes entitats locals de grandària també molt diferent, que requereixen un marc normatiu autònom i flexible per donar resposta a totes les realitats i necessitats locals. Hi ha municipis en què la seva singularitat comporta la necessitat de prestar uns serveis addicionals o més costosos, municipis amb nuclis agregats, d'alta muntanya, amb habitatges disseminats, amb una capacitat fiscal extraordinàriament baixa, amb una alta densitat de població, amb urbanitzacions de segona residència, etcètera. Aquesta realitat municipal catalana, complexa i diversa, ha de quedar reflectida legislativament.

És per això que cal defensar una vegada més i amb caràcter general la reivindicació que el marc legal d'abast estatal en matèria d'hisendes locals deixi marge suficient de regulació per tal que el Parlament de Catalunya pugui exercir les seves competències i legislar en matèria de finançament local, reflectint la diversitat de l'estructura territorial, el sistema competencial i el model d'organització territorial del qual es doti Catalunya.

El tercer vector seria la manca de suficiència financera. La configuració actual de la participació en els ingressos de l'Estat no garanteix als serveis públics locals un nivell de cobertura suficient. L'objectiu del model que es proposa per a les hisendes locals és garantir una suficient capacitat recaptatòria dels municipis a través d'unes figures tributàries sòlides combinat amb un sistema de transferències intergovernamentals que asseguri la suficiència financera dels ens locals.

En relació amb la participació en els ingressos de l'Estat, caldria el seu creixement com un mínim, segons el percentatge anual de l'increment del producte interior brut nominal, donat que l'índex de preus al consum no està connectat amb la naturalesa dels tributs locals i,

d'altra banda, es coneix bastant més tard. I el que és més important i que també recull la moció aprovada per aquest Parlament: el Parlament de Catalunya ha de tenir la potestat necessària per fer el repartiment definitiu de la participació en els ingressos de l'Estat entre els ens locals, i que, complementant i respectant uns criteris mínims establerts per la legislació estatal, pugui tenir en compte la diversitat local i el model particular d'organització territorial de Catalunya.

És obvi que, en tot cas, queda oberta la possibilitat d'incrementar substancialment la participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de la Generalitat, però cal no oblidar que les mancances actuals del finançament autonòmic marquen un sostre difícil de superar. És per això que no es pot separar indegudament la problemàtica del finançament local de la del finançament autonòmic, que són dues qüestions estretament lligades. La relació dels governs locals catalans s'ha d'establir primordialment amb el Govern de la Generalitat, i amb aquesta òptica cal abordar globalment el problema del finançament públic de Catalunya, i és així el que es manifesta en la Moció aprovada en aquesta cambra fa escassament un mes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

L'Acord del Govern fa esment de la previsió d'augmentar el fons de cooperació local de Catalunya per tal de millorar el finançament municipal i, en el presupost de 2004 així queda reflectit, i també la voluntat d'incrementar les subvencions finalistes del Pla únic d'obres i serveis, que també s'ha reflectit en un increment de 60 milions d'euros per al quadrienni 2004-2007. En definitiva, doncs, la voluntat política de suport als municipis és una evidència quantificada en increments importants, increments que han de venir acompanyats d'una reforma en profunditat de les hisendes locals, i en conseqüència, de la llei estatal que les regula, tenint en compte tots els treballs que s'han emprès i consensuat amb les dues entitats municipalistes en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, el diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats. No voldré establir-me jo ara, ni esgotar el meu temps fent d'advocat defensor de les mesures legislatives amb relació al món local de l'anterior Govern, però sí que voldria dir algunes coses, perquè, com a mínim, vostè, si m'ho permet, les ha ventilat molt ràpidament, deixant-les que pràcticament tot va ser dolent i desastrós. Jo crec que van haver-hi una sèrie de coses que van ser positives per al conjunt de la ciutadania, i per tant, per al conjunt dels municipis. Algunes no són qüestions de legislació, algunes són qüestions de gestió. Els que d'aquí fossin o hagin estat o siguin alcaldes des de fa molt temps, i a la sala n'hi ha algun, saben que en l'anterior Govern socialista, del 82 al 96, els pagaments de

la participació en ingressos de l'Estat, diguéssim, que no sempre arribaven al dia i que era una malsana costum que tenien els ajuntaments que provocava una despesa absolutament innecessària i estalviable la de tenir de demanar préstecs a través de pòlisses de crèdit a compte que després al cap de no sé quants mesos rebríem els diners que el Govern central havia de pagar als ajuntaments. I, per tant, els ajuntaments s'estaven endeutant a l'espera que Madrid pagués. No va fer falta cap reforma legislativa, sinó només que hi hagués un canvi de govern perquè els pagaments a compte de la PIE passessin a ser amb liquidacions mensuals del que li tocava a cada municipi partit per dotze, i per tant, del 96 fins a aquest any aquestes pòlisses de crèdit per finançar els diners d'espera de la PIE van desaparèixer dels comptes municipals, i hi ha uns recursos aquí que es van alliberar.

Hi ha una altra sèrie de reformes legislatives que jo opino sincerament que van ser positives. Miri, la desaparició de l'IAE no és que fos positiva, és que va ser magnífica. Un impost que té un principi medieval que el que fa és, vostè podrà dir que jo tinc tota la cara del món, però un impost que té el principi medieval que el que fa és dir: vostè, com més gent contracti, més pagarà, i castiga l'ocupació; vostè, com més gran sigui la seva botiga, més pagarà, i per tant, castiga la gent que té empena; vostè, com més energia consumeixi, més pagarà, i per tant, castiga la gent que progressa. Aquest era un impost que no tenia cap base sobre la comptabilitat real dels negocis i, per tant, era un impost regressiu que el que feia era desincentivar la creació d'empreses i de feina. I com menys empreses hi ha i menys gent treballa, menys impostos es recaptin. I aquest és un fet evident i indiscutible, i per tant, també això va ser una bona mesura legislativa.

Però no vull entrar en això, ni vull entrar en si la dotació de la PIE que es pactava amb la Federació Espanyola de municipis i províncies, el seu partit no hi participa, però el partit Socialista no només no hi participa, sinó que avui la presideix i també ho havia consensuat amb el govern del PP, era una dotació suficient i pactada per a quatre anys, com nosaltres ara demanarem properament també aquí en el Parlament de Catalunya per als municipis catalans, sinó que vull parlar, ràpidament i per acabar, d'algunes coses de les que vostè ha dit i d'altres que crec que no ha dit.

Opino sincerament que barrejar de forma absoluta la reforma de l'Estatut amb el finançament local no és el que conté l'Acord que vostès van signar per governar conjuntament Catalunya. Jo recordo, en el passat, grans declaracions, especialment del Partit Socialista, explicant la no sensibilitat municipal de Convergència i Unió –no seré jo ara qui els defensi–, en tot cas, sí que els diré que crec que és evident que Convergència tenia més sensibilitat per al global des d'un punt de vista nacional que no pas per al local, però dit això, també és veritat que quan un s'ha passat vint-i-cinc anys reivindicant que els ajuntaments estan perjudicats i que la Generalitat té marge per transferir competències i recursos i que els ajuntaments el que estan fent és donar uns serveis duplicats perquè la Generalitat no exerceix les seves competències, després, permetin-me vostès que els digui que no és gaire coherent que un surti i

digui: miri, ara, de tot això, no me'n recordo gaire o no m'interessa gaire recordar-me'n i el que faré serà discutir el finançament municipal quan vingui la reforma de l'Estatut. Si ens hem passat vint-i-cinc anys queixant-nos que els ajuntaments estaven deixats de la mà de Déu, ara el que no es pot dir és que ho discutirem tot en el mateix sac i que, a fi de comptes, una cosa no tingui importància i l'altra sí.

Ens sembla, per tant, que hi ha una certa voluntat d'amagar el que en el seu moment semblava que era una prioritat clara per al nou Govern, i ens sembla també que estem en una línia en què els exemples que posava jo de frustració per al que està essent el nou Govern per part d'alcaldes al Vallès o al Maresme, es pot convertir, si aquesta és la línia que vostès segueixen, en una tònica general.

Presentarem la subsegüent moció, amb la voluntat de consensuar-la amb vostès.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Governació, per a la seva rèplica.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Senyor president, il·lustre diputat. Pel to de la seva intervenció, a mi em dona la sensació que al final ve a dir que si els ajuntaments no van bé financerament gairebé és per culpa seva, que no en deuen saber gaire, de gestionar. Jo el que li puc dir, que també he estat alcalde, no molts anys, però alguns anys, que el que ens prenguessin, diguem-ne, l'impost aquest que deu ser medieval... a mi m'era igual si era medieval o no, el que sí que era el segon impost que em permetia tenir ingressos a l'ajuntament, després de l'IBI. I ara m'ha quedat, com a mínim, el 50 per cent. Per tant, a mi em sembla molt bé que vostès treguin impostos medievals, però el que no pot ser és que vostès es preocupi pel finançament dels municipis i li treguin el segon ingrés més important dels seus ingressos.

Per altra banda, nosaltres no és que hem fet declaracions i ara passem olímpicament. Nosaltres, ja al pressupost 2004, tot i que és un pressupost condicionat i en principi, doncs, de transició, en el Fons de cooperació local, doncs, ja hi fem un increment de 6 milions d'euros, és a dir, estem parlant d'uns quants diners... Diem que hem augmentat de manera significativa ja el Pla únic d'obres i serveis, i en definitiva dir-li que les transferències de capital a les corporacions locals del Projecte de pressupostos 2004 ja és un increment del 19,3 per cent respecte al del 2003. Per tant, no és que verbalitzem sinó que estem aplicant ja mesures concretes, i, per tant, quant, estrictament, al sistema de transferències als ajuntaments, doncs, hem passat de les paraules a les accions.

Per altra banda, dir-li que nosaltres no és que vulguem camuflar el nou finançament dels municipis a la discussió de l'Estatut, però el que sí que diem i reiterem és que és obvi que quan parlem que Catalunya està mal

finançada no ens referim només al Govern de la Generalitat sinó que també ens referim als ajuntaments i que, per tant, el que demanem és que, conjuntament, tots els diners públics de Catalunya augmentin, i, per tant, doncs, augmenten els del Govern de la Generalitat i els dels ajuntaments.

I, per altra banda, dir que no ens poden reclamar que en sis mesos haguem resolt tota la problemàtica del finançament municipal. Espero que ens donin una mica més de coll per demostrar la nostra sensibilitat envers el món municipal.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 300-00521/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, política industrial.

Desideratium: nosaltres li fem avui una interpellació amb caràcter d'urgència perquè creiem que la situació és complexa, com explicarem, però vostè desprendre de la nostra interpretació dels fets i de les propostes voluntat constructiva, que mirarem d'articular entorn de la Moció perquè vostès estiguin en disposició de votar-la. Per què? Doncs, perquè ens preocupa, i seriósament, la sort, conseller, de les empreses, dels treballadors i de les treballadores avui a Catalunya.

Guió: fets, interpretació que vostès fan dels fets, propostes que han fet i el nostre primer balanç.

Comencem pels fets. Què s'està donant avui a Catalunya, conseller?, i no avui a Catalunya amb diferència del que es donava fa tres mesos o sis. Avui a Catalunya es donen processos de deslocalització, de caràcter general, amb notable intensitat, u; tancaments directes d'empreses per cessament d'activitat, dos; ERE incrementats en un nombre notable, tres, i anuncis de retallada significativa de plantilles a Catalunya.

Li haig de dir que òbviament els processos de deslocalització tenen un caràcter de període. Per tant, això té a veure amb el seu Govern, amb el nostre Govern i amb el Govern que vingui. La resta de qüestions es focalitzen més en aquests darrers mesos. I resultat de tot això és que, a Catalunya, primer trimestre, 20.600 llocs de treball destruïts. Això vol dir, pràcticament, segons l'EPA, les xifres més negatives de l'Estat espanyol.

Empreses en crisi. Podríem entrar empresa per empresa. Reguitzell. Vostè les coneix perfectament. Em permet aquesta llicència perquè consti en el *Diari de Ses-*

sions. Però sé que vostè coneix la problemàtica de les empreses que jo li esmentaré: Samsung, Alston, Fisipe, Nissan –afortunadament avui, o ahir, sembla que vèiem la llum amb un acord amb els sindicats que jo entenc que és extraordinàriament decisiu per la sort de Nissan, tant de bo–, Philips - Novalux, Autotex, Domar, Galler, Printer, Ignacio Carner, Bonser Española i Panasonic; un conjunt d'empreses que vostè coneix bé, sobre les quals vostè ha fet declaracions d'un tipus, d'un altre, però que demostren una situació extraordinàriament complexa des del punt de vista econòmic i des del punt de vista industrial, ja de fase, no de període –globalització, deslocalització...–, fase. Aquestes empreses en crisi.

Sectors. Tres, clau: tèxtil, automoció i electrònica de consum. I un particularment colpejat de manera immisericable, senyor conseller: tèxtil. Nosaltres, ni en les expectatives més negatives que teníem l'any 2003 hauríem pensat que la crisi colpejaria amb tanta profunditat les empreses del tèxtil a Catalunya. I a vostè no li haig de descobrir que el tèxtil a Catalunya, vostè ho sap, té una importància extraordinària, no des del punt de vista, com acostumem a dir, de la tradició, dels treballadors i de les empreses, justament pel paper que juguen específicament en diversos indrets del nostre país.

Aquest és el panorama. Un panorama en què, l'automòbil, li remeto, a vostè, l'informe presentat pel Col·legi d'Enginyers de Catalunya; si parlem del tèxtil, li remeto, a vostè, l'acord d'Intertèxtil, de Madrid, amb uns compromisos aplicables a Catalunya, que encara ben bé no sabem com acabarem; si li parlo d'electrònica de consum, ja he fet un reguitzell d'empreses afectades.

Molt bé. Interpretació dels fets per part del Govern. Sintèticament, tenim..., li vaig sentir dir, per a la meua sorpresa, en llavis d'un marxista com vostè, li vaig sentir dir: «En perill un mode de producció.» No, això no; en perill una política industrial, una política industrial que vostè va caracteritzar com una política industrial obsoleta. D'acord –d'acord.

Dos. Què falta a Catalunya? Innovació, formació, centres de transferència tecnològica, dependència de sectors econòmics, deia vostè, de poc valor afegit i haver tingut una política basada en la utilització de mà d'obra barata.

Què hem de fer, ens deia vostè a la Comissió? Obvi, prou evident: decidim canviar el model de la política industrial del nostre país, fem una gran esventada del que serà una nova política industrial al servei de les empreses del país, i, això, estem en camins de resolució.

Jo vaig tenir una oportunitat de discutir això, senyor conseller, amb vostè a la Comissió. I li vaig dir: «Conseller, això no va per aquí.» I li ho vaig dir, i li ho repetixo, i li ho dic no amb voluntat de censurar-lo, conseller; ja tindrem l'oportunitat de fer-ho, ja tindrem l'oportunitat de censurar-lo, a vostè particularment. I li ho vaig dir amb la millor voluntat política. Escolti'm, el problema no és que el nostre model industrial sigui un model industrial esgotat, perquè el que vostè definia com a nou model industrial, és a dir, la innovació, la internacionalització, la recerca, la formació i els centres tecnològics eren la carn i la sang de la política del Go-

vern de Convergència i Unió. Li ho repeteixo, conseller, la carn i la sang de la política del Govern respecte al que creïem que havíem de fer en la nostra política industrial.

I vostè, segurament animat –li ho vaig dir també en una altra ocasió– de la millor voluntat possible, va disparar per elevació dient: «Quin és problema? La política industrial.» Fins i tot ens va recordar una vella frase, a la qual vostès són molt afeccionats –el senyor Miralles també–; ens va dir: «Vostès han presumit que la millor política industrial és aquella política industrial que no existeix.» I la hi van encolomar al conseller Subirà! Haurien de repassar els diaris per adonar-se que aquesta és una frase del senyor Solchaga quan era ministre d'Indústria del Govern socialista, no del conseller Subirà, perquè nosaltres sí que vàrem practicar una política industrial. Però, d'això, tindrem l'oportunitat de parlar-ne finalment en el resum.

Per tant, en quina situació ens trobem, conseller Rañé? Home, en una situació complexa, difícil, objectivament difícil, objectivament complexa, i amb un to d'una certa ingovernabilitat –després li faré la referència de per què crec que té una certa ingovernabilitat.

Vostès van proclamar descobrir la llei amb què giren els planetes al voltant del Sol, Rañé. Vostè va venir..., vostè i el Govern –no se m'ho prengui personalment, li ben prometo que no és una acusació de caràcter personal–, però vostè ens va dir: «Tindrem un model de política industrial que, veritablement, amb un nou consens amb les classes emergents dels treballadors, finalment ens portarà a un socialisme amb rostre humà.» Això, vostè va dir-ho textualment. I jo li vaig dir: «Conseller, això no va per aquí.» Vostè reclamava aquest rostre humà per a l'economia, i vam tenir l'oportunitat de sentir-lo, a vostè. Miri el *Diari de Sessions*, el darrer debat. Potser això del socialisme ho afegeixo jo. (*Veus de fons.*) Disculpi'm, conseller –disculpi'm, conseller. Això del rostre humà no m'ho discutirà. Això del socialisme ho plantejo jo, però un té la pretensió de creure que un govern d'esquerres i un govern de progrés i catalanista té una pretensió de tenir un socialisme amb rostre humà.

I no és això, conseller. Només cal llegir..., només cal llegir una mica, només cal llegir el senyor Porter per saber que, el que vostès proclamen com el nou model de política industrial, els governs occidentals de tot el món ho vénen aplicant des de fa quinze anys. Hem descobert exactament com els planetes giren entorn del Sol?

Quina importància tindria aquest descobriment tan extraordinari amb què vostès ens han obsequiat...? Un de ben senzill: que no som capaços, conseller, d'encertar la diagnosi per tenir les mesures correctes. No és un debat ideològic, li ho vaig dir l'altre dia. No podem tenir un debat ideològic sobre aquestes qüestions. No podem fer ideologia. I vostè em va dir: «Escolti'm, que els polítics hem de tenir una ideologia.» M'ho diu a mi? Naturalment que l'hem de tenir. Però jo li vaig dir: «Davant d'un discurs de caràcter ideològic sobre la naturalesa de les polítiques industrials al segle XXI, el que necessitem és un debat concret i específic sobre les polítiques que hem d'implementar.»

I anem a les polítiques que hem d'implementar. Vostès, ens va dir a la Comissió que havien arribat a un acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat, l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. I arribaven aquí a dues conclusions: U, impulsar un acord estratègic –pàgina 5–; dos, impulsar i constituir les taules sectorials –pàgina 7.

Jo li dic que, aquest acord estratègic, ara per ara, senyor conseller, què representa exactament? He tingut la deferència, crec, de preguntar a les patronals i de preguntar als sindicats: «–Aquest acord progressa o no? –No. –Aquest acord significa mesures específiques i concretes, sí o no? –No ho sabem. –Aquest acord serà un estudi acadèmic o serà un conjunt de mesures? –No ho sabem.» Per tant, el més calent, respecte a l'acord estratègic, conseller, a l'aiguera.

Taules sectorials. Taules sectorials, fer un balanç sobre les taules sectorials l'entristeix a vostè i m'entristeix a mi. Hauria d'entristir tot el país. Quin és el balanç? Ho varen dir: «Desmunti vostè les taules que té incipientment muntades a Tots Empresa i li costarà Déu i ajuda tornar-les a muntar.» I avui aquest és el balanç. Vostè ara em sortirà aquí i em dirà: «Escolti, no em faci a mi responsable del desacord entre les patronals.» Li vàrem advertir que això passaria.

El president

Honorable conseller..., ai, perdó, honorable diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

En què pensava vostè, senyor president?

El president

És que això que siguin tant honorables diputats, excel·lentíssims diputats, il·lustres diputats...

El Sr. Fernández i Teixidó

Disculpat, president.

El president

...les variacions són tan diverses... Bé, la qüestió és que se li ha acabat el temps. (*Rialles.*)

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies. Em deixa afegir dues coses?

El president

Si ho fa molt ràpid, sí.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies. Després tindrem l'oportunitat de seguir amb aquest debat a l'hora del balanç. Hem parlat de l'acord estratègic, conseller. Ens el pot desenvolupar? Pot venir aquí a dir en què consisteix? (*Pausa.*) Quant li ho agraiem.

Les taules sectorials: objectius, finalitats, mètodes, finançament. Ens pot ser concret?

Last but not least: l'Agència Catalana d'Inversions. Teniem tres oficines del Cidem –Tòquio, Düsseldorf i New York, i un dia vam llegir esperançats que vostès posaven en marxa l'Agència Catalana d'Inversions, i van canviar el rètol a les oficines. Hi ha un programa d'acció per a l'Agència Catalana d'Inversions, senyor conseller?

En tinc cinc més preparades. Li ho anuncio perquè vostè, si vol, contesti: sistema català d'innovació, Pla d'internacionalització, formació, ocupació i política energètica.

I si li sembla a la segona part seguim parlant ben amistosament del que ens ocupa.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable diputat –em sembla que deu ser el tractament adequat al tema–, jo no vinc a barallar-me amb cap fantasma, ni meu ni de ningú. Ho dic perquè el que convé també és que, si volem ser precisos, atorguem les paraules a qui correspongui i diguem les paraules que s'han de dir.

L'afirmació que vostè m'ha imputat la va escoltar del senyor Miralles a la Comissió. Ho dic per fixar les responsabilitats. I confondre el socialisme amb la transformació industrial europea que proclama el Consell Econòmic i Social és un error bastant greu, perquè la meua frase –i la vaig dir– és una frase de l'informe del Comitè Econòmic i Social Europeu, quan parla de la necessitat que Europa endegui un procés de transformació industrial amb rostre humà. Per tant, allò, ni socialisme ni res, una cosa tan normal com la necessitat que tot Europa endegui un procés de transformació industrial amb rostre humà, és a dir que apliquem el model europeu, que sempre ha estat basat en la creació de riquesa i cohesió social al mateix temps, i que aquest element es mantingui. Si això només ho defensem les esquerres socialistes, doncs escolti, moltes gràcies per deixar-nos aquesta cosa, però em sembla que el Comitè Econòmic i Social el componen només els empresaris i els sindicats europeus, per tant allò sembla que és una afirmació amb la qual es pot dissentir poc, si no és que es vulgui dissentir per fer sortir algun fantasma que hi hagi en el rerefons d'algú, qualificant, donant allò..., títols de pertinença a una altra determinada ideologia com es plantejava.

Miri, jo crec que hem passat ràpidament i s'han reconvergit alguns, ràpidament, a assumir el paper que correspon. El que passa és que, per l'experiència que he tingut jo, sent membre de l'oposició els dic que no exagerin aquí excessivament aquelles coses que no són, perquè aleshores fa perdre credibilitat a la tasca d'oposició. No negaré cap de les responsabilitats i preocupacions que ens generen aquestes situacions que m'ha

esmentat. Ara, la valoració global no és la que vostè diu. En la seva època de conseller es feien, es resolien i perdien el lloc de treball més treballadors per expedients de regulació en el primer trimestre del 2003 que en el del 2004, inclosos Samsung. Per tant, estem en la tònica normal. I, a més a més, es produeix, es manté el procés de recuperació que es va engegar el 2003, després d'un 2002 i un 2001 molt més complicats que el 2003. I el 2004, tot i la gravetat, es produeix aquest tema.

L'anàlisi..., home, jo creia que podíem compartir l'anàlisi que teníem un model que està molt estès a Catalunya en el sector industrial, que està esgotat, i que tenim pressa per canviar tots, perquè és l'única manera de poder-lo mantenir. Un model industrial que tingui futur ha de tenir aquests factors d'innovació, de procés i de producte –no tan sols de producte, sinó també de processos. Han de tenir, aquestes empreses, una capacitat de viure, conviure i resistir en un món globalitzat i competitiu. Jo creia que anàvem per aquí i que es tractava de dissenyar la gestió i de portar la gestió d'aquesta transició, d'aquest canvi, i que havíem de posar en aquest tema. Podíem haver estat discutint els temes puntuals, però sembla que fins i tot amb la valoració no som coincidents; és un problema afegit, perquè si ja no coincidim en la valoració inicial és més difícil coincidir després en els instruments per poder-ho arreglar.

Però, evidentment, la situació, des del seu punt de vista, pot plantejar-se com la dic. Jo crec que vostès han volgut, d'alguna manera, menysvalorar aquelles coses que tenen a veure amb l'acció política. Per exemple, és com si em digués: «Escolti, és que vostès estan utilitzant el mateix ganivet que teníem nosaltres.» Ho dic per l'Agència Catalana, pel tema del Cidem i del departament internacional. És que seria lògic que el Govern de la Generalitat llancés per la borda aquest tema?

Quan hem plantejat l'Agència Catalana estem utilitzant un ganivet amb utilitats diferents; amb un ganivet es pot tallar, es pot ajudar a menjar o es pot, fins i tot, matar una persona. Per tant, el ganivet, l'instrument, que hi hagin vint-i-dues persones i tres oficines, no és representatiu, el representatiu és que hem plantejat i hem aconseguit ja començar a canviar l'actuació. Una de les antigues responsables d'aquest organisme va declarar..., vostè que és tan aficionat a llegir-s'ho tot, i li recomano que ho faci, tots els mitjans de comunicació. «El Cidem, en l'última època, s'ha transformat més en una agència de viatges que no en un organisme per captar inversions», va declarar una antiga responsable del Cidem encarregada d'aquests temes. Bé, escolti, el que fem és, ni més ni menys, canviar-li el sentit i orientar-ho cap a un determinat tipus d'empresa que volem captar, i ajudar al mateix temps les empreses que surtin.

En dos mesos, li reconec, només hem aconseguit que vingui una empresa, només una en dos mesos, però és clar, és que el balanç dels últims sis anys era: vuitanta-set projectes i onze materialitzacions. Li ho reconec, en voldríem més, en voldríem més que els cent llocs de treball de Computer Associates, en voldríem més; però què vol que li digui, és el que hem aconseguit amb dos mesos! En sis anys, onze. Bé. Són aquelles coses de dir: «Escolti, s'ha de fer un canvi, i aprofitarem.» Li ho vaig dir a la Comissió i ho dic públicament, aprofitarem tots

els recursos que hi hagin positius. Aprofitar els recursos no vol dir continuar les polítiques, vol dir aprofitar els recursos. Les polítiques les plantejarem, les direm i les situarem.

I en aquest tema, escolti, veuran... –suposo que ja ho haurà vist– que hi ha 30 milions d'euros destinats a fer aquestes polítiques. Suposo que ho haurà vist que hi han 2 milions d'euros destinats al sector del tèxtil; suposo que ho haurà vist que estan en el pressupost. I suposo que coneix que estem en el procés de negociació d'aquests tres sectors, i de treball. Amb dificultats, perquè tenim un problema. Va haver-hi una actuació que tendia a aconseguir que les patronals s'unissin, no es va aconseguir i hi ha una major tensió. Bé, és un problema, però seguim treballant en les propostes, no es preocupi, les tindrà. Les del tèxtil, primer; les altres vindran després... Ja hem dit la data, tant de l'acord estratègic com del seu conjunt, i ens hem fixat una data. Estem en aquest procés i anirem continuant. Aquestes coses, li ho reconec, eren d'ahir, però com que no es van fer ahir les estem fent ara i tenim pressa. I en tot cas, malgrat que fem els acords i els plantejaments, tindrem la necessitat que els seus efectes es produiran dintre d'un temps. Vostè ho sap, i evidentment, possiblement, no li correspon ara haver de reconèixer-ho, però, en tot cas, ho farem.

Sap vostè també que hem posat les transaccions que tenen a veure amb la política industrial. Fa pocs dies es materialitzava crear les condicions per desenvolupar un parc aeroespacial a Viladecans; pràctic, concret, no estudis; pràctics, concrets, inversions. S'estan fent tots els treballs per aconseguir que el Parc agroalimentari que s'impulsa des de Lleida amb la universitat sigui una realitat.

Sap vostè que estem treballant perquè el disseny de tot el Parc de la biomedicina també es materialitzi. I aquests elements tenen a veure i s'estan fent. Estan fets?, no. Ens els hem trobat fets?, no. Estem en aquest camí. I vostè diu: «Escolti, és que hi ha tal empresa que té tal problema.» És veritat, però vostè em barreja coses que no són barrejables. Vostè col·loca en el mateix cistell un problema de competitivitat, un problema de negociació col·lectiva amb un problema de crisi d'una empresa en una situació de fallida. I vostè sap que les resolucions no són les mateixes. Per agregació no s'aconsegueix una unitat que permeti una valoració i una elaboració d'un posicionament lògic. Per agregació de coses diferents no s'aconsegueix generar unitats. I vostè suma en aquesta llista coses que no tenen massa cosa a veure.

Si parlem de Panasonic..., la solució a Panasonic s'havia d'haver produït fa tres anys; el camí, la reconversió, quan van decidir deixar de fer el sistema d'àudio i centrar-se i concentrar-se exclusivament en el tema de les aspiradores. Però en aquells moments, el Govern de la Generalitat va gestionar la sortida dels treballadors d'àudio i cap transformació que permetés que una empresa d'aquest calibre tingués altres productes que permetessin mantenir una opció de futur...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Té raó. No m'havia adonat que s'havia produït el llum vermell. Per tant, escolti, hi ha coses en què anem tard, és veritat. I que tenim pressa per fer-les i aconseguir-les. Però, recursos, mitjans, voluntat de consens, s'estan plantejant. Convé que, en tot cas, amb tota la claredat, asserenin la diagnosi per situar cada cosa en el seu lloc, perquè és la millor manera que puguem coincidir, no tan sols amb la diagnosi, sinó amb les solucions.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Sumari del debat, conseller: política industrial nova amb alternatives que vostès plantegen; no n'hi ha. No n'hi ha! Vostès van parlar que apostarien per la innovació, la formació, la recerca, etcètera, i arriben i es troben que aquests elements que ara vostès volen utilitzar de manera diferent, i hi tenen tot el dret, ja existien. No poden parlar d'una política industrial que no es feia en aquest país; primer element.

Segon element: fantasmes? Vol que parlem de fantasmes, senyor conseller? N'hi puc explicar uns quants, de fantasmes. Deixi'm que li citi una sola cosa. Les empreses que hem relacionat aquí són empreses amb què veritablement, durant aquests mesos, han estat tractant de resoldre problemes concrets que tenien. I jo el que vull sentir a parlar al conseller Rañé no és de la política industrial amb rostre humà, vull solucions concretes per a aquestes empreses, per als seus treballadors i les seves treballadores. No em parli del problema que tenien segons quines empreses del tèxtil a Catalunya. Com farem front a la data 1 de gener del 2005, d'això és del que vull parlar. Amb quines possibilitats competim amb les indústries tèxtils de l'est asiàtic; això és del que vull parlar. Quines són les restriccions de caràcter mediambiental que condicionen els nostres productes, aquests que vol vostè innovar, amb relació als productes de l'est asiàtic; això és del que vull parlar. Però per parlar d'això hem de tenir una diagnosi encertada, i hem de tenir propostes concretes.

Diu: «Home, nosaltres aprofitem tot allò que tenien de bo.» Només faltaria! Què es creuria aquest Govern de no aprofitar el que tenia de bo! Però teníem una cosa feta per vostès, sindicalistes, amb els empresaris i amb la societat catalana: «Catalunya futur.» Un projecte magnífic, amb totes i cadascuna de les orientacions que volíem per al nostre país. Segur, senyor conseller, que vostè això s'ho ha estudiat detingudament i coneix tots els detalls del «Catalunya futur.» Doncs miri, aquí tenen una magnífica eina per aplicar-la.

De què estem parlant, senyor conseller? Vol que parlem de polítiques concretes? Si veritablement estan fent tantes coses... Miri, això dels parcs està molt bé, li suggereixo una cosa: impulsi de veritat el SOC, si us plau. Impulsi'm el SOC. Diu: «No, és que ara ja l'hem dotat pressupostàriament.» Felicitats, el felicito per això. Veritablement, vostè vol ocupar-se de la formació de les empreses i dels treballadors i de les treballadores?

Fem-ho. Impulsi el Consorci de Formació. Impulsi el Forcem; l'ha constituït, o no?

Problema de fons. Senyor conseller, problema de fons. Es constata la falta de direcció i de coordinació política de la Generalitat de Catalunya. I qui ho diu això? Ho diu en Teixidó? No. Ho diu en Coscubiela, ho diu Comissions Obreres. És Comissions Obreres..., li ho lleigeixo, conseller, per si li és d'utilitat: Miralles..., Comissions Obreres! (*Rialles*.) «El Consell Nacional de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, màxim òrgan entre congressos, ha aprovat avui, per unanimitat, l'informe del secretari general Joan Coscubiela, segons el qual el principal problema del Govern català...», segons Coscubiela, dia 26 de maig, EFE, és: «la falta de direcció i de coordinació política». D'això estem parlant, conseller, de la falta de direcció i de coordinació política.

Diu el diputat Ferran que ho trec de context. Vol que li donem veritablement el context que aquesta afirmació té?, vol que parlem del Govern en el seu conjunt i del president Maragall, en particular? És d'això? És aquest el context? Jo volia només deixar-ho a aquest nivell, al nivell de treball amb la falta de lideratge, amb la falta de coordinació i amb la falta de creació de solucions per resoldre els problemes que les empreses tenen. I em diu el diputat Ferran: «Posi-ho això en el context adequat.» Manca de lideratge del Govern de la Generalitat de Catalunya. Manca de lideratge, manca de coordinació i paràlisi política. I vostè diu: «Home, deixi'ns una mica més de temps, que només en portem cinc, de mesos.» El que calgui. Raïé, el que calgui!, però jo li asseguro que si no s'impulsa el SOC, si no impulsem el Forcem, si no tirem endavant polítiques serioses, si no aprofitem el Pla d'innovació, si no li traiem el suc al Pla d'energia 2010, si aquestes polítiques no s'impulsen, si ens deixem de declaracions i de retòrics i treballem en els continguts, conseller, haurem progressat notablement.

Ara té una magnífica oportunitat –i acabo, president. Sigui una mica concret respecte al Pla de l'acord estratègic. Canviaria bona part de la meua argumentació, em donaria per feliç i satisfet de l'èxit d'aquesta interpellació si vostè m'expliqués què vol dir l'acord estratègic per a la competitivitat. No ideologia, no frases generals, no rostre humà, en concret, mesures, pla d'acció, calendari, com s'impliquen uns i com s'impliquen els altres. Li canvio bona part de les afirmacions que he fet si vostè m'explica el contingut de l'acord estratègic. Excepte una: els manca, benvolgut conseller, lideratge, política, ordenació i l'esforç suficient perquè aquest país comenci a tirar endavant amb les condicions que té a davant, a saber, creant riquesa les empreses, els treballadors i les treballadores.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor Teixidó, senyores i senyors diputats, senyor president, miri, jo l'he vist per un moment brillar parlant del que li agrada quan volia parlar del Govern.

Parlem d'indústria, eh?, parlem d'indústria. Parlem de Fisipe, una empresa que està en una situació complicadíssima i que quan vam tenir la primera reunió en el més de febrer ve a queixar-se que la Generalitat no li fa res. Dic: «Escolti, a veure, col·loquem-ne.» Diu: «No, és que vaig venir el mes de juny i em van dir que esperés», del 2003, «que esperés.» Li vaig dir: «S'ha equivocat per esperar, perquè vostè com a empresari no ho ha de fer.» Ara, un govern que li diu a una empresa el juny «espera»... (*Veus de fons*.) Perdoni, m'ho han dit, a mi, i del seu Departament. És veritat, i quan vulgui posem a qui correspongui, en els temes que correspongui. És veritat i vostè ho sap. Ja entenc que no ho admeti, però és veritat –és veritat. Per tant, allò, cadascú és responsable de no haver actuat quan li tocava –de no haver actuat quan li tocava–, i aquí hi ha hagut absències i manques d'actuació i d'afrontar problemes abans d'ara.

Nosaltres ho estem fent un per un, agafant-los i tenint-los presents i col·locant-los cadascun en el seu lloc: els que són de negociació col·lectiva a negociació col·lectiva; els que són de relacions laborals..., perquè, és clar, ni Printer ni Seat ni Nissan ni altres temes tenen res a veure amb aquestes situacions que hem plantejat que reuneixen tres, quatre empreses. Li ho dic: a Panasonic fa tres anys hi haurien d'haver actuat. És clar, hi haurien d'haver actuat, però resulta que des de fa tres anys Panasonic..., Panasonic des de fa tres anys manté –declarat per tothom i conegut per tothom– una situació d'incapacitat i comunicació amb el Departament d'Indústria i unes molt males relacions amb algun responsable anterior, i ja li diré el nom, eh? Vull dir, és clar..., és que ara diu: «Ara peta.» Molt bé, no es preocupi, si és que no tenim cap problema a afrontar aquests problemes, però, en tot cas, cadascú col·loquem-nos en la nostra casella i en la nostra responsabilitat, no fos cas que ens equivoquéssim i... Ara resulta que aquestes crítiques, que no són certes, sobre inactuació en determinats temes, com, per exemple, el SOC. El SOC està funcionant –el SOC està funcionant– per més que no li agradi, a vostè. El SOC està fent allò que li correspon: pagar el que no van pagar, resoldre expedients que no es van resoldre, posar les ordres.

I el mes de juny es començarà a gestionar la formació que correspon a Catalunya després que els fons van arribar el mes març, amb més rapidesa que mai –que mai. Mai fons atorgats al mes de març estaven assignats el mes de juny, com ho estaran; mai.

Està funcionant. Vostè té una informació d'algunes persones, però és la seva informació. La realitat li ho contradia, ho sento. Ja ho entenc, a vostè li toca fer un altre paper. Ara està en aquest paper i li reconec que ho fa, en aquest tema, bastant adequadament.

El consorci. Tenim un problema, només un: hi ha una patronal que no ha nomenat la gent, perquè ja fa un mes que anem darrere d'ells, i no ha nomenat els seus representants, i no és Pimec-Sefes, eh? Hi ha una patronal que no ha nomenat. Llavors ho acabarem, constituïnt, perquè aquí tenim el problema d'haver intentat intervenir en una cosa que no s'hi ha d'intervenir, que és el respecte a l'autonomia de les parts. Des d'un govern no correspon impulsar ni utilitzar ni actuar amb relació a l'autonomia de les parts i la seva identitat com a enti-

tats, sindicals o empresarials. I ara en paguem les conseqüències. Ja ho arreglarem, no es preocupi.

I, en tot cas, lideratge. Miri, és aquí on l'he vist brillar, perquè en el fons vostè sap perfectament que no és aquesta discussió de política industrial, és l'altre el discurs que volen fer, que els convé, perquè coincideix en un determinat moment amb un dirigent sindical que està plantejant aquests temes. És aquest el discurs, perquè el que els interessa és oferir una determinada imatge.

Hi han actuacions, s'estan abordant una a una, i les globals, conjuntament i amb tothom. No es preocupi, veurà els resultats aviat.

El president

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el dotzè, i que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

———— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 302-00039/07)

Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, no puc agrair a l'honorable conseller que ens acompanyi, no?, en una moció sobre política penitenciària.

Però, en tot cas, aquesta és una moció que tracta, d'alguna manera, de recollir, després dels desagradables incidents que es van produir a la presó de Quatre Camins, un seguit de propostes, des del nostre punt de vista, positives, per tal d'alguna manera redreçar la situació penitenciària que viuen les nostres presons, i tractar, també, a través d'aquestes propostes, de garantir d'alguna manera la seguretat dels funcionaris, també dels interns i també del personal laboral que treballa a les nostres presons, no?

És una moció certament senzilla, amb molts punts, amb un programa molt detallat d'actuacions concretes que pot impulsar el Govern de la Generalitat. Però jo voldria destacar alguns aspectes d'aquesta Moció. En primer lloc, un punt molt simbòlic, però jo crec que important, que és donar des d'aquest Parlament, i per tant, des del poble de Catalunya, el suport als funcionaris que van patir les ferides greus com a conseqüència de les agressions que van rebre a la presó de Quatre Camins i també a tots els funcionaris i personal laboral que desenvolupen la seva tasca a l'interior de les presons catalanes.

Honorable conseller, gràcies per estar amb nosaltres, ho dic a efectes d'acta del Parlament, i a cadascú el que li pertoca, i per tant, gràcies per estar atent a aquesta Moció.

En segon lloc presentem un altre punt en el qual, miri, potser els pot sorprendre, no?, però des del Partit Popular hem presentat un segon punt en què literalment diem que «El Parlament de Catalunya manifesta la seva

satisfacció per les declaracions fetes per l'actual ministre de Justícia del Govern de l'Estat», mostra inequívoca del bon tarannà del Partit Popular de Catalunya, que aquest Parlament manifesta la seva satisfacció per les declaracions d'un ministre del Partit Socialista, no?, «en el sentit que no es modificaran» o que el Govern de l'Estat, el Govern del senyor José Luís Rodríguez, no té voluntat de modificar «les reformes penals que va impulsar l'anterior Govern del Partit Popular, tal com li va demanar el conseller de Justícia del Govern de Catalunya».

En tercer lloc, demanem que el Govern obri una investigació interna al voltant de les denúncies que va fer fa uns dies l'exdirector de la presó de Tarragona, en el sentit que existeixen màfies que faciliten l'entrada de drogues a les presons. I el que volem és que aquestes conclusions d'aquest informe siguin presentades en seu parlamentària en el termini màxim de dos mesos.

També hem demanat..., i demà tindrem l'oportunitat de conèixer quines són les propostes que fa el Govern amb relació a la política penitenciària, però creiem que és important que el Govern treballi des del consens i també des del diàleg amb els funcionaris de presons. Està bé que es faci un grup de treball específic i amb gent de reconegut prestigi, però jo crec sincerament, honorable conseller, que és important que aquest treball es faci amb el consens i el diàleg amb els funcionaris de presons, també amb els grups parlamentaris i també amb les entitats municipalistes pel que fa a una cosa, que vostè sap perfectament que és prou complicada, com és decidir en quines ubicacions concretes sobre el territori, doncs, s'han de construir les noves presons. I, per tant, crec que és bo, des del punt de vista social i també polític, el fet d'incorporar les entitats municipalistes i, per tant, incorporar els ajuntaments en la discussió i en la ubicació o en la recerca dels llocs adients per instal·lar les noves presons.

I el quart punt d'aquesta llarga Moció fa un seguit de propostes per garantir la seguretat a l'interior de les presons; propostes molt concretes, que li he de confessar, honorable conseller, que no són propostes que se li hagin acudit al Partit Popular, no? Aquestes són propostes que recullen, una per una, totes i cadascuna de les reivindicacions que fan tots els sindicats a casa nostra, no? I, per tant, Comissions Obreres, UGT, totes les forces sindicals han fet un seguit de propostes que nosaltres hem recollit i hem presentat en aquesta Moció.

I jo estic convençut, honorable conseller, senyores i senyors diputats, que tenint en compte que sembla que tenim un govern progressista d'esquerres, crec que serà molt lògic que vostès donin suport a aquestes propostes, que el Partit Popular simplement el que ha fet és recollir dels sindicats i presentar en forma de moció en aquest Parlament.

Per tant, gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, honorable conseller; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-les, té la paraula l'illustre senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup va seguir amb atenció les dues interpellacions sobre política penitenciària que es van plantejar en la darrera sessió plenària. I més enllà de les crítiques que s'hi van abocar, per altra banda lògiques en un debat, hi vàrem trobar a faltar alguna referència al fet de precisament ser Catalunya l'única nació d'aquest Estat que va assumir la responsabilitat i va assumir amb valentia les competències penitenciàries en el seu moment. Unes competències que en aquell moment ens presentaven una situació física pràcticament de les presons que podríem qualificar de denigrant, i així ho faig, tota vegada que vaig formar part de la primera comissió parlamentària que les va visitar l'any 84, i em sembla que aquest qualificatiu fins i tot queda curt.

També en aquestes interpellacions vàrem trobar a faltar alguna referència a la no aportació econòmica del Govern central durant molts anys en matèria de nova inversió, sobretot perquè, mentrestant, a la resta de l'Estat a l'única altra administració penitenciària s'anaven construint centres, i és fàcil d'imaginar –almenys jo m'ho imagino així– que es construïen gràcies al dèficit fiscal que històricament suportem els catalans. I a això tampoc no s'ha fet cap referència.

Dit això i pel que fa a la Moció, hem presentat unes esmenes que entenem que complementen i amplien algunes de les qüestions que ha plantejat el ponent, bé perquè ja hi havia programes en marxa en aquest sentit, per exemple, en matèria de seguretat o formació, o bé perquè suggereixen, les esmenes, actuacions respecte a la reinserció social dels interns, a demanar de potenciar, per exemple, les unitats semiobertes o l'aplicació del tercer grau, així com l'increment de la ràtio de funcionaris.

Com poden comprovar en el seu contingut, seguim en aquestes qüestions en la línia de l'aportació i del consens que hem tingut tradicionalment, que el Departament ha seguit tradicionalment en aquesta matèria. De fet, els diaris de sessions són en aquest sentit testimoni de la quantitat de mocions aprovades per unanimitat en aquest mateix Ple, com en Comissió, quantitat de proposicions no de llei també aprovades si no per unanimitat per immensa majoria.

I seguim i creiem que ho hem de fer així, en la mateixa línia, perquè sabem que la complexitat i les problemàtiques que hi ha darrere del món penitenciari, a més de la càrrega de drama humà que hi ha en totes les presons –com s'hi referia no fa gaires dies, no fa gaires setmanes, l'escriptora Maria de la Pau Janer en les seves col·laboracions habituals a la premsa, que al meu parer ho feia d'una forma molt real i molt directa. Precisament per això, perquè pensem que aquest és un terreny delicat i sensible, amb una indubtable vessant social, perquè pensem això, no podem estar-nos de demanar a tots i a totes que no es frivolitzi sobre els incidents que es produeixen en aquest terreny, que no es frivolitzi com ho va fer el president Maragall amb motiu del motí de Quatre Camins, quan es va referir, amb sorna, a més, que al Govern de CiU se'ls escapaven els presos de dos en dos. Després de la desgràcia ocorreguda dilluns al Prat, que tots lamentem, evidentment, voldrí-

em insistir que fets d'aquesta naturalesa no han de ser utilitzats ni sectàriament ni molt menys frívolament.

Finalment, senyor president, demanem votació separada del punt 2 de la Moció per discrepar-ne profundament, i, per altra banda, anunciar-li la retirada del punt 1, de l'esmena número 3, per facilitar la màxima votació conjunta que puguem, no pas perquè no creguem en la necessitat d'aprofundir i utilitzar els dos recursos del tercer grau, perquè creiem que és una bona mesura de reinserció, com ho demostra el fet dels 1.300 interns que en aquest moment en gaudeixen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris que encara no ho han fet. En primer lloc el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'illustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres entenem que el conseller de Justícia ha explicat a bastament la política penitenciària d'aquest Govern, i no solament això; fins ara havia explicat més aviat el que eren les intencions generals, però, com vostè sap, senyor Sirera, demà compareixerà davant la Comissió de Justícia precisament per explicar aquesta política en un doble vessant: per un costat, el Pla d'equipaments penitenciaris, i per l'altre, les línies generals de la política penitenciària. I fins i tot, si no estic mal informat, crec que vostè en té una còpia, d'aquests documents. I, d'alguna manera, el que entenem és que no es tracta avui –o no s'hauria d'haver tractat– de fer una proposició per marcar aquestes polítiques o per intentar marcar-les d'aquesta manera, si em permet, tan extensa i alhora tan de *totus revolutum*, sinó que s'ha d'entrar en les mocions, al nostre entendre, més aviat en detalls concrets, si és que vostè ho hagués volgut fer així.

Per tant, ja li avanço que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció, no perquè en algun punt concret no hi pugui estar d'acord, que evidentment hi estem i altres vegades ja ho havíem expressat amb el vot, però el que sí que entenem, com li dic, és que el que no és «de rebut» és que es barregi tot i es faci aquest poti-poti en què s'ha convertit, si em permet dir-ho d'una manera col·loquial, la seva Moció.

De tota manera, evidentment, en el punt 1 –vostè ja ho sap–, ens posa en un compromís, i tot i que, evidentment, tant el conseller, com el secretari d'Institucions Penitenciaris, com jo mateix, fa dues setmanes en la interpellació vam manifestar la solidaritat amb les persones que van ser agredides en el darrer motí, òbviament, aquest punt, l'hauré de votar, perquè no quedi cap mena de dubte respecte a això, si és que algú el podia tenir, i, en qualsevol cas, no es pugui dir que el nostre Grup no se solidaritza amb aquestes víctimes, evidentment.

Però els altres punts sí, entre altres raons, perquè n'hi ha molts en què vostè, a més, jo penso que juga d'una

manera, en part, doncs, demagògica i, si més no, no explicant els fets exactament com són. No és cert, per exemple, al meu entendre, que el ministre de Justícia hagi dit el que vostè afirma en el punt 2, i, evidentment, així podríem anar expressant-ho també en altres punts.

Jo crec, senyor Sirera, que cap govern, ni que sigui de caire progressista ni que no sigui progressista, no està per recollir al cent per cent les reivindicacions de cap col·lectiu i després aplicar-les, posar-les per escrit en una moció i dir: «Això es justifica perquè és el que demanen els sindicats.» Bé, em sembla fantàstic, però al costat d'això hi ha el que demanen altres col·lectius que em mereixen com a mínim el mateix respecte que els sindicats. I sobretot, per nosaltres, per davant de tot, hi ha el mandat constitucional, com ja vaig dir també fa dues setmanes, de la reinserció dels interns, dels presos i les preses, i, evidentment, aquest és l'element que entenem que ha de guiar fonamentalment qualsevol política penitenciària, i no els interessos –perfectament legítims– de cap col·lectiu que estigui treballant a les presons o que estigui en relació amb els presos.

Per tant, com li dic, per aquest motiu, i no per cap altre, hi insisteixo, no perquè en algun punt concret no puguem estar-hi d'acord, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció, donant-li l'oportunitat, si vostè vol, que pugui explicar a alguns col·lectius o a algunes persones que l'hem votat en contra, i després d'això, com s'ha dit abans en un altre punt, que cadascú en pugui fer la lectura que vulgui, més enllà d'aquesta explicació, que em sembla que és clara i diàfana, que jo acabo de fer-li.

Per tant, senyor president, el nostre Grup li demanaria votació separada del punt número 1.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyores i senyors diputats, la veritat és que, analitzant a fons el contingut de la Moció, valorant una mica aquesta Moció tan extensa, que conté cinc apartats i onze paràgrafs, doncs, es poden constatar dos fets ben clars.

El primer és que vostè, sens dubte, com a diputat, i segurament en representació de tot el seu Grup, doncs, està preocupat per la situació a les presons i vol, sincerament i de forma ben intencionada, millorar les condicions dels presos, millorar les condicions de seguretat i, en definitiva, perfeccionar el nostre sistema penitenciari, que és un dels més progressistes d'Europa.

Ara bé, l'altre fet, el segon, és que aquesta Moció és una moció, doncs, molt heterogènia, excessivament extensa, excessivament generalista i que creiem que la podríem qualificar de moció «format perdigonada». Vostè ha disparat una perdigonada sense saber ben bé contra què, suposo que amb la intenció d'abastar algun objectiu, però, quan es llança una perdigonada d'aques-

tes característiques, es corre el risc de ferir alguna peça però de no abatre'n cap. I és el que creiem que li ha passat: que ha incidit en moltes qüestions d'una forma tangencial, d'una forma incompleta i d'una forma, si m'ho permet, lleugera, sense que això disminueixi, com li deia, el seu interès, de què no dubtem, sobre aquelles qüestions que en aquest moment poden afectar el nostre sistema penitenciari.

Per exemple, vostè inclou en la Moció, doncs, una felicitació als funcionaris..., per cert, que fa referència..., diu, textualment: «també als funcionaris i personal laboral que desenvolupen la seva tasca a l'interior de les presons». Nosaltres li demanariem, en tot cas, que hi afegís «i a l'exterior de les presons», perquè, per exemple, hi ha les assistents socials, que fan el treball majoritàriament a l'exterior i que a vegades treballen en unes condicions de més risc, fins i tot, que el personal que treballa a l'interior. I, en aquest cas, doncs, en aquest punt, si es votés per separat –i coincideixo amb el diputat que m'ha precedit–, doncs, hi podríem votar a favor.

Es congratula també que l'actual ministre de Justícia, segons vostè diu, no vulgui reformar el Codi penal, i nosaltres, en canvi, entenem que amb algunes de les reformes impulsades pel Partit Popular, de fet, s'hi ha introduït el delictes polític, o una forma de delictes polític, que nosaltres entenem que sí, que s'haurien d'anular algunes d'aquestes reformes.

Després, demana al Govern que obri una investigació, i estic segur que el conseller en aquest moment ja sap el que ha succeït a Tarragona i per què s'ha produït la dimissió. És a dir, això, tots els governs ho fan, eh?, i, en tot cas, segur que el conseller n'explicarà les circumstàncies, i en aquest moment ja sap per què s'ha produït aquesta dimissió.

Demana també mesures de seguretat; demana construir nous equipaments; demana posar en marxa plans de formació; demana revisar tots els sistemes de seguretat... És a dir, fa una olla barrejada, una barreja de qüestions molt diverses que entenem que tenen prou entitat i prou importància per merèixer un tractament més específic.

Per tant, doncs, considerem que el que hauríem de fer, en tot cas, és abordar aquestes qüestions, si el Grup Popular ho creu així i ho creu interessant, però segmentant-les i donant a cada una de les temàtiques, a cada una de les qüestions, la importància que es mereix, per tal d'aprofundir-hi una mica més.

Llavors, doncs, com que nosaltres, el nostre Grup, considerem que amb algunes d'aquestes qüestions no hi podem estar d'acord; que amb altres hi estem d'acord però que mereixerien un tractament més profund i diferenciat, i altres entenem que no haurien de formar part d'una moció com aquesta, doncs, per això li anunciem que el nostre Grup votarà en contra de la Moció...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...i, en tot cas, l'emplacem que, si en presenta una altra on cada un d'aquests apartats es tracti de forma més

específica i de forma més aprofundida, doncs..., podríem considerar la possibilitat de votar-hi a favor, si a més a més anés precedida d'un diàleg previ.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. A veure, estem davant d'una moció presentada pel Grup Popular on es mostra un suposat interès per la situació penitenciària de Catalunya. L'interès, òbviament, el compartim, però no ens agrada veure que, més que plantejar reflexions entorn de què està passant i com resoldre-ho, s'inclinen -permeti'm dir-li-ho- per «emmaranyar» una mica les coses, per triar aspectes que, segons com els enfoquem, podrien generar una relliscada en els posicionaments si no anem tenint en compte els complicats matisos i subtileses que poden derivar del text. És així. I, per tant, això no ens agrada; no volem entrar en aquest joc.

Alguns dels apartats de la Moció ens mostren que el Grup Popular s'alinea, entenem, d'una forma simplista, amb els plantejaments d'alguns funcionaris i personal de presons i els seus interessos, sense cap menció als interns o d'altres percepcions d'altres persones. No podem compartir aquest plantejament. Per tant, fem una certa denúncia d'aquesta presentació tendenciosa del tema, com una qüestió de suport, sense més, a determinades posicions de funcionaris i personal laboral. Hem de donar suport a tots els que estan patint un mal funcionament objectiu del sistema penitenciari, amb tota la complexitat que això suposa.

També, en la iniciativa presentada per vostès, sembla que el problema central de les presons és la seguretat. Obvien la massificació i altres qüestions que també hi tenen incidència. Hem d'incrementar les mesures de seguretat, segur; però no podem centrar l'atenció en aquests moments en això sense anar més enllà, sense anar a l'arrel del problema, que pot ser, entre altres, la massificació. I, això, no ho podem obviar en un discurs d'aquestes característiques.

En una altra línia, de cap manera podem compartir aquesta idea que les reformes penals del PP en el Govern espanyol han de mantenir-se, perquè precisament són una clau del problema. Els ho hem dit moltes vegades, que era absolutament rebutjable confondre Codi penal i lluita electoral i propaganda política. Recordem tristament frases com: «Vamos a barrer las calles de delinquentes», «más seguridad y menos impuestos», eh? Per tant, amb la seva política, vostès han provocat un augment de presoners, amb condemnes més severes i menys beneficis penitenciaris; això, ho han fet amb finalitats partidistes, i ara volen desvincular-se dels efectes d'aquesta política, en denunciïn els resultats, però n'obvien les causes. No hi estem d'acord.

Respecte al tema de les drogues, novament hem de parlar de complexitat. Ens agradaria poder dir que te-

nim les coses clares, però per desgràcia el nostre Grup ha pogut comprovar com darrere cada pronunciament hi ha interessos inconfessats que ens porten a exigir-nos la màxima prudència en aquest tema. Des d'aquest punt de vista, compartim la decisió de la conselleria de crear un grup tècnic aliè al sistema penitenciari que investigui i informi sobre la situació, perquè, mentre no tinguem aquestes apreciacions, el perill d'instrumentalització en aquest tema és molt elevat.

Pel que fa als establiments penitenciaris, apostem, òbviament, pel màxim consens per redreçar la passivitat en la creació de centres que tenim des de fa uns anys. Però volem alertar que el diàleg ha d'incloure no només els funcionaris, partits polítics i entitats municipalistes, sinó també altres col·lectius, clarament. Si no, no és una política de diàleg real ni és res. Per altra banda, pensem que també ha de quedar clar que, en tot cas, el diàleg i la recerca de consens tampoc no han de significar una deixadesa de funcions per part del Govern.

Finalment, en el seu últim punt de la Moció, creiem que és indiscutible que s'han d'adequar els recursos humans existents a les necessitats i el nombre d'especialistes, la formació, etcètera, però creiem que el que cal dir és que cal una autèntica política de personal, que abasti selecció, gestió, formació, promoció del personal, relacionada també amb quin model de presons volem en aquest país, i de moment ens consta que en aquesta línia de política s'està treballant, i, per tant, considerem innecessari aquest apartat.

I, en tot cas, volem insistir que la forma de plantejar les formes, en aquest cas, no ens sembla correcta, aquesta cosa que li deia de crear una certa «maranya» en la forma de presentació d'un debat sobre una situació que és molt preocupant, que no pot rebre altra resposta, des del nostre punt de vista, que un rebuig a la forma de presentar aquestes coses. Estem parlant de temes molt seriosos, i, per tant, votarem en contra d'aquests plantejaments.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor Sirera, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament, s'ha parlat de l'oportunitat de la Moció, no? Què vol que li digui? És el president del Parlament qui convoca les sessions plenàries els dies que toca, i, per tant, vam fer una interpellació i la Moció és en el Ple següent. Per tant, jo no tinc la culpa que el conseller vingui demà a explicar això, perquè llavors el que hauríem de fer és: tanquem el Parlament, que els consellers vinguin, compareguin, expliquin les seves coses i l'oposició ens dediquem quatre anys a viure la vida, no? Jo crec que això no és el que els ciutadans de Catalunya volen de nosaltres, no?

Extensió de la proposta com a crítica? Miri, què vol que li digui també, som molt treballadors i fem moltes propostes que creiem que són positives pel país. *(Veus de fons.)*

S'ha parlat del format perdigonada, no?, i s'ha parlat també de les formes de plantejar les coses que no són les més adients, no?

Escolti, miri, amb tot el bon to que puc tenir, no? Miri, aquesta Moció, tots els punts concrets que vostès han tiïllat de perdigonada i que això no són les formes de plantejar les coses, està recollida, fil per randa, d'una moció que el meu Grup va transaccionar amb el Grup dels Socialistes, amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb el Grup d'Iniciativa, el desembre de l'any 2002, contra el Govern de Convergència i Unió, senyores i senyors diputats. *(Remor de veus.)*

Per tant, vostès, m'estalviaré dir el que penso, no?, però crec que és una certa barra dir aquí, criticar una cosa que vostès mateixos van fer no fa ni dos anys, no? I, per tant, miri, siguem una mica curosos amb les coses que es diuen i com es diuen, perquè crec, sincerament, que hem de mantenir una certa coherència amb el que es diu quan s'està a l'oposició i quan s'està al Govern.

El representant d'Esquerra Republicana em diu: «Miri, podria vostè incorporar això també i a l'exterior de les presons.» Jo estaria d'acord a fer-ho, però és que vostès no han presentat cap esmena. Sap per què? Per què no han presentat cap esmena? Perquè no són capaços en aquest Govern tripartit, no són capaços ni tan sols de consensuar les esmenes que presenten a les mocions dels grups de l'oposició. *(Remor de veus.)* A tal nivell de desgavell arriba l'actual Govern tripartit que ni tan sols en el Grup Parlamentari són vostès capaços de transaccionar esmenes...

El president

Senyor, senyor...

El Sr. Sirera i Bellés

...i, en tot cas, acabo, senyor president, i dispensi'm, dient que nosaltres acceptem les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, la 1, la 3 al punt *h*, perquè el punt *i* ha estat retirat, la 4, la 5, i no podrem acceptar l'esmena número 2.

I, en tot cas, senyor president, si m'ho permet, perquè hi ha hagut una petita contradicció que m'agradaria aclarir: el conseller de Justícia va dir que aniria a Madrid a parlar amb el ministre de Justícia per demanar-li la reforma de les lleis penals que havia impulsat el Partit Popular, no? Bé. Després d'aquesta visita els diaris catalans van dir clarament que la resposta del ministre era que no es tocaven les reformes i que es mantien. Per tant, no és una invenció del Partit Popular, va ser el mateix ministre López Aguilar qui va dir que ni tocar les reformes penals amb relació a aquests aspectes.

I, per tant, senyor president, jo li demanaria, perquè tot quedi una mica més clar, que es pugui fer lectura del punt 2 d'aquesta Moció, perquè, sincerament, si el Grup Socialista vota avui en contra del punt 2 el que estarà fent, simplement i planerament, és reprovar des del Parlament de Catalunya el nou Govern d'Espanya i, en concret, el ministre de Justícia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor Masllorens...

El Sr. Masllorens i Escubós

Per al·lusions, senyor president. Simplement deu segons per dir que, evidentment, no és així, que, com ja he dit en la meua intervenció, el senyor Sirera és el que ha canviat el sentit de les paraules del ministre, que no s'ha pronunciat sobre aquesta matèria, i, per tant, amb independència que es doni lectura al punt, naturalment, doncs, aquesta contradicció que diu realment no hi és i no hi haurà cap reprovació en aquesta votació.

Moltes gràcies.

El president

Bé. Anem a pams. En primer lloc, donarem lectura, tal com demana el portaveu adjunt del Grup Popular, al punt 2 de la Moció.

Demano a la secretària primera que hi doni lectura.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya manifesta la seva satisfacció per les declaracions fetes pel ministre de Justícia del Govern de l'Estat en el sentit que no es modificaran les reformes penals impulsades per l'anterior Govern del PP, tal com s'havia reclamat des del Departament de Justícia del Govern de la Generalitat.»

El president

Un cop llegit el punt número 2, si no ho he entès malament, accepta les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió llevat de la número 2 i del punt *i* de la número 3, per tant, la resta les accepta totes i queden incorporades en el text.

Llavors, demano si algun grup parlamentari vol votació separada. *(Pausa.)* El Grup Socialista ha demanat votació separada del punt número 1... *(veus de fons)*, i del 2 també... *(Veus de fons.)* Sí, senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, en tot cas, el que demanaria és que primer es votés el que acaba de llegir la secretària de la Mesa.

El president

L'ordre de la votació, el posaré jo, si no li sap greu.

El Sr. Sirera i Bellés

Bé, gràcies.

El president

Número 1, per una banda, i número 2, per una altra banda, i la resta tot junt.

Posem a votació, primer, el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per la unanimitat dels presents: 117 vots a favor.

Seguidament, posem a votació el punt número 2, que és el que ha estat llegit.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra i 12 vots a favor.

I, seguidament, posaríem a votació la resta de la Moció amb les esmenes, tal com he anunciat abans, incorporades.

Comença la votació.

La resta d'aquesta Moció ha estat rebutjada per 62 vots en contra, 55 vots a favor i cap abstenció.

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 302-00040/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa quinze dies que el nostre Grup Parlamentari va interpellar el Govern sobre la política de treball, molt lligat a les conseqüències que enteníem, i avui mateix ha continuat el debat amb una interpellació feta anteriorment pel senyor Teixidor al conseller de Treball, sobre la situació que s'està donant i que afecta treballadors, treballadores, territoris i diverses empreses de processos, siguin de reconversió, de negociació, o de tancament directament d'algunes empreses d'alguns sectors industrials.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Una interpellació que va generar un debat amb el conseller sobre dos línies d'actuació, i, ho repeteixo, dues línies d'actuació a desenvolupar des del Govern per atendre la situació que en el seu moment vam discutir, i, hi insisteixo, avui ha tingut continuïtat: la primera, una línia estratègica pel canvi de model industrial i per a un model de treball, també, estable i amb drets; i, la segona, un conjunt de mesures de xoc i urgents per atendre en aquesta etapa de transició en què ens trobem la situació de centenars de treballadors, de treballadores i de diverses comarques.

Aquesta és la voluntat de la Moció que ha presentat el nostre Grup després de la interpellació i que és de satisfacció, doncs, poder mostrar, com li he presentat al president, doncs, un acord de transacció amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, sembla que hi haurà un acord unànime en aquesta Moció, la qual cosa, doncs, ens permet, hi insisteixo, treballar en aquesta doble línia: el canvi estratègic de model industrial i, el segon, les mesures de xoc i urgents tan necessàries per atendre la situació que estem vivint.

Però, abans d'entrar en algunes qüestions a destacar breument de la Moció que he presentat, m'agradaria

detenir-me un momentet en algunes qüestions i en alguns noms, que han succeït des de fa quinze dies, quan fem la discussió de l'anterior interpellació, i que té a veure amb empreses com Nissan, Panasonic o Yamaha.

La gent de Catalunya no entén –la gent de Catalunya no ho entén– que fa uns mesos empreses amb beneficis com Samsung marxin i baixin la persiana. Els treballadors i treballadores del tèxtil de l'Anoia també necessiten mesures d'acompanyament i de suport, com s'ha fet amb l'empresa i amb els treballadors de Panasonic a Celrà. I els sindicats no entenen les declaracions del president de Yamaha Motor España, el senyor Jorge Lasheras, que ha assegurat que no té previst cap expedient de regulació, però que el risc de la deslocalització existeix. Demana, el director d'aquesta empresa multinacional a casa nostra, que s'ha de reduir els costos un 30 per cent i exigeix a la plantilla una millora de la productivitat i més flexibilitat.

I cal tenir en compte que aquesta empresa –en aquest moment, aproximadament, hi treballen tres-cents cinquanta treballadors i treballadores– ha produït en el darrer any noranta mil unitats dels seus productes, un 26,7 per cent més que l'any 2003, que és un creixement significatiu després de sis anys de decreixement de la producció, i que aquesta producció, el 75 per cent de la mateixa, és per a l'exportació.

Per tant, els treballadors i treballadores de Yamaha no entendrien el perquè és possible que aquests empresaris, que aquesta multinacional marqui una possibilitat que és el rerefons del que ha passat a Samsung, el que ha passat a Nissan –i favorablement no s'ha aconseguit–, el que es va amenaçar a Seat i el que estan amenaçant a Yamaha. És que al darrere d'això hi ha la voluntat de trencar la capacitat de la negociació col·lectiva dels treballadors i les treballadores. I això cal anunciar-ho i cal denunciar-ho, perquè després la tensió creix, la mobilització és possible i després no se li podrà dir que això és únicament responsabilitat del nou Govern de Catalunya, hi ha una cultura patronal també, i de les multinacionals, a superar.

I acabo amb quatre coses, crec, a destacar de la Moció: la primera, la centralitat de la negociació col·lectiva, important per abordar aquestes circumstàncies; segon, que l'Administració assumeix el seu paper central en les polítiques actives d'ocupació –les assumeix–; tercer, que es planteja també la necessitat de l'actuació en l'àmbit local, en les comarques, perquè això afecta persones i territori, i la quarta qüestió també important, els instruments, i aquí la part de la transacció amb el Grup de Convergència i Unió, instruments com el SOC, com el Consorci per a la Formació Contínua, i també a l'acord estratègic acordat entre el Govern, entre la patronal i els sindicats.

Per tant, espero, per aquesta voluntat d'abordar la qüestió de fons i les situacions particulars de moltes persones i comarques, que tingui el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups parlamentaris, atès que hi han presentat

esmenes, concretament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. L'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comencem pel principi, senyor Miralles –comencem pel principi. Hem pactat una transaccional, que pensem respectar, perquè creiem, com vostè ha dit correctament, que nosaltres aportem –després li faré una breu reflexió–, els instruments, el disseny de caràcter general.

Però vostè ha sortit aquí a la tribuna a dir, senyor Miralles, no el contradiré jo, diu: «Hem presentat una moció que..., d'aquell debat del nou model industrial per a Catalunya», ho ha dit aquí. Diu: «Nosaltres varem tenir un debat sobre el canvi de model industrial de Catalunya i hem presentat una moció sobre el nou model.» Ah, no! Allà vostè amb la seva consciència, diputat Miralles!

Però, fixi's-hi bé, vostè ens diu, senyor Miralles..., sense ànim de polèmica, de veritat... (*veus de fons*), de veritat, no, no, no..., senyores i senyors diputats, sense ànim de polèmica –sense ànim de polèmica. Vostè ens diu: «Impulsar un model de relacions laborals.» Amén. Ens diu: «Impulsar polítiques actives d'ocupació i afavorir l'ocupabilitat de les persones.» Amén. «Potenciar línies d'ajut al desenvolupament econòmic local.» Amén.

Senyor diputat, això no és un canvi de model industrial –això no és un canvi de model industrial–; això són polítiques de caràcter laboral que els nacionalistes catalans acceptem. I vostès, en aquesta ocasió, senyor Miralles –i li he dit, a vostè, abans, particularment, sap que li tinc tot l'afecte–, vostès, aquesta vegada, posen la lletra, nosaltres posem la política –vostès posen la lletra, nosaltres posem la política.

I què es posar la política en aquest debat? Doncs, els instruments, benvolgut diputat. Vostès ens diuen: «Afavorim els models, l'ocupabilitat, les línies d'ajut», etcètera –és aquest debat de caràcter genèric, senyor conseller, del qual abans fèiem referència–, i nosaltres diem: «D'acord, però impulsem el SOC, impulsem el Forcem, impulsem el Pla general d'ocupació i concretament el Pla d'acord estratègic.» I això és, torna a ser, l'argument central. Vostè, senyor diputat, amb tot el respecte, la lletra; nosaltres, la política.

Dit això, no sap com de satisfets estem de poder donar suport a la seva Moció. (*Rialles.*) Estem satisfets, molt satisfets. Per una raó, a més, senyor diputat, senyores i senyors diputats, perquè té a veure amb la nostra filosofia; una filosofia que no té res a veure amb el canvi de model industrial, de veritat, diputat. Ja en parlarem en un altre moment, avui no; no toca això ara aquí. Té a veure amb les cinc proposicions no de llei que hem presentat a la Comissió d'Indústria i de treball, senyor conseller, perquè volem impulsar en concret les polítiques de SOC, Forcem, ocupabilitat, Pla general d'ocupació, en concret. Té a veure amb el debat que hem tingut i amb la Moció que presentarem, i té que veure amb el suport que donem a la seva Moció.

Amb quina determinació? Amb quin disseny? Només un: al servei de les empreses, dels treballadors i de les

treballadores de Catalunya. Com vostès. No sé si amb la mateixa orientació, però com vostès. Al servei de les empreses, dels treballadors i de les treballadores de Catalunya.

I per això hem presentat una proposta –que jo agraeixo molt que tinguem l'oportunitat, senyor Miralles, de tenir aquesta transaccional–, en quin sentit? Home, en el sentit d'instruments adequats per desenvolupar polítiques; a saber: SOC, Forcem, Pla general d'ocupació i Pacte per la competitivitat.

Vostè hi ha un punt que no ha acceptat, que és el Pla general d'ocupació, perquè m'ha dit, i crec que puc confessar-ho obertament: «Home, el Govern, això, està impulsant-ho, etcètera.» De veritat, no tinc aquest punt de vista. Sincerament crec que no. Però com vostè pot comprendre no perdrem l'oportunitat de tancar amb vostès una transaccional i que aquesta Moció, conseller, que ens serà útil per impulsar aquesta política, no sigui aprovada pel conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra. I, per tant, estem encantats de sacrificar un aspecte de la nostra Moció, una proposta de la nostra Moció, que enriqueix la seva, que la complementa, perquè ara puguem tots tenir l'oportunitat de votar favorablement la seva Moció.

Per tant, senyor president, crec que li hem entregat el paper, que aquesta transaccional serà possible.

Gràcies, senyor Miralles; gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Correspon ara fixar posició a la resta de grups parlamentaris que vulguin fer-ho, començant pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula la il·lustre senyora diputada Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. La interpellació que es va substanciar al darrer Ple i la Moció que avui veiem, considera el nostre Grup que és força adient en el context actual en què ens trobem de transformació industrial que està vivint el nostre país i també fora del nostre país.

Aquests processos comporten moltes vegades situacions traumàtiques i difícils, sobretot per als treballadors i treballadores que els toca viure'ls en primera persona, i fan necessàries accions per part del Govern que, com ja s'ha anunciat reiteradament en aquesta cambra, vol canviar la política d'ajudar les empreses passant, tot passant d'una política basada en una repartidora discrecional i de vegades arbitrària a potenciar la innovació, la recerca i la producció de productes de valor afegit. Deixar de practicar el pa per a avui i la gana per a demà. Malauradament, en molts llocs, en moltes comarques i en molts territoris d'aquest país ens trobem en aquesta gana fruit d'aquesta política de pa per a avui i gana per a demà.

Ara bé, en aquest context i en aquesta situació conjuntural que vivim i que ja he esmentat, n'hi ha uns que surten més perjudicats, més damnificats, que són els treballadors i les treballadores. En aquest sentit, en

aquesta Moció que avui debatem aquí s'aborden tres temes sobre política laboral de caràcter central per nosaltres: dos punts de caràcter general i un de caràcter més local o territorial.

En primer lloc, parlem de com som capaços, com les empreses són capaces d'adaptar-se a aquest procés de transformació industrial, del paper de la negociació col·lectiva que pot tenir com a element d'adaptació de les empreses al canvi, dins d'un marc català de relacions laborals, tot caminat cap a un nou model industrial també lligat amb el progrés social i amb els drets socials, com esmentava el diputat Miralles.

Els dos altres punts parlen de plans de xoc o de mesures generals i també locals i territorials en aquells casos en què aquest procés d'adaptació al canvi no ha sigut possible, en aquelles empreses que no han pogut adaptar-se al canvi.

Per una banda, les polítiques actives d'ocupació, especialment adreçades als treballadors i treballadores dels sectors més afectats per aquests processos de transformació industrial. Però, compte, no hem d'oblidar també la responsabilitat social i vers el territori que tenen aquestes empreses.

I en tercer lloc, parlem que aquests processos de transformació industrial també tenen un fort impacte i una forta dimensió de caràcter territorial. Fins ara ens havíem mirat el tema de l'ocupació..., l'havíem abordat des de dalt, des de Barcelona, des de la conselleria. Quan invertim aquest punt de vista, com fa l'actual Govern, i ens ho mirem des de baix, ens ho mirem des del territori, la primera conclusió és clara: si bé el tema de l'ocupació té realitats diferents arreu de Catalunya, el seu abordatge s'ha de realitzar conjuntament a través del món sindical, dels agents socials, dels agents econòmics, dels empresaris i dels recursos educatius existents al territori. I, la seva dimensió, entenem nosaltres que s'emmarca en un marc molt més ampli i molt més ric i alhora complex, que és el marc i l'àmbit del desenvolupament local i territorial.

Coincidim, doncs, plenament amb aquesta Moció. Per tant, anunciem el vot favorable del nostre Grup.

Respecte a la transacció que s'ha anunciat, creiem que aprofundeix en el contingut de la Moció i, per tant, en el tèrmen de la transacció que coneixem, també, en aquest cas, li donariem suport, tot i que no puc deixar d'esmentar que les paraules de les paraules..., la versatilitat de les paraules: podem dir amb paraules el mateix però a l'hora de les polítiques concretes llavors és quan es demostren les diferències.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fer-ho té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president; de l'escó estant. Bé, de fet, és evident que a Catalunya estem vivint ara..., estem patint,

de fet, un moment difícil que afecta greument l'ocupació, que hi ha una necessitat d'activar a Catalunya, també, polítiques sectorials, industrials, que garanteixin el futur d'aquest entramat productiu i també les polítiques actives d'ocupació, i que, de fet, simultàniament, també estem patint, d'alguna manera, que, aprofitant l'avinentesa, s'estan modificant substancialment les condicions laborals de molts treballadors i treballadores, que, de fet, estan veient com els seus drets estan canviant i minvant, sense que hi hagi al darrere un compromís de moltes empreses d'innovació i competitivitat, que garanteixin, precisament, el futur de l'empresa i, per tant, de l'ocupació, no?

És per això que nosaltres pensem que la Moció arriba en un bon moment, que s'ha de revifar el diàleg social que permeti consensuar i concertar aquest model de competitivitat productiu i sectorial, que alhora equilibra i articula el nostre territori i desplega un model d'empresa responsable i sostenible a tots nivells.

Cal parlar, com diu la Moció, de l'ocupabilitat de les persones que es queden sense ocupació com un objectiu prioritari, i buscar solucions que estiguin d'acord amb les aptituds, els coneixements professionals, l'experiència, els nivells retributius de les persones afectades dins de la seva àrea geogràfica de residència, tenint en compte que, a més a més, afecta col·lectius d'especial vulnerabilitat o amb especials dificultats de recol·locació, no? I és això que el SOC, d'alguna manera, s'ha de comprometre a preveure els mecanismes necessaris per a la intermediació efectiva, així com les previsions de formació necessàries per garantir aquesta recol·locació, no?

En aquest sentit, precisament, pensem que aquesta esmena que s'ha acceptat, del Grup de Convergència i Unió, de cara a materialitzar la constitució definitiva del consorci per a la formació contínua a Catalunya, també té molta importància, tenint en compte que també s'ha d'obrir en tota la seva pluralitat, no?, és a dir, obrir-la no només a allò que, també, d'alguna manera, són els agents socials, sinó a sectors afectats que estan participant en tot el procés de polítiques actives i que són molt importants.

I, en aquest sentit, nosaltres, evidentment, donem suport a la Moció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara el torn al Grup Parlamentari Popular; per fer-ho té la paraula l'il·lustre senyor diputat Joan López.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies. Senyor Miralles, pateixo per vostè perquè tinc por que si li dic que li votem la Moció, amb el que havia sigut les coses que vostè havia dit sobre la política de treball i industrial del PP en el passat, potser l'expedientin i sigui vostè el primer membre del grup mixt d'aquesta legislatura.

Jo, des de la diferència de grup, just a l'altra banda de la sala, és un mal que no li vull, però li haig de dir que votarem favorablement, perquè, de fet, amb tot el meu

respecte, el que fa la seva Moció és senzillament solemnitzar l'evident, i en canvi perd vostè l'oportunitat de temes candents en matèria laboral, com és Panasonic, que està en vies de solució, com és Fisipe, que, per cert, per una mala política de la conselleria, primer denegant l'aval de viabilitat per a la compra de l'empresa i després denegant l'ERE, està en una situació força precària.

I, per tant, creiem que realment el que han transaccionat com a mínim serveix perquè la Moció tingui una mica de musculatura i tingui una mica de teca, perquè, si no..., un, clar, té la idea, com que un és un diputat novell, inexpert, té la pretensió que quan un grup que dóna recolzament al Govern presenta una proposta, aquesta és per dinamitzar la tasca del Govern i perquè aportarà alguna cosa nova més enllà de dir que constatem i manifestem que el cel és blau i que ara estem a aquesta hora del vespre a la sala de plens del Parlament de Catalunya.

Mirin, el primer punt ens diu que hem de potenciar i reconèixer la negociació col·lectiva. Home, miri, l'Estatut dels treballadors ho reconeix de fa més de vint anys. Què és el que hauria estat meritori en aquest primer punt? Que des de la seva interessant visió de les coses ens hagués explicat com es porta a terme una modificació de l'actual marc legislatiu de contractació, per reduir la precarietat a la vegada que flexibilitzem el mercat de treball, per ajudar el que és realment la gasolina de contractació en aquest país, que són els emprenedors i els petits empresaris. Però dir que reconeixem la negociació col·lectiva no és dir res. La seva proposta no és, com vostè s'autoqualifica, d'esquerra transformadora; no és ni d'esquerres ni de dretes, ni transformadora ni immobiliària, és neutra. No ens aporta res.

En el segon punt ens diu, ens proposa impulsar les polítiques actives d'ocupació. Home, miri, això, és que ho fa Convergència i Unió quan governa, ho va fer el PSOE quan va governar, ho ha fet el PP quan ha governat, ho han fet vostès en aquells ajuntaments on governen, i suposo que ho faran ara en el Govern de Catalunya, perquè els incentius a la contractació de discapacitats, la millora de la incorporació de la dona al mercat laboral, la transformació de l'antiga formació professional, encara que vostès el meritatge, com que no volen posar notes i tothom ha de passar curs, i, per tant, l'esforç no el volen reconèixer..., però, a part d'això, aquest segon punt, també l'ha fet tothom d'una forma absolutament transversal.

I el tercer punt, on ens diu que s'han de potenciar les línies d'ajut per al desenvolupament econòmic local, tenint en compte els nous jaciments d'ocupació, és una gran i lloable declaració. Però quan un està al Govern i el seu és un grup que recolza el Govern, el que ens ha de posar són exemples concrets: què és el que faran vostès per Barcelona Activa i per tots els instituts municipals de promoció econòmica que hi ha a Catalunya.

I sobre jaciments d'ocupació, per exemple, agafant el Decret del darrer 11 de maig, dir-li que quan un fa una declaració d'aquestes característiques el que ha de fer, sobretot, és explicar-nos a continuació com, si es fa una cosa a nivell de política laboral tan bona com fomentar nous jaciments d'ocupació, per exemple, en un àmbit

com el de l'atenció a les persones grans, després ha de tenir en compte que això tindrà un impacte a la política pressupostària del Govern de la Generalitat i de l'Administració local, perquè això són plantilles per atendre necessitats socials que, com que s'hauran format per zones, els diners hauran de sortir d'algun costat. I, per tant, un grup bo que recolzi un bon govern el que ha de fer és explicar-nos tot això com es farà.

Només acabaré per dir-li que en la seva intervenció prèvia ens deia vostè, sense cap argument més, i amb això acabo, que desqualificava la política de treball de la dreta catalana i espanyola en el passat. No entraré en el tema conceptual, perquè me sembla que el terme «comunista» a vostè no li agradarà i sempre el rebutgen, però dir-li que quan un diu una cosa com aquesta fa falta que argumenti una mica més, perquè desqualificar sense més arguments el que ha sigut una política que ha creat la meitat d'ocupació a la Unió Europea els darrers quatre anys, sense proposar un model alternatiu que no sigui el desastre francès de les trenta-cinc hores o la nacionalització d'empreses, doncs, és molt senzill de fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'il·lustre senyor diputat senyor Miralles té un torn per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, agrair els suports dels grups a aquesta Moció. És cert que hem arribat a un acord amb el Grup de Convergència i Unió pels continguts, perquè el Grup de Convergència i Unió –no com el senyor del Partit Popular– ha fet els deures, i aquelles coses que li semblaven bé les ha acompanyat, sobre les que volia fer propostes ha esmenat; vostès no. No sé si és perquè és novell, jo també, les coses es llegeixen des del principi al final i allò que no comparteixes ho esmenes. No sé si també el seu partit, per poder votar favorablement, s'hauria de fer posar una corbata vermella, no ho sé, potser és veritat.

Aleshores, el fet és que crec que és important arribar a acords i a consens perquè aquesta és la nostra voluntat, i en aquest sentit no és només amb una part de les activitats que fan els grups parlamentaris i els governs, sinó que ho hem dit, la voluntat de poder arribar a punts de trobada, punts de trobada que ens permeten, doncs, posar la lletra, posar la música, posar la política i dotar els instruments. I no perquè l'oposició digui amén, perquè el que volem és que des de la voluntat d'acord acompanyem i arribem a punts de trobada.

Com bé sap el senyor Fernández Teixidó, tant a la Comissió com aquí a l'hemicicle ho estem fent i, en aquest sentit, tot allò que compartim, doncs, ens podrà permetre, insisteixo, trobar la lletra, la música i en aquest moment els instruments els té el nou Govern i en aquest sentit aquests nous instruments es dotaran i s'estan dotant.

Per exemple, senyor López, 8 milions d'euros, eh? 8.000 mil milions d'euros en dos anys en nous jaciments. Miri's els papers, miri's els papers, perquè això

expressa que no només s'aproven coses sinó que hi han les dotacions pressupostàries per canviar de polítiques.

I, mirin, la desqualificació de les polítiques anteriors les han fet els ciutadans, vostès, a Espanya, l'oposició, i aquí l'oposició a l'anterior Govern. Que aquesta és la millor manera de no mantenir debats de guerra freda com fan vostès, perquè jo tinc molt orgull del que jo sóc, no ho sé vostès, i a partir d'aquí sempre, quan no hi han arguments, treuen el llenguatge de la guerra freda, és el llenguatge de la dreta extrema i així els ha anat. A veure si aprenen, a veure si aprenen, perquè no només amb corbates de color vermell podran amagar les seves complicitats en allò que han fet malament.

Per tant, crec que és molt important poder arribar a punts de trobada, ho hem fet, agraeixo els grups parlamentaris que han donat tots el seu suport, i a partir d'aquí, n'estic convençut, que aquesta doble línia, una, de debat de fons, que és la política industrial, però que això avui no tocava, sinó d'esmenes concretes i, en aquest cas, una moció per actituds concretes podran fer que els treballadors d'Ignacio Carner, de l'Anoia, o els treballadors de Yamaha o els treballadors de Nissan es vegin reflectits en això que avui aprovarem.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Doncs, passariem, acabat el debat, haurem de passar a la votació.

Els grups parlamentaris coneixen el text que es sotmetrà a votació? Podem donar-lo per suficientment informat? *(Pausa.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem a votació, doncs, la Moció subsegüent sobre la política de treball que, bàsicament, és l'esmena transaccional entre el text de la Moció i l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents: 114 vots a favor.

————— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya (tram. 302-00041/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions amb els mitjans de comunicació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Des del Grup de Convergència i Unió els volem fer una petita confessió, sí, i és que fa pocs dies, fins fa escassament un parell de dies, vàrem tenir la temptació de no sotmetre aquesta Moció al Ple i d'esperar les previsibles explicacions que inicialment hi havien situades en l'escenari d'una compareixença que s'havia comentat que potser el conseller en cap efectuaria demà, dijous, a la Comissió de Política Cultural. Però dos factors han fet, finalment, que mantinguéssim –i els hem de dir que com a ciutadans, a desgrat nostre– aquesta presentació d'aquesta Moció.

Primer, que aquesta compareixença inicialment prevista per al 27 de maig s'ha novament ajornat fins al 17 de juny –17 de juny–, i després perquè en les darreres hores s'han produït notícies, esdeveniments, que han vingut, evidentment, a evidenciar allò que era una obvietat i que només el Govern tripartit ha estat negant com aquell emperador que no volia reconèixer la seva nuesa davant de l'estultícia de no entendre que les coses no són com un s'entesta a fer veure que són, sinó que les coses són sempre d'acord amb allò que no es pot negar, d'acord amb la realitat. I la veritat és que durant aquests dies ja han passat moltes coses que haurien pogut generar la nostra atenció: la proposta sobre l'ofrena a l'Onze de Setembre, els impostos sobre la gasolina, la proposta sobre el copagament de sanitat, l'aturada a la línia 12, l'ensorrada del Ramon Llull, la suposada auditoria que no demostra res més que les finances de la Generalitat són solvents, la dimissió d'un director general d'emergències tres dies després d'haver presentat el Pla d'actuació contra el Pla d'incendis, l'adscripció a la segona divisió, si no ho remeiem entre tots, del català a Europa, el *sine die* dels arxius de Salamanca, l'ecotaxa per a les empreses, la reducció de plantilla del 3/24 a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Fa pocs minuts només la negació a Madrid de la visualització i la presentació de les balances fiscals.

La veritat és que la Moció d'avui és, però, no una crònica d'un ridícul inesperat, d'un descrèdit creixent, d'una negació previsible i, sobretot, i sobretot, és l'escena, el quadre, la fotografia que mai hauríem volgut veure a la màxima institució del nostre país. I és que ha quedat en evidència que el Govern ha mentit. La seva pròpia ineficàcia, la debilitat política, la poca valentia del Govern ha portat aquesta crisi a un nivell de màxima transcendència.

Hem tingut un informe amb un contingut impropri del Govern que necessita Catalunya. És prova, mostra, d'un mal govern. Hi han hagut fugues d'informació de documents del propi Govern, és un govern insegur. Hi ha hagut una reacció impròpia que ha requerit vint-i-un dies, només vint-i-un dies d'investigació oficial sense que s'hagin assumit responsabilitats. És un govern dèbil. S'ha efectuat allò que la millor defensa és un atac i el contraatac cap al passat, ho veurem també d'aquí a poca estona, que demostra que tenim un govern bloquejat, amb pas de cranc, cap enrere. Una reestructuració que suposadament era innecessària per renúncia voluntària que evidència que tenim un govern sense credibilitat. I tenim un govern que no ha dit la veritat, un govern

que ha mentit. No és la primera vegada, com demostrarem d'aquí uns dies, i ens temem que no serà l'última.

Els estalvio ara de llegir les declaracions que ha fet el sortint secretari de Comunicació, algunes referències de mitjans de comunicació i d'editorials que recullen la valoració que genera en els mitjans de comunicació del país l'actuació del Govern. I ja els avancem que si el 17 de juny la compareixença del conseller en cap, també l'esperada del president en altres comissions on li preguntarem per uns fets com aquests de greu transcendència, i també la compareixença que demanarem del nou secretari de Comunicació perquè ens aclareixi també ja declaracions que ha fet, fins i tot, abans de ser secretari de Comunicació, en les que mostra una tendència que no ens dringa gens bé.

El president

Honorable diputat...

El Sr. Puig i Godes

Vaig acabant, senyor president.

El president

Però, seriosament, hauríem d'intentar...

El Sr. Puig i Godes

Ja els avancem que demanarem, si aquestes explicacions el dia 17 de juny no ens satisfan, la convocatòria d'un ple extraordinari.

En definitiva, som conscients que estan vostès davant de l'última oportunitat per rectificar. I que sàpiguen que si voten «no» a acabar la investigació, si voten «no» a l'assumpció de responsabilitats polítiques i si voten «no» a presentar una proposta de model en les relacions governamentals amb els mitjans de comunicació, quedaran en evidència, s'autoretrataran, i aquest Govern quedarà definitivament marcat com un govern que menteix.

Moltes gràcies.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El Grup Parlamentari Popular ha presentat la mateixa esmena a les dues mocions, la que estem veient ara, presentada pel Grup de Convergència i Unió, i la que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, i que substanciaré en el punt següent de l'ordre del dia.

I nosaltres hem de dir que hem fet aquesta esmena com a addició d'un nou punt, d'un nou punt quart a les dues mocions. I ho hem fet perquè, mirin, nosaltres no volem entrar en picabaralles dels uns i els altres, ni tampoc volem plantejar debats de passat, no volem parlar ni dels darrers vint-i-tres anys ni volem parlar tampoc dels darrers cinc mesos, no? I jo crec que hi hauria molta cosa a dir de vint-i-tres anys de govern, però Déu

n'hi do, Déu n'hi do, el que han donat de si cinc mesos del Govern tripartit.

Nosaltres fem, per tant, una esmena, una esmena que del que tracta, en definitiva, és que això que ha passat no pugui tornar mai més a passar. I, per tant, el que demanem a través de la nostra esmena és que el Govern presenti, dintre de l'actual o dintre del proper període de sessions, un projecte de llei de règim jurídic dels ajuts adreçats a les empreses de mitjans de comunicació i també que reguli les insercions de publicitat institucional procedents, atenció, procedents, atenció, del Govern de la Generalitat però també de les entitats locals. Per tant, també que aquest Projecte de llei reguli les ajudes que donen els ajuntaments i també les diputacions.

Nosaltres, dintre d'aquest projecte de llei que plantejarem, volem que es defineixin els diferents instruments d'ajuts als mitjans de comunicació; que es defineixin les disposicions comunes que estableixen les bases reguladores d'aquestes ajudes. Volem també que es desenvolupin a través d'aquesta llei els principis que han d'informar la gestió de les ajudes als mitjans de comunicació –igualtat, publicitat, transparència, objectivitat, eficàcia i eficiència. Demanem també que aquesta llei contempli el que és la relació d'obligacions de les persones beneficiàries, incloent-hi també d'una manera expressa les de caire comptable i registral. Volem que contempli, que quedi molt delimitat també quin és el contingut mínim dels convenis de col·laboració entre premsa i poder polític. Volem també que es defineixi de manera molt clara, molt taxativa, en aquesta llei una delimitació restrictiva dels supòsits de concessió directa, en els quals no serien aplicables els principis de publicitat i concurrència. I també volem que quedin molt clarament determinats a través d'aquesta llei els procediments de control *a posteriori* i, sobretot, també d'avaluació d'aquestes ajudes.

També demanem que aquest projecte de llei contempli els mecanismes per garantir que el repartiment de la publicitat institucional de la Generalitat, de les administracions també locals i de les seves entitats i empreses dependents es faci d'acord amb els principis de publicitat, de transparència, de concurrència, d'objectivitat, d'igualtat i no-discriminació, per tal que no es pugui dir que alguna administració, sigui la Generalitat o sigui alguna administració local, doncs, no actua d'acord amb principis que siguin objectius.

Jo estic absolutament convençut..., i, senyor president, ja li avanço que no utilitzarem el torn en la següent Moció, perquè crec que el posicionament..., tenint en compte que l'esmena és la mateixa, crec que podem estalviar als membres de la cambra, doncs, cinc minuts, que a aquestes altures de la tarda jo crec que m'ho agrairan de manera molt decidida. (*Remor de veus.*)

En tot cas, senyores i senyors diputats, aquesta esmena no tracta de furgar en cap ferida. Nosaltres no pretenem que s'investigui cap govern anterior –per tant, ara sense cap responsabilitat–, i el que no volem, perquè creiem que no és important, és obrir investigacions per saber qui va fer l'informe, qui el va filtrar... Miri, això són debats que, sincerament, crec que, als ciutadans del nos-

tre país, no els interessa. El que proposem des del Partit Popular de Catalunya és que es faci un projecte de llei que faci possible que això que deia aquest informe que ningú sap qui l'ha fet no pugui ser mai una realitat a casa nostra. I estic convençut que, si accepten aquesta esmena i tots junts comencem a treballar en aquest projecte de llei, mai més podrà ningú acusar cap altre grup parlamentari d'utilitzar els mitjans de comunicació en benefici propi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir seguidament, per fixar la seva posició, els diversos grups parlamentaris. Començant pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores, senyors diputats, jo iniciaré la meua intervenció amb les paraules del president de Catalunya durant les preguntes a la sessió d'interpel·lació al Govern, quan ha dit amb contundència: «Nosaltres no imitem el seu model.» Perquè, evidentment, Catalunya necessita obrir una nova etapa en matèria de mitjans de comunicació. Necessita una nova etapa. La democràcia i les llibertats de Catalunya necessiten una nova etapa.

Vostès em comentaven: «Vint-i-un dies d'estudis...» És clar, jo els he de parlar de vint-i-tres anys, de vint-i-tres anys que paradigmàticament comencen amb dos secretaris generals que, realment, van tenir l'obsessió amb els mitjans de comunicació. Vam començar amb el senyor Lluís Prenafeta i hem acabat amb el senyor David Madí; dues persones que van tenir una obsessió molt gran amb els mitjans de comunicació. (*Remor de veus.*)

Vostès, francament...? Hi tenen tot el dret, evidentment; però tenen la legitimitat per parlar, quan han fet una política de comunicació des de la interferència permanent, des de l'opacitat, des de la discriminació permanent amb els mitjans..., en tenen vostès la legitimitat, després d'aquests vint-i-tres anys? En tenen la legitimitat després, com avui hem conegut, dels 128 milions d'euros que ha perdut Catalunya amb Audiovisual Sport i Vía Digital? Escolti, passem-ho en pessetes, perquè tots vostès en tinguin més consciència: 128 milions d'euros són 21.000 milions de pessetes que Vía Digital i Audiovisual Sport, dues operacions que van fer vostès, han significat en pèrdues dels diners dels catalans, 21.000 milions per res –per res. Pensi que el nostre Grup ha decidit presentar una sol·licitud a la Sindicatura de Comptes perquè analitzi realment què ha passat amb aquesta pèrdua de 128 milions d'euros a les participacions de la Corporació a Vía Digital i Audiovisual Sport.

Se'n recorden, vostès, de l'operació *Observador - Vanguardia*? Se'n recorden? Se'n recorden, qui la va liderar? Se'n recorden, vostès, d'aquell famós conveni de proves per adjudicar les freqüències, que volien –i estava escrit– que aquella concessió que havia de ser provisional passés a definitiva sense passar la precep-

tiva concessió pública? Se'n recorden? Saben com tenim l'espectre radioelèctric, que és un dels espectres més caòtics del conjunt d'Europa? Em poden dir com ens deixen el primer diari català, després de vint-i-tres anys, com està el diari *Avui*? I el deute de la Corporació? I els 125.000 milions del deute de la Corporació?

Home, jo els dic tot això, i em sembla que, més enllà del que vostès puguin..., això, m'ho han de reconèixer. Es que deixen una herència molt difícil –molt difícil. Deixen una herència molt viciada –deixen una herència molt viciada. (*Persisteix la remor de veus.*)

I, escolti, això, nosaltres ho canviarem, perquè ens creiem –i ens ho creiem, i ens ho creiem– que la democràcia a Catalunya ha d'enfortir-se, han d'enfortir-se les llibertats dels catalans, i amb una política de comunicació diferent això serà possible. I aquest és el nostre compromís, i això ho farem. (*Forta remor de veus.*) Ja veuran vostès com nosaltres obrirem una nova etapa en què no serà possible tornar enrere, obrirem una nova etapa, i ja veuran vostès com la democràcia del nostre país quedarà enfortida. Perquè, més enllà dels temes de la política de comunicació, el que està en joc, el que està veritablement en joc, és la democràcia del nostre país.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Huguet.

(*Persisteix la remor de veus. Pausa.*)

Senyor Huguet, senyor Huguet, abans de començar... No, jo els demanaria, sincerament, que poguéssim fer la intervenció amb tranquil·litat. No, ja hi ha algun comentari... No m'obliguin a cridar l'atenció amb noms i cognoms a ningú, perquè comença a haver-hi uns quants candidats i candidates.

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. No cal que s'esveri, l'oposició, que el to serà suau. (*Rialles.*) Crec que amb el que ha dit el senyor Carbonell, doncs, ja està molt dit el que havia de dir. Estem debatent una moció que, de fet, parteix d'uns incidents que –avui ho ha dit el president–..., és curiós com s'ha intentat, i val a dir que en part aconseguit, matar el missatge. És a dir, un informe apòcrif, que l'important és el substantiu, la radiografia que ara esperem –i per això la meua Moció demana això, i ja avanço que també valoro positivament l'esmena del Partit Popular en aquesta línia–, un informe que veurem probablement ratificat en les línies d'informació, o millorat, fins i tot, perquè demanem deu anys –no un any, no, deu anys–, què s'ha fet els deu últims anys en els mitjans de comunicació de Catalunya, una radiografia parcial d'això, que marcava uns responsables d'una política discrecional, partidista, no nacional, de mitjans de comunicació, resulta que li donem la volta i ho convertim en un gran escàndol sobre opinions que ja vam dir en el seu moment del debat, prescindibles i de cafè.

El substantiu és amagat gràcies a la cortina de fum de criminalitzar unes opinions. I avui estem debatent la Moció subsegüent a aquest incident. Doncs, al final potser els ho haurem d'agrair, perquè, com ha dit el senyor Carbonell, es cremaran els «barcos» i s'haurà acabat el clientelisme, per sempre. S'haurà tancat una època on els mitjans rebien trucades sobre la línia editorial, sobre la línia de la informació política, sobre a qui s'havia de beneficiar i a qui s'havia de carregar, i es pagaven els favors carregant contra els qui no feien favors.

Això s'acabarà, i probablement els ho haurem d'agrair. Els ho haurem d'agrair, perquè, pensant-se fer un gran escàndol, haurà servit per fer una gran catarsi –gran catarsi. I vostès aquí no proposen res de substancial per fer la gran catarsi. El canvi es proposa en la Moció que després debatrem –i vostè no ha volgut que es debatés conjuntament, quan en realitat era el mateix tema–, quan reclamarem –i després ho defensaré– un informe d'aquests deu últims anys, un informe de com s'ha fet i quina mala gestió s'ha fet del repartiment de freqüències, i a canvi de quins favors; si és que hi ha hagut algun favor particular respecte a això, que se sàpiga, i sobre quina és la nova política de mitjans de comunicació que ha de fer el Govern, transparent, nítida, equitativa, i, en tot cas, si hi ha d'haver criteris, que siguin d'interès nacional, d'interès majoritari. I nosaltres n'apuntem alguns en aquesta Moció que serà aprovada: la llengua, la presència territorial, etcètera. Si n'hi ha d'haver d'altres, que estiguin qualificats i transparents.

És per això que, tenint una moció que va molt més enllà, que el que fa realment és marcar un horitzó de futur, per passar full, i, a la vegada, que pretén saber d'on venim, que és la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana amb el suport ple del conjunt de forces que donen suport al Govern, aquesta altra Moció l'únic que fa és soroll –soroll. I esperem que l'oposició comenci a fer alguna altra cosa que no sigui soroll, perquè només amb soroll podran tenir molts titulars en aquesta premsa, alguna d'amiga que paga favors, però així no es fa un país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Molt breument, no insistiré en tot el que han explicat ja el senyor Carbonell i el senyor Huguet –que ho han deixat molt clar– sobre aquest tema, però hi ha un problema, senyor Puig: que el que pot continuar fent el ridícul és vostè, si continua amb aquest posicionament, i el seu Grup Parlamentari, no?, perquè vostè està dient continuament que el Govern menteix. Jo crec que són vostès, els que estan mentint, en tot aquest procés. Perquè jo li tinc plena confiança, al Govern de la Generalitat, perquè ha obert la negociació que havia d'obrir, i s'ha tancat; s'ha acabat. S'ha explicat, s'han donat les explicacions..., si

volen vostès, vindran aquí al Parlament de Catalunya a donar les explicacions que facin falta, però em sembla que s'ha fet un procés transparent, clar, i el procés s'ha tancat. I punt. Senyor Puig, si vostè i el seu Grup Parlamentari continuen així, vostès sí que faran el ridícul. Bé, jo crec que ja l'estan fent en aquests moments, però, en tot cas, allà vostès, amb la seva situació.

El que nosaltres pensem que cal és mirar cap al futur. S'ha acabat una etapa de política comunicativa terrible en el nostre país i cal obrir-ne una altra. I en això vull felicitar el senyor Bargalló, el conseller en cap, que va posar aquí sobre la taula quins eren aquests plantejaments. I fins i tot el vull felicitar també per acceptar la renúncia del senyor Sellarès com a secretari de Comunicació. El senyor Sellarès, en les últimes intervencions que ha tingut i ahir mateix, en els mitjans de comunicació, i avui mateix, demostrava que era una persona que no tenia un projecte de govern. En el projecte comunicatiu de govern, ell no hi creia; tenia, potser, un projecte potser més dedicat a una persona aliena al Govern, i això era inadmissible. I em sembla molt correcte que el senyor Bargalló hagi acceptat, doncs, la renúncia del senyor Sellarès, i esperem, que n'estem convençuts, que el senyor Marín farà una tasca bona i important i, sobretot, com la que vol fer el senyor Bargalló i com vol fer el Govern de la Generalitat: transparent, oberta amb els mitjans de comunicació, independència dels mitjans privats. I sobretot anar treballant en el control de les subvencions i en aquells elements que s'han de canviar: el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que la Ponència hi està treballant i ho està treballant de valent, amb els canvis a la Corporació i tot allò que porti a una política comunicativa oberta, lliure i transparent, que no ha succeït. Aquest és el nostre objectiu, aquest és l'objectiu del Govern. Senyor Puig, deixin de fer el ridícul.

Gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Amb relació a l'esmena presentada pel Partit Popular, tot i coincidir en el fons en la necessitat de fer un plantejament de futur, que creiem que s'hauria de treballar des del consens i des d'una ponència conjunta, entenem que formalment s'arriba a un plantejament d'excessiu detall en la proposta que es fa d'esmena, i per tant nosaltres no acceptem la seva proposició. I la veritat és que hi ha un altre argument, senyor president, i és que em sembla que ha quedat en evidència que el debat de fons d'aquesta Moció no és tant les propostes de futur sinó el que ha passat, el que va passar uns quants anys i el propòsit d'esmena, de correcció que el Govern té i que ha quedat reflectit en les intervencions dels altres grups.

La veritat és que no podem acceptar aquesta esmena. Nosaltres mantindrem el nostre suport a la nostra Moció i ho farem d'una manera convençuda, perquè també ens preocupa fortament quan es planteja la necessitat

d'enfortir la democràcia, apellant, en tot cas, a l'amnèsia col·lectiva, potser. Perquè la gent recorda que les últimes vegades que, en aquest cas el seu partit, senyor Carbonell, va tenir responsabilitats de Govern a l'Estat –esperem que aquesta vegada ho facin millor– van estar a punt de carregar-se l'estat de dret. (*Remor de veus.*) La democràcia va trontollar des de tots els punts de vista, o és que no recorden... (*Veus de fons.*) O és que no recorden, senyors diputats, que vostès van tenir el director general de la Guàrdia Civil a la presó, el governador del Banc d'Espanya a la presó, la directora general del *Butlletí Oficial de l'Estat* a la presó, els serveis secrets al mercat? Els fonaments de l'estat de dret els van fer trontollar.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

I nosaltres, amb tota legitimitat...

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, acabo.

El president

Sí, això estàvem dient, i en tot cas, si el permeten acabar, doncs, acabar i ja estarà la cosa acabada del tot. (*Pausa.*) Endavant, senyor president..., senyor diputat. (*Remor de veus.*) És que em destaroten.

El Sr. Puig i Godes

Entenc que segons quines reaccions, no només..., la veritat és que no cal apellar a tanta història perquè la gent té molt present qui presidia la televisió institucional quan l'actual president de la Generalitat era alcalde de Barcelona. Tothom sap quin és el seu tarannà en la intervenció dels mitjans de comunicació, senyors del Partit Socialista. (*Remor de veus.*) No, no, el germà del president de la Generalitat era el president de la televisió municipal. I tothom sap quina és l'orientació sectària de les institucions i de les emissores que vostès controlen, subventionen, a bastament, i que evidentment no rendeixen comptes quan se'ls demana. I ho parlem amb la legitimitat que ens donen, senyor Carbonell, els ciutadans, no només a les eleccions, sinó amb els índexs d'audiència i amb les enquestes, que han dit durant aquests vint-i-tres anys que els mitjans més imparcials, més transparents, més de qualitat han estat i són, resulta, els institucionals del Govern de la Generalitat de Catalunya, que hi hem estat nosaltres durant vint-i-tres anys governant. (*Remor de veus.*) Segurament això no ho tornaran vostès a tenir.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja acabo, senyor president, perquè entenc que hi ha una...

El president

No, més que res, que hauria de dir si accepta o no l'esmena del Grup Popular.

El Sr. Puig i Godes

Doncs, en parlarem a l'altra Moció, segur. De totes maneres, senyor Huguet, no cremin els «barcos» encara, perquè l'honra sí que l'han cremada tota. (*Remor de veus.*) Que els quedi alguna cosa, que els quedi alguna cosa mentint. I no ho faré ara, senyor Boada, però la veritat és que ens produeix una hilaritat...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...superior a la dels grups del Govern, senyor president, que ens citi les declaracions del sortint secretari de comunicació, que se n'ha anat donant un cop de porta, posant la credibilitat del seu Govern...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...en entredit i que...

El president

...accepta o no accepta l'esmena del Grup Popular?

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Puig... (*Remor de veus.*) Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja he dit, senyor president, a l'inici de la meua intervenció, que no acceptàvem l'esmena del Partit Popular.

El president

Molt bé, gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

(*El Sr. Carbonell i Abelló demana per parlar.*)

Senyor Carbonell, sí, el que m'estranya és que només la demani vostè, la paraula.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor Puig, fa tres anys...

El president

Senyor Carbonell, fem-ho bé. Senyor Carbonell, demana la paraula? (*Veus de fons.*) Doncs, té un minut.

El Sr. Carbonell i Abelló

Gràcies. Senyor Puig, fa tres anys vam tenir vostè i jo aquesta mateixa discussió. I és una mica trist veure que ha hagut de tornar a recórrer al mateix argument per poder justificar, en aquell moment, la seva política, el mateix. Agafin el *Diari de Sessions* i veuran que ha repetit el mateix.

I acabo. Però sobretot, una cosa que és molt important, que l'amnèsia no els faci traïdors.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Huguet, també son al·lusions?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, sí, per al·lusions, perquè m'ha citat.

El president

Un minut.

El Sr. Huguet i Biosca

L'honra és la que devien tenir vostès quan donaven suport a alguns que eren dels que ha acusat d'anar a parar a la presó.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posarem a votació, doncs, el text de la Moció, tal com ha estat presentada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 60 vots en contra, 42 a favor i 12 abstencions.

———— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de mitjans de comunicació (tram. 302-00043/07)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de mitjans de comunicació, presentada en aquest cas pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula l'il·lustre senyor Josep Huguet per exposar-la.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar en positiu la Moció que presenta Esquerra, d'acord amb el Govern

i amb els grups que li donen suport, on el que diem és que donem ple suport al Govern, amb la voluntat de superar l'anterior etapa de política de mitjans de comunicació, caracteritzada per la manca de criteris transparents i clars en el repartiment de les freqüències i de les subvencions, subscripcions i publicitat en els mitjans. Primera cosa.

Segona, manifestar la repulsa per l'ús d'informacions privades i confidencials com a presumptes proves en contra de l'acció governamental.

I tercer, fem propostes per passar pàgina al que ha estat una política de mitjans esbiaixada, de la mateixa manera que vam dir que la pàgina era bo que es passés també en altres administracions, i ja en parlarem en el seu lloc quan calgui. I aquest passar pàgina significa que el Govern ha de presentar un informe sobre subvencions, subscripcions i altres tipus d'ajut o publicitat a premsa diària en els darrers deu anys i quin mapa hi ha actualment d'això.

Dos. Un informe sobre com s'ha procedit al repartiment de freqüències i l'actual mapa d'aquestes.

I, finalment, un informe que expliqui quina és la nova política de mitjans de comunicació, que consolidi el principi de respecte al mercat lliure, el de l'oposició a les situacions de concentració o oligopoli mediàtic i el de la discriminació positiva, en tot cas, en base a criteris clars, que aquí diem que en poden ser dos, ampliables, com és la llengua catalana o la presència territorial dels mitjans.

És evident que al costat d'això, d'aquest informe, podria tenir..., podria ser òbviament una normativa aprovada des del Govern, i que és en aquest sentit que la proposta del Partit Popular de Catalunya ens l'apuntem com a possibilitat. Nosaltres no veiem, potser, la necessitat de fer una llei, però entenem que bona part d'aquests punts..., ens comprometem a fer-los arribar al Govern, a la conselleria que correspongui, perquè siguin incorporats en bona part a aquesta normativa, i quan aquesta normativa estigui, la presenti aquí al Parlament i la puguem discutir.

Per tant, el que li demanem és..., o en tot cas li suggerim que li recuperarem bona part d'aquests criteris, que podem coincidir en molts d'ells, però precisament perquè són tan detallistes són potser més d'un reglament o d'una normativa que d'una llei. I per això no li accepto l'esmena, però sí que la filosofia de l'esmena és regles clares, regles clares en aquests mitjans. Regles clares que lògicament en altres administracions s'haurien de produir; vostès també estaven governant a Madrid i en podríem parlar, també. I, per tant, esperem que allà també s'obri una nova etapa. Després de vostès, eh?, s'obri una nova etapa. Per tant, a tot arreu farem el que calgui fer.

En tot cas, simplement acabar dient que el que va començar –ho he dit abans una mica– sent un intent d'escàndol en contra del Govern, donem-li la volta i que acabi sent un pas endavant en un model de política de mitjans transparent, democràtic i al servei del país i de l'interès general, i no d'interessos partidistes o particulars, ocults o inconfessables.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup Popular es reafirma en el que ha expressat en l'anterior Moció, per tant, passariem ja a fixar posició. En primer lloc té la paraula el senyor Felip Puig, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com vostès saben aquesta és una moció a conseqüència d'una interpellació del Grup d'Esquerra Republicana, que casualment ens ha coincidit en el temps a parlar dels mitjans de comunicació. No hi havia cap motiu per parlar i debatre els mitjans de comunicació. No n'hi havia. Hem estat durant tres setmanes debatent, investigant, estudiant, mirant com tapaven l'expedient sobre un suposat informe que no coneix ningú, apòcrif, anònim, en blanc, que algú, fins i tot ments allò, ja, desesperades intenten atribuir al missatger que l'ha posat en evidència, sí, exercint les nostres responsabilitats i les nostres obligacions com a oposició, que és aquesta, la de controlar el Govern. I que ha posat en evidència que hi havia unes intencions, unes intencions més o menys compartides de controlar els mitjans de comunicació. I ja no només com tradicionalment fan, no sé si totes les forces catalanistes i d'esquerres, però sí que algunes forces autoanomenades progressistes i altres que sempre estan on han d'estar, que és al costat, en tot cas, del partit majoritari, no només amb els mitjans públics de comunicació, sinó amb els mitjans privats, en una clara línia d'intervencionisme antidemocràtic –antidemocràtic– en el camp dels mitjans de comunicació.

Bé, i per tant, la coincidència cronològica no motivada ens ha fet coincidir amb aquestes interpellacions, en un moment que jo entenc que alguns de vostès i dels grups que donen suport al Govern intentin donar per tancat ja aquest cas.

Però és que no m'ho invento. Perquè sí que, potser, a vegades, un, en el fragor i la vehemència, oi?, pot fer expressions de collita pròpia. Però, escolti'm, el 14 de maig –el 14 de maig–, fa dotze dies, el Govern –tradueixo– «dóna per tancat el cas de l'informe sobre mitjans sense destituir cap responsable». Roda de premsa, amb dos consellers, que donen per tancada la investigació, que diuen que aquí no havia passat res, que això era una invenció, que no se sap d'on havia vingut aquest *email*, que s'havia formatat, que havien trobat algú que l'havia imprès, però que quan s'havia demanat l'opinió... Bé, excuses de mal pagador. Es va mentir, es va donar per tancat el cas. I tanta és l'evidència que no estava tancat, el cas, tanta és l'evidència, que, en data d'avui, en els mitjans surt la nova roda de premsa d'ahir, deu dies després, en què el conseller portaveu dona per liquidat l'afer de l'informe amb la marxa del secretari de Comunicació.

Bé, aquest és el quid de la qüestió. I nosaltres li hem de dir, senyor Huguet, que li agraeixo el to d'aquesta intervenció, bastant singular i excepcional en el seu cas, però li agraeixo el to de la intervenció en aquesta Mo-

ció (*remor de veus*), tot i que no s'adiu amb la redacció literal de la Moció que ens ha presentat, atès que fa excessives referències, sobretot en la seva primera part, a l'actuació de l'anterior Govern, i, a més, encara acaba proposant que ens n'anem, no només a mirar què ha passat en aquests mesos, en aquestes setmanes o aquests darrers anys, sinó a un informe dels darrers deu anys.

Miri, nosaltres no donarem suport a aquesta Moció. Però ja li diem una cosa, senyor Huguet: no tenim cap inconvenient que es faci aquest informe, no tenim cap problema que s'analitzi clarament quina ha estat l'actuació de suport, de publicitat institucional, de mesures d'impuls als mitjans de comunicació, cap. Al revés, proposarem, en funció de com acabin també les explicacions que ens han de donar, encara –encara ens han de donar–, els responsables del Govern, proposarem que aquest informe, que aquesta investigació, que aquesta anàlisi sobre les subvencions, subscripcions i altres tipus d'ajut o publicitat –i quan ho tinguin, aleshores els demano que parlin amb propietat sobre quines ajudes s'han donat a determinats mitjans i a determinats diaris i a determinades institucions i empreses–...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...proposarem –acabo, senyor president– que això també es pugui fer extensiu a totes les institucions que operen en el mercat comunicacional de Catalunya, a les institucions que tenen recursos i suports importants en aquest camp, i que es pugui analitzar amb tranquil·litat tota aquesta actuació en què els asseguro que nosaltres traurem bona nota i espero que vostès puguin aprovar –espero que vostès puguin aprovar. (*Remor de veus.*)

En tot cas, senyor president, ja dic que nosaltres no donarem suport a aquesta Moció, i, evidentment, també queda en evidència, amb aquesta Moció, cronològicament casual, que hi ha hagut algun fet greu, en el contingut, en les formes, que afecta la qualitat democràtica del nostre país, i que esperem que, avui, aquesta crisi encara no tancada es resolgui assumint responsabilitats polítiques a qui pertoqui.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Res està tancat. Tot està obert; feliçment, tot està obert. I aquí tenim una tasca molt seriosa i molt important, i que crec que aquesta Moció ens ajudarà a saber realment el que ha passat durant aquests deu anys.

Realment, senyor Huguet, és molt important saber-ho, eh?, saber d'on venim. Tenir el document del Govern sobre els objectius de la política de comunicació, i sobretot una cosa que és molt important i que estem treballant en la Ponència, que és completar el procés, que va quedar aturat fa dos anys, de reforma de les lleis

audiovisuals, i que aquest és un procés que està ende-gat i que estic convençut que en pocs mesos podrà cloure's.

En aquest sentit, jo, el que sí que vull repetir és que Catalunya necessita una nova etapa en matèria de política de comunicació. Una nova etapa que ha d'estar centrada en alguns criteris: en el criteri d'equitat i de tracte igual per a tothom, en el criteri de transparència, en el criteri de pluralisme intern i extern, en el criteri de treballar per un sector públic audiovisual sòlid i sanejat, per tenir un sector privat lliure i no interferit, per treballar per un pacte sòlid entre el sector públic i privat, i sobretot, senyor Puig, treballar per l'interès públic, que no és una altra cosa que l'interès del poble. *(Remor de veus.)*

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; des de l'escó, per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel senyor Huguet.

El president

Gràcies. Senyor Huguet, encara que el senyor Sirera no hagi defensat les seves esmenes, vostè té dret a posicionar-s'hi.

El Sr. Huguet i Biosca

De l'escó estant. Ja he dit que en principi no l'admetia, tot i considerar interessant el seu contingut de cara a fer-lo arribar al Govern en el moment que faci la normativa. Per tant, en principi no la prenc en consideració.

El president

Moltes gràcies. Cridem a votació... *(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* Perdó. Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, disculpi; és per presentar, si s'escau i si el Grup proposant ho accepta, una esmena transaccional *in voce*... No és possible? *(Veus de fons.)*

El president

No, és que hi ha una qüestió, i és que vostès no han presentat esmena sobre la qual substanciar una transaccional.

El Sr. Puig i Godes

Ho sé, ho sé...

El president

No és permès reglamentàriament.

El Sr. Puig i Godes

Disculpi?

El president

No, que no és permès reglamentàriament presentar esmenes transaccionals si no hi ha hagut prèviament una esmena que sustenti aquesta transacció.

El Sr. Puig i Godes

En tot cas, senyor president, només per anunciar que el nostre Grup, dins de la Moció, per donar suport al meu posicionament anterior, en el «manifesta» es posicionarà en contra i en el «insta» votarà a favor dels punts 1 i 2. Si se'ns hagués acceptat una esmena *in voce* en el punt 3 d'eliminar l'adjectiu «nova», també hauríem donat suport al punt 3, però atenent que no és procedimentalment correcte, doncs, fixo posició...

El president

Per tant... *(Veus de fons.)* Des d'aquest punt de vista... *(Més veus de fons.)* A efectes pràctics, vostè el que està demanant és votació separada, senyor Puig. Està demanant votació separada del punt 1 i del punt 2 i de la paraula «nova».

El Sr. Puig i Godes

Sí...

El president

Això sí que seria possible, sempre que això ho accepti el propietari de la Moció... *(Pausa.)* Estem d'acord? *(Veus de fons.)*

El Sr. Puig i Godes

Demanem votació separada, sí.

El president

Molt bé.

(Pausa.)

Doncs, comencem amb la votació de la Moció des del seu inici, «el Parlament de Catalunya manifesta...», fins al segon paràgraf, «presumptes proves en contra de l'acció del Govern».

Comença la votació.

El punt primer ha estat aprovat..., el «manifesta» ha estat aprovat per 61 vots a favor, 40 en contra i 12 abstencions.

Ara entrariem al segon punt, «el Parlament insta el Govern a presentar, abans d'acabar l'any...», el punt 1 i el punt 2.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per 101 vots a favor i 12 abstencions.

I ara votariem el punt tercer. Podem fer-ho de dues maneres. O bé donem per entès –i això ho ha de dir el Grup d'Esquerra Republicana– que la paraula «nova» es retira, o bé fem dues votacions, una sobre el dalló i l'altra sobre la paraula... *(Pausa.)* Dues votacions, molt bé.

Per tant, primer votem el punt número 3, sense la paraula «nova».

Comença la votació.

Bé, aquest punt sense la paraula «nova», doncs, ha estat –el que passa, que no ho hem fet bé, això, però bé– 61 vots en contra, 12 abstencions i 40 a favor.

I ara hem de votar-ho amb la paraula «nova», clar.

Comença la votació.

El punt 3 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 12 abstencions i 40 en contra.

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (tram. 302-00042/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària. Té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa llarga.)

Senyor Castellà, té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió sotmetem a votació avui una moció que, de fet, té dues parts molt diferents. De fet, té una primera part en la qual parlem de temes de recerca, o que afecten o vénen afectats per temes que tenen a veure amb la recerca, i una segona part, diferent, que té a veure amb allò que nosaltres considerem que el Govern de la Generalitat hauria de reclamar al Govern central, al Govern de Madrid.

En la primera part, nosaltres creiem que hi havia un primer punt que era important de posar-lo de manifest, que era el fet que ara és el moment, potser, de revisar el model de finançament i incloure-hi, en el càlcul, indicadors de recerca.

Hi ha un segon punt molt específic, que afecta profundament un debat que s'està tenint en aquests moments a les universitats. I parlo exactament de la formació dels investigadors, de la formació del personal investigador, i la negociació que hi ha en aquest moment, per part del Govern, amb les universitats, de quina ha de ser la política respecte a la part de beques, a la part de contractes.

Nosaltres, ja a la interpellació que fèiem al conseller Solà, el que reclamàvem aquí és diàleg, reclamàvem diàleg amb les universitats. Perquè, si bé és veritat –i ho deia el conseller Solà– que el Govern ha de tindre una política de personal pròpia, també és veritat que això afecta profundament les universitats, perquè tots sabem que les beques pròpies de les universitats tripliquen les que depenen del DURSI.

És per això que aquí nosaltres reclamàvem que hi hagi pacte amb les universitats, que qualsevol canvi no provoqui una disminució global de tot el nombre de beques, per tant, les pròpies i les del DURSI, i, per descomptat,

si fem un canvi, que hi hagin elements compensatoris pels quals les universitats puguin fer front al tipus de política contractual que planteja el Govern.

Hi ha una segona part, com els deia, en aquesta Moció, que té a veure amb el que dèiem en aquella interpellació, i que hi podem coincidir la majoria de grups de la cambra, dels reptes més importants que té la universitat catalana en aquests moments, que és l'Espai Europeu, l'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior.

I, per tant, creiem que és important sotmetre a votació..., i estic convençut que en aquesta part hi haurà el suport de la gran majoria d'aquesta cambra, perquè en aquella interpellació coincidíem amb el conseller Solà que era important que es negociés al màxim de pressa possible amb Madrid el que és la sortida de la normativa necessària, els famosos decrets d'adaptació de Bolonya, aquells esborranys de decrets que la majoria de grups parlamentaris no hi coincidíem, i que, per tant, ara sí que és el moment, perquè ja fem tard, que surtin els nous decrets amb el màxim de consens.

I després dos punts molt importants: el primer, el que és el segon d'aquesta segona part, que parla de la modificació urgent de la Llei orgànica, en els termes que ja hem debatut en aquest Parlament, que estic segur que algun grup parlamentari em pot dir: «Escolti, ja hi va haver una moció, a la qual la majoria de grups vam donar suport». Però hi ha una matisació, per al Grup de Convergència i Unió, almenys que és important. En aquell moment nosaltres estàvem d'acord que aquesta reforma ha d'afectar l'habilitació, l'agència, però, sobretot també, una nova llei ha de contemplar que la Generalitat tingui competències exclusives en matèria d'universitats. Tanmateix, també vam posar sobre la taula l'exigència que també hi hagi una reforma de la Llei de ciència, perquè lamina la competència de l'estatut que tenim en matèria de recerca.

En aquests dos punts vam coincidir en la interpellació amb el conseller Solà. El conseller Solà –llegeixo literalment en la seva intervenció– deia, referint-se a la demanda que li fèiem des de Convergència i Unió, i deia –i llegeixo literalment–: «Ja ho he dit abans: competència de la Generalitat de Catalunya exclusiva en els termes que fa a política universitària i també a la investigació.»

Per tant, sotmeto a votació aquesta Moció amb el convenciment que els grups que donen suport al Govern coincidiran amb el plantejament, perquè coincidim amb el plantejament que feia el conseller Solà, i creiem que és important que dues asseveracions d'aquest tipus quedin aprovades en el marc d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel fet d'haver presentat esmenes, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Rafel López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Bé, un s'alegra de defensar aquestes esmenes en un tema que no és de tant

«calat» potser, sí que és de tant «calat» social, però que no és de tanta passió com els anteriors, i que, per tant, podem tenir una mica..., un debat més racional en aquest sentit.

Nosaltres estem parlant ara d'una cosa molt important, que és la societat de la coneixement, la societat..., el que es coneix com la societat del coneixement. Això ve del pensador japonès Taichi Sakaiya, que va ser qui va parlar primer de la societat del coneixement, que és important saber d'on vénen els conceptes, perquè hem de saber quines polítiques hem d'aplicar. I nosaltres quan parlem de societat del coneixement no parlem només d'una societat globalitzada, i quan parlem de ciència i innovació, de tecnologia no només parlem d'una societat globalitzada, sinó que parlem d'una societat globalitzada amb uns mitjans de comunicació i amb unes noves tecnologies que el que ens permeten és donar, doncs, un nou aspecte, un nou marc a l'hora de parlar d'innovació i a l'hora de parlar de ciència. I per què dic això? Perquè és important que quan nosaltres plantejarem polítiques –i en aquest sentit avui estem plantejant una sèrie de polítiques a la Moció–, hem de pensar que la innovació no és una innovació sense més, sinó que del que hem de parlar és de com fem l'intercanvi de coneixement i de com implementem en les polítiques allò que es coneix com la cooperació –la triple hèlix–: la cooperació entre els governs, la cooperació amb les indústries i la cooperació amb les universitats, per assolir aquesta política de recerca.

Per això, nosaltres hem presentat una esmena al punt 3 de la segona part. Vostè només ha fet referència a fer una modificació molt puntual de la Llei de ciència del 86, però és que quan es va promulgar la Llei de ciència del 86, la situació, la societat del coneixement tal com la coneixem ara no hi era. Per tant, nosaltres diem: escolti, donem un pas més... Li ho reconeixem. Escolti, promoure un pacte entre les forces polítiques, les administracions públiques i els agents socials i econòmics que, dintre del repartiment competencial establert per la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia –que una mica s'hi recull el que vostè demanava–, però volem fer un pas més: renovar, canviar, fer una nova llei de ciència, perquè pensem que és molt important. I pensem que és molt important, perquè avui dia els processos d'innovació, malgrat que són processos de la globalització econòmica, no es troben tant globalitzats com sembla.

I jo li vull recordar i vull recordar a aquesta cambra, per exemple, que en les diferents estratègies empresarials que tenen les diferents empreses, sobretot les cinc-centes millors empreses, les cinc-centes empreses globalitzades del món d'avui dia, menys del 10 per cent tenen les seves activitats d'innovació fora del seu país –menys del 10 per cent. Això quan parlem de les estratègies, o quan parlem de les activitats de producció, s'eleva al 25 per cent, i quan parlem de les activitats comercials, arriba al 50 per cent. Què vull dir amb això? Amb això volem dir que Catalunya és un país que és mitjà en el seu potencial econòmic, que depèn de la transferència, que depèn de la innovació, que depèn del que són, doncs, totes les tecnologies estrangeres. I hem de recordar, per exemple, els fenòmens de deslocalització de què hem parlat abans; hem de recordar, per

exemple, Samsung, Philips, Lear, Valeo, Gates, Nokia, etcètera, que van provocar, doncs, que més de quatre mil persones es quedessin al carrer sense treball. Això és important que ho tinguem..., i per això és important canviar la llei, perquè una nova llei de ciència el que ha de permetre –i li ho dic, li ho diem– és una coordinació millor entre l'Estat i les comunitats autònomes i les universitats –la triple hèlix que li comentàvem i que en parlàvem, i que els últims plans estatals ja reconeixien– i també un marc pressupostari estable i plurianual, perquè el que no té sentit avui dia és un marc reduït, que el que no permet és fer una innovació més enllà del que són els aspectes anuals.

I per això nosaltres també li fèiem l'esmena al punt 1, al primer, que deïem: escolti, és que la universitat s'ha de basar en principis de suficiència financera, autonomia i eficiència, que és important que comptin amb més recursos públics, però també s'han de buscar –i per això la LOU ho deia– els recursos privats necessari per fer, doncs, tot el procés de mecenatge i el procés de les fundacions que contempla la LOU.

Després hi han altres punts que, és clar, nosaltres no els hi podem admetre, no? Per exemple, vostè parla que hem de desenvolupar urgentment, i amb el màxim consens, la normativa necessària. Home, nosaltres diem: continuar el procés, perquè no hem d'oblidar, per exemple, doncs, que s'ha fet un molt bon treball des de l'Estat, des de totes les comunitats autònomes. Hem de recordar, per exemple, que el 93 per cent de les titulacions d'avui dia a l'Estat espanyol –93 per cent de les mil cinc-centes– ja estan en procés de reforma. Hem de recordar que tots els decrets... –vostè ho ha dit molt bé–, una altra cosa és que estem d'acord amb els decrets o no, però tots els decrets, quasi tots, ja estan redactats, i només falta..., és a dir, no és que ho hàgim de fer urgent, perquè no s'han fet els deures, és que els deures s'han fet. I l'ANECA, l'agència de qualitat estatal, que vostès tant critiquen, és la que ha aconseguit que això es produeixi, amb tres convocatòries que han tingut el major èxit a les universitats, i fins i tot amb un respecte fonamental per les agències autonòmiques. Recordi que va ser l'Estat espanyol qui va dir al procés de Berlín, doncs, que s'havien de reconèixer també altres agències, per exemple, les agències autonòmiques.

Bé, hem parlat d'universitats, hem parlat del teixit d'empreses, però també hem de parlar –i perquè també li fem al segon punt una esmena–, hem de parlar de crear un teixit fort de centres de recerca. A Catalunya tenim...

El president

Doncs ho haurà de fer molt breument, perquè se li acaba el temps.

El Sr. López i Rueda

Molt breument, ja acabo. A Catalunya tenim el CSIC i tenim les universitats que són els puntals de recerca. És veritat que també tenim l'Associació catalana d'institucions de recerca, però la Generalitat ha de fomentar –per això li deia i per això li hem posat–, diria més, ha de crear sinergies entre les universitats i entre el CSIC perquè es porti a terme.

Per tant, jo crec que les esmenes que li plantejem enriqueixen el debat i van molt més enllà: que hem de crear una nova llei de ciència i que hem d'establir un marc estable coordinat i, sobretot, fer que avui dia Catalunya no sigui només un motor a Espanya, sinó també sigui un motor real a Europa.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fixar la seva posició, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per al posicionament del meu Grup Parlamentari. Voldria recordar al senyor diputat que ha fet de ponent d'aquesta Moció que ja fa dos plens vam aprovar una moció sobre la política universitària del Govern, vam aprovar una sèrie de resolucions, alguna de les quals tornem a veure de nou en aquesta Moció. I nosaltres pensem també que ja vam fer la discussió necessària de quin era el capteniment del Govern en aquesta matèria. Per això, des del meu Grup Parlamentari, realment no trobem oportuna la presentació d'aquesta Moció, i més en el termes d'alguns dels punts que conté, perquè pensem que això ja ho vam aprovar d'alguna manera.

Entrant en detall en el que seria la Moció, hi ha clarament dues parts, com ja s'ha explicat. A la primera part, doncs, s'insta el Govern a una sèrie d'actuacions, i una d'elles és la revisió del model de finançament. Jo voldria recordar també al senyor diputat que fa ara aproximadament dos anys es va presentar, per part de l'anterior conseller, al Consell Interuniversitari de Catalunya, per fi, el nou model de finançament que tant i durant tant de temps havia estat reclamat pels rectors i pel mateix Consell. I, finalment, aquest model de finançament va ser anomenat o batejat com «model de redistribució», perquè realment no era un model de finançament. El pastís era exactament el mateix, el que es tractava era de redistribuir-lo i també, d'alguna manera, de posar en competència les diferents universitats.

Ara diu el senyor diputat que sí que és el moment de revisar el model de finançament. Clar, la nostra sorpresa és davant d'aquesta situació divertida: fa dos anys ja van tenir l'oportunitat, quan es va anunciar des de la conselleria aquest nou model de finançament, d'incloure el que ara demanen, i és incloure els indicadors de recerca per cobrir la despesa induïda per aquesta, per la recerca. Per tant, nosaltres pensem que realment la situació és divertida, que ara demanin el que tranquil·lament haurien pogut fer fa exactament dos anys.

Després, a la segona part, hi ha un punt que, d'alguna manera, ja el vam aprovar en l'anterior Moció, i és la modificació de la LOU. Nosaltres pensem que..., per tant, ara no tindria sentit tornar a votar el mateix. I, és clar, jo li voldria recordar quelcom també divertit, és una situació divertida, i és que vostès ja van votar a favor de la LOU, ara resulta que sembla superurgent, que a nosaltres ja ens ho sembla, no?, modificar-la. Però també

li recordo que no sols van votar a favor de la LOU allà, sinó que aquí també van votar en contra d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional, davant el Dictamen que tenien del Consell Consultiu sobre aquest tema i aquesta matèria, on el que es deia és que d'una banda es laminava l'autonomia universitària i, d'una altra banda, es laminava també l'autonomia pròpia que tenim.

I per una altra banda també, doncs, tenim el tema de la Llei de la ciència. Nosaltres pensem que ara estem en el marc de revisió del nou estatut, i, per tant, doncs, és en aquest marc on hauriem de parlar d'aquests temes. Nosaltres pensem també que seria molt positiu que es parlessin les administracions per, d'alguna manera, caminar cap en aquest sentit –en això hi estariem d'acord–, i que, bé doncs, s'hauria de fer un calendari, segurament traspassos d'una manera pautada, però realment per aquests motius que li estic explicant, atesa la inoportunitat d'aquest Moció, perquè fa escassament dos plens ja en vam a provar una, i atesa la nostra sorpresa i la nostra, podríem dir, situació divertida del que ha passat, doncs, realment anunciem el nostre vot contrari a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyors diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president. Bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà també en contra d'aquesta Moció.

De la segona part de la Moció ja en vam parlar –com vostè ha dit, senyor Castellà– i en els mateixos termes el dia 7 de maig en la interpellació que va presentar Esquerra Republicana. Per tant, no incidiré en els arguments que ja ha esmentat la diputada Pilar Díaz.

Coincidim amb el conseller –com no podria ser d'una altra manera– i també amb vostè en el contingut de la Moció, però no pas en la forma. Tot el tema de les competències de la segona part de la Moció, doncs, el remetem al que vam fer en el seu moment a la Ponència de la reforma de l'Estatut, en la qual ja va comparèixer l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari per presentar les seves propostes, i, per tant, aquest és el marc en el qual creiem que s'haurien de discutir.

Pel que fa a la primera part, al finançament de les universitats, estem a la porta de la discussió dels pressupostos del 2004, el Departament d'Universitats tindrà un increment del 10,8 per cent. I ja l'avisem que sí que s'ajusten a la Llei catalana d'universitats, amb increments importants, com són aquestes vint-i-dues places de persones investigadores, de la ICREA, per tant, responem també a aquesta demanda que vostè feia pel que fa a la formació del personal investigador.

Pel que fa al futur model de finançament de les universitats, el conseller en va parlar a la Comissió, en la seva compareixença a la Comissió de cultura, al Ple

del dia 12, responnent a la seva interpellació, i ja va anunciar que les variables de recerca s'introduïrien. I, per tant, el que cal –com vostè bé diu–, pel que fa al diàleg amb les universitats, s'està portant una negociació, doncs, respectar aquesta negociació, tant pel que fa als contractes programa com pel que fa a la formació de personal investigador.

Per aquestes dues raons fonamentalment nosaltres votarem en contra de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem posicionar-nos dient que també votarem en contra d'aquesta Moció. En tot cas, afegir-nos a alguns dels arguments que han sortit, però molt breument citant..., perquè creiem que en bona part el que aquesta Moció presenta està a bastament assumit pel conseller de forma concreta en la seva intervenció o en la seva presència en aquest Parlament, sobretot pel que fa al diàleg amb les universitats a l'hora de plantejar un nou model per al personal investigador, també a l'hora d'incloure la recerca en els contractes programa –com així mateix ja es va pronunciar–, també perquè creiem que la Moció aprovada –tal com s'hi ha fet referència– fa un parell de plens ja incloïa un bona part d'aquests punts, i, sobretot, perquè confiem plenament en un nou estatut, que ja té una Ponència que està en marxa i que ha de recollir en bona part algunes de les coses que també planteja.

Nosaltres coincidim amb vostè, senyor Castellà, i també amb el conseller tal com es va pronunciar, que calen competències exclusives en política universitària i de recerca per a Catalunya, i esperem i confiem i sabem que aquest nou estatut ho recollirà. Per tant, a això ens remetem. En tot cas, sí que voldríem afegir un nou punt, o un nou element, i és que ens agradaria que des d'aquesta cambra poguéssim assolir entre tots els grups el consens polític necessari per acompanyar la universitat catalana en aquest repte que, com vostè ha dit, és l'Espai Europeu d'Educació Superior. És un repte fonamental, una oportunitat única per a la universitat catalana per renovar-se, per modernitzar-se, per fer un salt endavant, i, segurament, també és un repte per a tots els grups assumir de fer-ho en consens i acompanyant la universitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament, els hem d'anunciar que des del Grup de Convergència i Unió no

acceptarem les esmenes del Partit Popular. De fet, no les acceptem perquè senzillament plantegen models diferents. Sobretot ala tercera, quarta i cinquena esmena, estem plantejant models diferents. A nosaltres, precisament, ens preocupava d'aquí el reconeixement de les competències respecte a la Generalitat, no entrar en un debat en profunditat, que hauria de ser en seu parlamentària a Madrid, sobre quins són els continguts de la Llei de la ciència. La resta d'esmenes, creiem que no encaixen exactament en quina és la demanda que es fa en la primera part de la Moció, i respecte a la primera esmena tampoc perquè els principis de suficiència financera, autonomia i eficiència queden recollits ja en el model –en el seu moment quedaven recollits.

Per una altra banda, doncs, jo, senyor president, també li expresso la sorpresa pel posicionament de la resta de grups de la cambra. A mi no m'estranya que la diputada socialista em digui que no troba oportuna la Moció, no m'estranya gens, i que, a més, em digui que es va votar exactament el mateix, doncs, miri, li dic que no, que no es va sotmetre a votació el mateix. I a mi no em sembla gens divertit, perquè, de fet, el que incloem en els dos últims punts d'aquesta Moció és precisament el que en la Moció anterior de fa dos plens no es va voler acceptar, que és el reconeixement de competències exclusives en matèria d'universitats, i finançament suficient per la Generalitat de Catalunya. I a mi no m'estranya que el Grup Socialista això no ho accepti...

El president

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

...perquè ja no ho va acceptar en el seu moment...

El president

Posicionament sobre les esmenes...

El Sr. Castellà i Clavé

Però em sembla, i per això li dic, senyor president, que mantinc el text d'aquesta Moció..., em sembla sorprenent que ho faci Esquerra Republicana. Em sembla sorprenent que Esquerra voti en contra del diàleg, voti en contra de més competències per a la Generalitat, voti en contra d'un finançament just, i, de fet, voti en contra del conseller Solà. No m'estranya que avui el conseller Solà no sigui aquí present, perquè la vergonya que hauria de passar és substantiva. Més respecte li demano, i jo entenc que el conseller Solà no és militant d'Esquerra Republicana, però els demano una mica més de respecte, perquè el conseller Solà coincidia exactament amb el posicionament de Convergència i Unió en aquella interpellació.

Per mi, senyor president –i acabo–, el Govern o el tripartit que dona suport al Govern, avui vota en contra que Catalunya tingui més sobirania en matèria d'universitats i recerca. Lamentablement és un capítol més del procés lamentable de desconstrucció nacional al qual estem sotmesos. *(Aplaudiments en un sector de la cambra.)*

Gràcies.

El president

Senyor Castellà... (*Veus de fons.*) Sí, sí, donarem paraules. Els emplaço, de tota manera, portaveus, a la prope-
ra Junta, a fer una reflexió sobre el posicionament sobre
les esmenes, atès que em sembla bastant..., que l'esperit
del Reglament s'ha diluït del tot, i, per tant, jo crec que
aquí hauríem de fer una reflexió amb relació al torn d'in-
tervenció sobre el posicionament sobre les esmenes. Els
emplaço a la Junta de portaveus estrictament. (*La Sra.*
Díaz i Romero demana per parlar.)

Em demana la paraula la senyora Pilar Díaz; té la pa-
raula.

La Sra. Díaz i Romero

Sí, la hi demano, senyor president, la hi demano per
al·lusions directes.

El president

Un minut.

La Sra. Díaz i Romero

Malgrat que el senyor Castellà sap molt bé que jo tinc
molt bon concepte d'ell, és un mestre d'enredar, i és el
que intentava: enredar. Jo en cap moment he dit que
aquesta Moció fos exactament la mateixa, he dit que al-
guns punts coincidien amb la Moció que vam veure fa
dos plens. Però que, la discussió, ja l'haviem feta, la dis-
cussió que hem reproduït ja l'haviem feta, i, per tant, no
tenia sentit. I, com a més a més ha reconegut, doncs dues
de les esmenes que no hem acceptat estan recollides. Per
tant, ja vam fer la discussió. No té sentit ara, després de
dos plens, tornar a presentar exactament el mateix.

I li vull dir una altra cosa: no l'estranyi que nosaltres no
estiguem d'acord amb això. Evidentment que hi estem
d'acord, però no és el moment oportú per fer la discus-
sió d'una competència concreta. Estem fent..., estem
ara mateix en el procés de discussió de la revisió del
nou estatut...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Díaz i Romero

...i, per tant, no té cap sentit, fer, de manera parcial, la
discussió en tema de política universitària i política de
recerca.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. La senyora Pilar Dellunde també demana la
paraula... Un minut, eh?

La Sra. Dellunde i Clavé

Bé, crec que està manipulant les paraules del conseller
Solà. Crec que el Grup d'Esquerra Republicana sempre
havia tingut una educació més gran i una actitud més

constructiva pel que fa al tractament del conseller Mas-
Colell, i, en tot cas, a causa de la seva absència, penso
que no hauria d'haver dit aquestes paraules. Crec que
no té cap prova que hi hagi una contradicció entre la
posició d'Esquerra Republicana i el conseller Solà, pre-
cisament perquè ell el que va manifestar quan li va con-
testar la interpellació era, justament, que amb el contin-
gut, hi estava d'acord, com nosaltres també hi estem,
però no era el moment perquè les competències no es
poden pas demanar en aquest moment, i que ha d'haver-
hi un procés, un debat sobre l'Estatut, i que en aquest
moment és això el que s'està conduint. Per tant, sincera-
ment, crec que no hauria d'haver utilitzat, precisament
pel tema que ell no hi era present en aquest moment,
doncs, la persona del conseller Solà per oposar-se, quan
no té cap prova pel text de la interpellació, que vostè pot
perfectament consultar-ne la transcripció, que ell hagués
dit que estava d'acord amb el seu posicionament pel que
fa a la forma que s'havia de traduir, doncs, tot aquest
contingut sobre les competències, sobre les lleis i sobre
les negociacions que s'haurien de dur a Madrid.

(*El Sr. Castellà i Clavé demana per parlar.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, senyor president, per al·lusions molt directes. Se
m'ha dit que enredo, directament, i demanaria, a més,
que es retirés, eh?

El president

Té trenta segons.

El Sr. Castellà i Clavé

Molt ràpidament. Jo he dit, en tot moment, que preci-
sament demanava respecte pel conseller Solà. Al *Diari*
de Sessions em remeto. Interpello el conseller Solà
precisament perquè no se m'accepta el contingut d'u-
nes esmenes, i al *Diari de Sessions* està, el senyor Solà
diu: «Escolti'm, estic d'acord amb el contingut d'aques-
tes esmenes.» Vostès avui no voten a favor d'aquestes es-
menes. Vostès sabran.

Gràcies, senyor president.

El president

Podem fer la votació? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 34 vots a favor i
72 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i tretze
minuts.